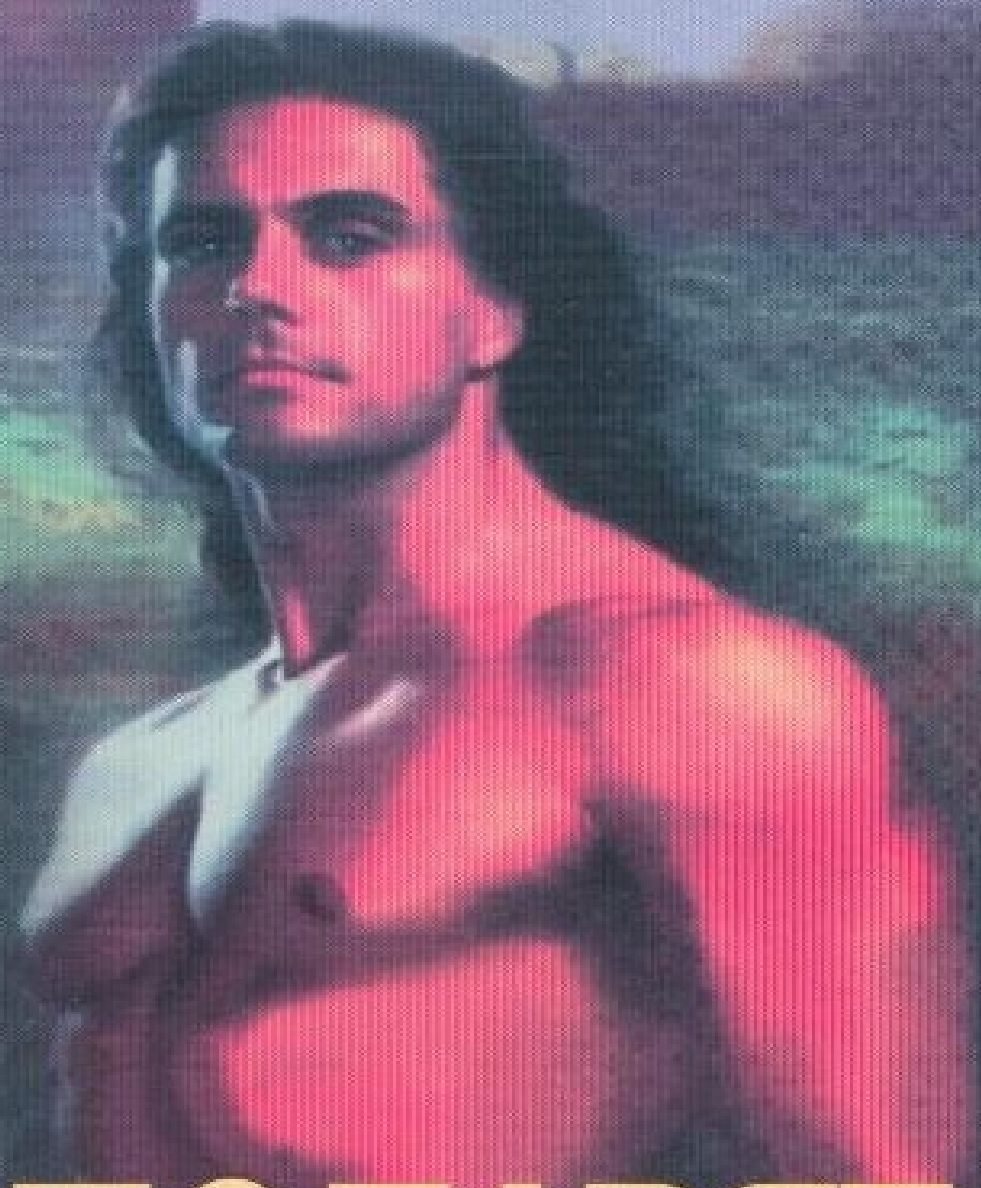


Ан Лоурънс



# ГОСПОДАРЯТ НА ЗАМЪКА

# **АН ЛОУРЪНС**

# **ГОСПОДАРТ НА ЗАМЪКА**

Превод: Диляна Димитрова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Всичко живо се подчинява безпрекословно на Жил д'Аржан, господаря на замъка. За страшния барон любовта е безмилостна битка — докато не среща изпадналата в беда Ема. С коси като разтопено злато и очи, изпълнени с ум и воля, тя пленява сърцето му. И могъщият рицар закопнява за нещо, което не се взема със заповед, а трябва да се даде доброволно — нейната любов.

Невинността ѝ е открадната в разцвета на младостта ѝ и Ема вече не вярва в любовта. Примирила се със своето безчестие, тя дори не дръзва да си представи, че Жил може да се влюби в нея. Отначало се противи на грубоватото му ухажване; неговата страст я плаши с необуздаността си. Но като вълшебна паяжина любовта ги оплита в здравата си мрежа и Ема дръзва да покори господаря на замъка, тъй като той е покорил нея.

## ПРОЛОГ

*Замъкът Хокуоч, Англия, 1190 година*

— Каква сбирщина! — отбеляза Жил д'Аржан и хвърли поглед към предверието на замъка Хокуоч. Покрай каменните стени на огромната зала се виеше опашка от просители и дребни престъпници. — Нима са били обслужвани толкова лошо, че чак нямат търпение да погребем баща ми, за да ме затрупат с жалби? Тук виждам молби, написани преди няколко месеца.

— За какво се занимаваш с това досадно задължение? Изчезни някъде — предложи най-добрият му приятел Ролан дьо Вар, разреза на две една ябълка и хвърли обелките под масата. — Баща ти, лека му пръст, се почувства по същия начин, когато крал Хенри му връчи баронската титла. Но сетне винаги гледаше да го няма, когато се приемаха жалби.

— А аз, за съжаление, не намирам нищо приятно в това, да заема неговото място — оплака се Жил и съвсем се намуси, когато една котка изскочи отнякъде и хукна да гони къдравите обелки под масата.

— Колкото и да не ти харесва новото призвание, крал Ричард държи на твоите земи. Сигурен съм, че не би искал да попаднат в ръцете на принц Джон.

— Така е. Негово величество съжали бързо, че тъй великодушно подари пет графства на принца.

— И сега точно хора като теб трябва да го възпрат. — Ролан се ухили, защото втора котка се праметна през ботушите на Жил и се счепка с посестримата си за обелките.

— От деветгодишен служа на краля, това прави вече трийсет години. Едва ли съм заслужил такава присъда. Да пазя единия брат от другия! Каква жалка мисия. — Трета котка прелетя през краката му и тупна върху кучето, което кротко спеше под масата. Жил отново се начумери: — Ролан, смяташ ли за необходимо да забавляваш мишеловците ми, докато горкият стар Гарт подремва?

— Опасявам се, че изоставате от текущите задачи, милорд — прошепна Томас, писарят, който цял ден записваше като луд решенията на господаря си. Нещастният човек прокара нетърпеливо ръка по голото си теме.

Ролан пренебрегна забележката и продължи:

— Затова си имаш управители на имението, съдии и моя милост — новият ти иконом. Ние ще се оправим с тази работа. Защо трябва да подлагаш търпението си на подобни изпитания?

— Ти знаеш много добре защо — усмихна се Жил.

— О, да. Не можеш, без да си пъхаш носа във всичко, нали? Обичаш да душиш навсякъде като хрътка. — Ролан сниши глас: — Затова винаги си бил великолепен военачалник — държиш да знаеш и да разбираш всичко.

— Само че сега нямам друг избор. Все пак искам да разбера колко струват поданиците ми. — Жил посочи към писаря и местните големци, които седяха като на тръни в очакване на неговото благоволение. Не си направи труда да говори тихо и те приеха думите му като предупреждение: — Сигурен съм, че прибират сребърниците на тези несретници в собствените си джобове, вместо да ги предават в хазната на баща ми... — Той неочаквано млъкна и се втренчи в масивните дъбови врати на замъка.

— Какво има? — сепна се Ролан и проследи погледа на приятеля си.

— Нямам представа. Имам чувството... — Жил не довърши мисълта си. Двама новодошли просители — млада жена и старец — привлякоха вниманието му. Вероятно беше чиста случайност. Ала с тях нахлу и студен въздух, от който кожата му настръхна. Странната двойка се запъти към него. Неволно Жил стана от стола си, сякаш посрещаше по-височайши от себе си.

— Трябва да изчакате реда си — рече Томас и им посочи вратата с кокалестия си пръст.

— Напротив, ще изслушам тези хора веднага — каза Жил.

— Милорд! — възпротиви се Томас, но млъкна, като видя намръщеното изражение на господаря си. — Но, разбира се, милорд. Простете. Кажете си името, сър.

Старецът не чака да го поканят втори път и ги удави в порой от несвързани думи. Жил д'Аржан вдигна ръка:

— Чакай. Нищо не ти разбирам.

Човекът беше облечен в мърляви дрипи, неприятната миризма се усещаше отдалеч. Явно боледуваше, защото кожата му имаше сивкав оттенък. Сплъстената му коса подсказваше, че не обича да полага грижи за външния си вид.

Младата жена беше пълна противоположност на придружителя си — стройна и, за щастие, спретната. Мантията ѝ беше синя като тинтява. Беше привързана с една-единствена тока и падаше елегантно по тялото ѝ.

Жил беше особено впечатлен от достойното ѝ държание пред господарския съд. Тя му се стори някак извисена над останалите просители, дори невъзпитаните брътвежи на стареца бяха далеч от нея. Не си позволяваше да оглежда тълпата от селяни, които чакаха да споделят проблемите си и да чуят благоприятно за тях решение. Стоеше пред него със скромно сведена глава.

Жил седна обратно на стола си върху подиума. Нямаше желание да се издаде, че е твърде заинтригуван от младата жена. Косата ѝ с цвят на мед се стелеше по раменете. Лицето ѝ бе бледо, сякаш доскоро е боледувала. Той си пожела да може да разгледа красотата ѝ по-отблизо.

— Повтори името си на господаря Жил — нареди писарят, като в същото време се опитваше да свали една от котките от вълнената си роба.

Жил наблюдаваше младата жена. Запита се дали тя го намира за страшен, дали очаква с тревога неговото разпореждане. Накрая дори си наложи да смекчи малко изражението си с надеждата да изглежда по-благосклонен.

Старият човек отново избълва своето име, този път бавно и ясно.

— Викат ми Саймън от Лин. Брат ми умря преди няколко години. Аз се грижа за единствената му дъщеря — и хич не ми е леко. Преди да се спомине, той я обеща за жена на един богаташ от Йоркшир, Джейкъб Бейкър му е името. От сделката щях да се облажа и аз. Но всичко отиде на вятъра. Тя взе, че се омърси и опропасти доброто ми име. Господарю, накарай я да каже кой е негодникът, който я опозори. Помогни той да се ожени за нея и да сложи край на този срам, дето ще съсипе и моето семейство.

Злият глас на стареца се извиси над тълпата като вятър пред буря. Внезапно той се извъртя и удари момичето. Тя залитна и падна на колене. Плясъкът от шамара отекна в цялата зала.

— Престани — избухна Жил и скочи на крака. Изобщо не очакваше дребното и хилаво старче да прояви такава сила. Жената се изправи с усилие и отново зае предишната си неподвижна поза, без да вдигне очи от пода. На бледото ѝ лице се очерта грозна алена следа от пръстите на стареца.

— Тя стана уличница и хвърли петно върху семейството ми. Господарю, накарай я да издаде името на мошеника и ги ожени. От къде на къде аз ще я хранутя заедно с копелето ѝ? Кажи на онзи да плати за стореното. — От устата му хвърчаха слюнки.

Жил отново потъна в стола си, но кръвта му кипна от гняв.

— Как се казваш? — попита той. Постара се да овладее гласа си, за да звучи строго, но умерено. Същият тон използваше и за най-младите си валети.

Младата жена най-после вдигна глава и го погледна. Очите ѝ се оказаха сини като мантията. Жил трябваше да признае, че макар и приятна на външен вид, тя съвсем не бе красива. Забележителни бяха само огромните ѝ очи и достойнството. Но пък те не се забравяха лесно.

— Казвам се Ема, милорд — тихо продума тя в настъпилата тишина, сетне наведе глава и отново заби поглед в краката си.

— Какво ще кажеш в своя защита, Ема? Днес дойдоха още трима като теб — вкусили от любовта, пък забравили да я узаконят пред Бога. — Жил поглади черната си брада. Тази жена се държеше различно от предишните и затова той искаше да чуе нейното обяснение, а не стареца.

— Господарю Жил, все пак... — обади се чичо ѝ.

— Мълчи, човече — прекъсна го Жил.

Младата жена сплете пръсти. Това беше първият признак на смущението ѝ.

— Господарю Жил, аз не се оплаквам. Примирих се със съдбата си и сега мечтая само да се върна у дома и да седна зад стана.

Думите ѝ го изумиха. В тях той откри необичайно за положението ѝ благородство.

Старецът изсипа порой от обиди, като не пропусна да спомене нея, майка ѝ и майката на майка ѝ. Жил отново го предупреди да мълчи. Човекът изруга и се подчини.

— Пак ти повтарям да не се обаждаш без разрешение, старче — напомни му Жил. Сетне се наведе и подпря лакти на страничните облегалки на стола си. Погали Гарт по ушите, без да изпуска от очи момичето. Тя стоеше неподвижно като статуя, величествена и спокойна, сякаш нищо не може да я смуги.

— Ема, чичо ти очевидно мисли, че има защо да се оплаква. Ти си под негово попечителство и той има всички права над теб, дори и върху мислите ти. Щом той има жалба, касаеща теб, тя е и твоя.

Този път тя вирна брадичка и в очите ѝ проблесна гняв. След миг обаче се овладя и отново сведе глава.

— Не мога да попреча на чичо си да мисли каквото си иска, милорд.

— Тогава кажи, девица ли си? — Жил я погледна внимателно.

По шията ѝ плъзна руменина, която заля цялото ѝ лице.

— Не.

Тази едничка дума отприщи нов порой ругатни от устата на стареца. Той не се стърпя и я удари по рамото.

— Уилям — щракна с пръсти Жил към младия рицар от неговото обкръжение, който заедно с всички останали слушаше заинтригувано пререканията. — Изведи този мъж навън и не го пускай да влиза, докато не приключи с разпита на настойницата му.

Огромният като викинг воин сграбчи Саймън и безцеремонно го изхвърли от замъка. В яките му ръце старчето изглеждаше като бебе.

— Така, Ема, да се надяваме, че ще продължим без други прекеждия. Чичо ти е разтревожен, и с право, че си загубила девствеността си. Това много смешно ли ти се струва? — строго я попита Жил, като видя усмивката на лицето ѝ.

Ема веднага посърна.

— Простете, господарю Жил. Прозвуча ми смешно, като споменахте, че съм била загубила девствеността си.

— И защо? — попита той, озадачен от реакцията ѝ. Подобни дързости от страна на крепостните селяни обикновено се наказваха с поне няколко камшика. Разбира се, тя беше свободна жена. Обносните



й издаваха, че е от знатно потекло. Това още повече изостри любопитството му.

— Да загубиш нещо, означава, че би могъл да го намериш и отново да го използваш. А както знаете, в този случай това е невъзможно, милорд.

Макар че беше смутена от упрека му, тя вече не избягваше погледа му, както в присъствието на чичо си. Жил не можа да се стърпи и се усмихна. Реши, че така ще може да ѝ вдъхне смелост. Когато застана начело на имението Хокуоч, Жил наложи строга дисциплина. Мнозина, свикнали с разпуснатите порядки на баща му, не харесаха тази промяна. Мислеха го за изчадие на ада заради поведението му, загорялата кожа, острите черти и черната коса.

Облегна се назад и изпъна крака. Нямаше желание да бърза с разплитането на този случай. Не му се искаше да се раздели толкова скоро с прекрасното създание пред себе си. Всъщност, ако тя наистина не беше девствена, той нямаше нищо против също да я вкара в леглото си. Тя притежаваше нещо повече от завладяващо лице и хубаво тяло. От нея струеше необяснимо излъчване, от което кръвта му кипваше, сякаш изживява първи трепети на любовта.

— Не е смешно, че си загубила девствеността си, Ема — рече той с поучителен тон, като се опита да се отърси от мечтанията и да се съсредоточи в задачата си.

— Да, милорд — отвърна Ема.

— И как чичо ти разбра за... случката?

— Ами аз му казах.

Жил скочи и я погледна втрещен. Котките се разбягаха. Гарт вдигна глава и излая.

— Ти? Ти си му казала? Нима не се досети какви ще бъдат последиците от това признание?

Тя извърна глава и вторачи поглед в ярките гоблени по каменния зид. Като че ли огледа всеки един от просителите, които подпираха гръб на стената, преди да му отговори.

— Не, точно за тези последици не се сетих, милорд. Исках само да прекратя годежа, който уреди чичо ми. Не вярвам, че татко би могъл да ми избере такъв мъж.

— Как така? Кандидатът сигурно е бил достоен човек — попита Жил. Съчувстваше на момичето, защото съзнаваше колко е трудно да

се отговаря на въпросите му пред други хора. Подиумът се намираше далеч от чакащите, но след изстъпленията на стареца вече всички надаваха ухो.

— Когато чичо дойде да ми каже за кого ме е сватосал, аз реших, че трябва да знае истината, че обичам друг. Но доколкото си спомням, той ми рече, че жените нямат право на собствен избор. Двамата с господин Джейкъб дори се бяха разписали на документите. Чичо заяви, че брачният договор е в сила. Тогава аз му отвърнах, че не става дума само за собствен избор. Обясних му, че белята е сторена вече. — Гласът ѝ се прекърши при тези думи.

— Не желаш ли да кажеш името на мъжа, който ти е отнел честта, за да ви оженим?

— Не — бързо отвърна Ема и го погледна умолително.

— Хм. — Жил подпря умислено брадичка и засука мустак. Накрая тихо попита: — Доброволно ли се отдаде или той те насили?

— Не, милорд, не. — Ема поклати яростно глава и златистите ѝ коси се разлюляха.

— Страхуваш се да кажеш името на мъжа, защото това може да му навреди?

— Не, милорд. Ще навредя само на себе си. — Това признание сякаш я успокои и косата ѝ също се укроти.

Жил предположи, че човекът сигурно е сгоден, ако не и женен за друга.

В това време Ема го изучаваше напрегнато. Макар да си придаваше вид на невъзмутима, в сърцето ѝ бушуваше буря от чувства. Тя обаче се бе зарекла да не издава с нищо душевните си терзания и парещото смущение от този публичен разпит. Лорд Жил ѝ се стори достатъчно умен, за да не се хване на скалъпените обяснения, които бе приготвила по пътя към замъка.

Докато с чичо ѝ чакаха пред дверите, Ема внимателно слушаше какво говорят хората за господаря Жил. Доволните от присъдите му го хвалеха, че умее бързо да разрови до сърцевината на проблема. Твърдяха още, че разрешавал справедливо дребните кавги. Бил способен да измисли неочаквано решение, за което никой не се сещал. Но пък понякога се дразнел и отхвърлял жалби, защото му губели времето. Изслушвал търпеливо всички, дори и глупациите. Естествено, недоволните го обвиняваха, че е жесток. Оплакваха се, че щял да им

съсипе живота. Накрая Ема реши да мълчи и да не обяснява нищо, защото очевидно лорд Жил не търпеше оправдания.

Сега сърцето ѝ биеше лудо от тревога; страхуваше се, че присъдата на господаря ще обърне наопаки живота ѝ.

Той като че ли бе погледнал право в душата ѝ.

Ема бе дала клетва да пази в тайна името на своя любовник. Дватаматая щяха да признаят връзката си чак когато настъпи подходящият момент. Досега тя не се съмняваше в неговите обещания. Успокояваше се, че щом има честната му дума, ще издържи на всички изпитания.

До този миг Ема вярваше, че нейният любовник ще я отведе далеч, когато изпълни дълга си. Познаваше го едва от две-три седмици — той служеше в авангарда на лорд Жил д'Аржан. Влюби се в него със зашеметяваща бързина, която противоречеше на здравия разум. Довери се в обещанията му за щастливо бъдеще и ги скрепи, като му отдаде невинността си.

Ема се огледа и спря поглед върху любовника си. Той като че ли бе изгубил интерес към разпита. Не ѝ обръщаше никакво внимание. Тя си каза за успокоение, че той навярно се преструва. Дори не гледаше към нея.

Изведнъж нейният любим ѝ се стори като хлапак пред мощта на Жил д'Аржан. Напразно се опитваше да прогони от мислите си това сравнение с аргумента, че единият е още на двадесет години, а другият сигурно вече е изпълнил два пъти по толкова, ако не и повече.

Разбира се, всеки може да забележи разликата между каления в битки воин и неопитния младок. Силата на лорд Жил я порази още щом го зърна. Тя струеше от него и се усещаше до другия край на просторната зала. Притегли я към трона му, сякаш някой я поведе за ръка натам.

Дали и останалите усещаха тази мощ? От приказките на хората разбра, че някои се страхуват от него, а други го благославят за мъдростта. Но защо никой не споменава и дума за това недоловимо привличане? Физическото му присъствие също я омайваше. Дори не се плашеше от строгото му изражение. С всяка негова дума се чувстваше по-зашеметена.

*Не, не бива да се поддавам на тези съмнения,* каза си тя. Тайната ѝ клетва бе запечатана с нещо повече от целувка. Всичко щеше да бъде

наред, ако тя запази мълчание. Господ щеше да откликне на отчаяните ѝ молби и да я спаси.

— Ема? — стресна я гласът на Жил. — Не разбираш ли, че ако не издадеш името на любовника си, ще си навлечеш ужасни беди?

— Не, милорд. Не виждам никаква заплаха за себе си.

— От небето ли падаш, та не знаеш какво става с неомъжените жени? Положително ще пострадаш от този каприз да криеш любовника си. Ако чичо ти те презре, ще се наложи да изкарваш прехраната си, като задоволяваш много по-неприятни прищевки на всякакви мъже. Посрамиш ли къщата му, той ще те изхвърли сама да си вадиш хляба на улицата.

— Той сам се позори, като крещи наляво и надясно грозните си обвинения срещу мен, милорд. — В очите ѝ отново проблесна гневна искра. — Струва ми се, че чичо ми се тревожи повече за сребърниците на Джейкъб Бейкър, отколкото за моето положение.

— Да. Сигурно си права. Но ти не можеш вечно да пазиш в тайна прегрешението си. Знаеш, че няма как да скриеш бебето под полите си. Рано или късно то ще проличи.

— А кой казва, че ще имам бебе, милорд? Ако от такива... отношения винаги се раждаха бебета, то вашите владения щяха да са пълни с деца. А не забелязвам такова нещо в селото, още по-малко пък в замъка ви. — Ема разпери ръце към множеството, където наистина почти не се виждаха хлапета, и неволно се усмихна.

— Така е. Но днес имах три случая като твоя. И мога да те уверя, че въпросните отношения често водят до бебета. Затова чичо ти идва навреме, за да се погрижи за честта ти, преди да е станало късно. Питам те, Ема, ти как искаш да се разреши твоят проблем?

— Милорд, ако се омъжа за някой селянин, той изобщо няма да възприеме това като позор. Вероятно дори ще настоява да докажа, че мога да раждам деца, преди да ме вземе.

— Но ти няма да станеш селянка! — възмути се Жил. — Годеникът ти е хлебар, уважаван и достоен човек.

— Моето мнение за Джейкъб Бейкър не е толкова високо, милорд.

— Нима? И откога девойките сами си избират ухажори?

— С радост биха го направили, ако им беше позволено, милорд — сериозно отвърна Ема, без да обръща внимание на закачливата му

усмивка. Нейният упрек бързо накара Жил да се намръщи.

— Доживях да ми се кара една обикновена девойка!

Ема преглътна обидата. Черните му очи хвърляха мълнии и тя прехапа език, за да възпре потока от думи, който напираше в нея.

— Пак те питам, Ема. Как искаш да се разреши проблема?

— Позволете ми да се прибера вкъщи, милорд. Станът ме чака. Ако се окаже, че греша и родя, ще си платя шест пенса глоба.

— И шест пенса ще ти се сторят несметно богатство, когато вуйчо ти те изхвърли на улицата. — Ема замълча и Жил направи знак на Уилям Белфур, който пазеше на входа. Уилям веднага довлече чичо ѝ обратно до подиума.

— Оказа се, че си подранил с жалбата за венчавка, старче. Ема твърди, че не носи дете. А аз нямам желание да решавам мъгляви случаи без ясни последици.

— Но, господарю, тя е опозорена — изломоти възмутено Саймън. — Дори няма зестра. Как сега да ѝ намеря жених, като загуби и единственото си ценно притежание? Кой ще я вземе, след като тя си вдига краката за някакъв неизвестен мъж? Всички разбраха, че вече не е девствена. Ти я попита пред цялата зала и тя си призна греха. Тя вече не струва нищо. А на мен ще ми излезе още по-скъпо, защото ще трябва да храня и копелето ѝ.

— Ти сам си виновен, че всички научиха за падението ѝ, човече. Ако си беше държал езика зад зъбите, никой нямаше да разбере. А ти дойде тук да се жалваш.

Ема трепваше от всяка тяхна дума, сякаш я пробощаха право в сърцето. Болката ѝ стана нетърпима и скоро всички щяха да узнаят това, защото не удържаше повече сълзите си.

*Трябва да изчакаме подходящ момент*, увещаваеше я любовникът ѝ. Това ли беше подходящият момент? Бореше се с всички сили срещу порива да се обърне към любимия и да поиска от него да я защити.

Зави ѝ се свят. Опита се да диша дълбоко, за да дойде на себе си. Замоли се наум Господ да сложи край на това изтезание. Желаше единствено да се скрие в гората, на тишина и спокойствие.

— Накарай я да каже името му, милорд. Искам компенсация за стореното.

Жил скочи от стола и Саймън се сви от уплаха. Пурпурната мантия на графа гневно изшумоля. Черните му очи стрелнаха

предупредително стареца. Ема горещо пожела чичо ѝ да се овладее, за да не се озоват и двамата в затвора на замъка. Жил се надвеси над него заплашително и Саймън отстъпи.

— Ето че стигнахме до същината на проблема. Компенсация! Предупредих те да си държиш езика зад зъбите. Търпението ми се изчерпва. Само да продумаш още веднъж и ще те накажа сам да платиш компенсацията.

Жил скръсти ръце и застана пред Ема. Кървавочервеният рубин на пръстена му проблесна, осветен от тънкия сноп лъчи, който се процеждаше от един отвор в покрива.

— Няма да те насилвам да издадеш името на любовника си. Но трябва да знаеш, че малцина достойни мъже ще се съгласят да те вземат с опозорената ти чест.

Говореше ѝ тихо, така че само тя да го чува, сякаш искаше да я избави от нови мъчения. Ала от думите му я заболя. Сърцето ѝ кървеше наранено.

— Ема, нима не си осъзнавала до какви последици ще доведе тази греховна връзка? И въобще какъв трябва да е един мъж, че да те остави да се срамуваш на разпит пред толкова много хора? — Жил простря ръка над тълпата. — Защо се съгласи да пожертваш най-ценното си?

Ема нямаше сили да продума. Беше толкова близо до него, че не можеше да се скрие от проникателния му поглед. Нямаше как да избяга и от ужасната истина в словата му. *Какъв трябва да е един мъж, че да я остави да се срамува на разпит пред толкова много хора?* Любовникът ѝ можеше да я защити. Можеше да ѝ спести унижението — да поиска ръката ѝ пред всички и да разкаже за клетвите им. Можеше да спре юмрука на Саймън. А сега тя трябваше да лъже лорд Жил и всички други, на които им хрумне да ѝ зададат същите въпроси.

— Говори. Защо се съгласи да пожертваш най-ценното си?

Тя бавно поклати глава.

— Кажи, Ема. — Той смекчи тон, но въпреки това нещо в гласа му я накара да се подчини.

— Вие трябва сам да си отговорите на този въпрос, лорд Жил. Разбирате ли, аз нямах какво друго да дам. — Ема пак сведе глава.

Настана тишина. Накрая Жил рече с дрезгав глас:

— Моли се на Бога твоят любовник да оцени както трябва подаръка ти.

Той се върна на мястото си и се приготви да обяви присъдата. С неговото отдалечаване сякаш си отиде и куражът ѝ да обясни прегрешението си пред всички. Почувства се отново уязвима и самотна. Прималя ѝ, коленете ѝ се разтрепериха.

— Старче, заведи племенницата си вкъщи. Ще отговаряш лично пред мен, ако ѝ сториш нещо лошо. Окаже ли се, че ще има дете, ела да ми кажеш на следващото събиране на съда. Днес само ми загуби времето.

Саймън почервения и с куп ругатни се завъртя на пета и тръгна към вратата. Ема се зарече да стаи болката дълбоко в себе си. Погледна за последно лорд Жил. Искаше да се потопи в неговата сила, сякаш тя щеше да я крепи през идващите дни. Бъдещето ѝ неочаквано се оказа страшно и несигурно. Смело обходи с поглед абаносовата му коса и изсечените очертания на тренираната му в битки снага. Инстинктивно усещаше, че той няма да я накаже за дързостта. Накрая кимна и последва чичо си с високо вдигната глава.

Дори студеният вятър, който ги посрещна отвън, не можа да охлади горящото ѝ чело и трескавите ръце. За миг ѝ причерня и тя се хвана за резето на вратата. Вкопчи пръсти в извитото желязо, което затваряше пред нея дверите към света на лорд Жил — и на нейния любовник.

*Гората край замъка Хокуоч, 1192*

Жил коленичи на брега на потока и се залови да дере убития заек, колкото и да му повтаряше валетът, че това занимание е недопустимо за един лорд. Ловко мушна ножа под кожата и я свали с едно-единствено отработено движение. Сетне подаде животното на младежа, избърса ножа и го затъкна в колана си. Оваля ръцете си в пясък и отми кръвта по тях в леденостудената вода. Валетът му подаде ленена кърпа.

Докато бършеше ръцете си, огледа групичката мъже, които се излежаваха на поляната пред вековната борова гора. В далечината се простираха блатата, а на хоризонта се виждаше заливът Хокуоч. Отказа предложената му халба тъмна бира и подпря гръб на едно дърво.

Блатните зловония се смесваха с острия мирис на горящ бор.

Жил смръщи вежди. Почти две години вече се правеше на господар. Имаше достатъчно грижи, с които да убива времето, но пък всичките бяха много досадни. Дори набезите на принц Джон не внасяха голямо вълнение в живота му. Жил въздъхна и се протегна.

Нямаше смисъл да бърза с приготвянето на обяда, защото това означаваше и да се приберат по-рано в замъка. Ловът предлагаше за кратко бягство от безкрайното сверяване на сметки, отсъждане на жалби и обучение на младите бойци.

— Имаш ли нужда от нещо? — приближи се Ролан дьо Вар.

— Нужда? Ами да. Имам нужда от облекчение — усмихна се Жил.

— Ей онзи храст би трябвало да ти свърши работа — пошегува се Ролан и му подаде мантията.

— Много добре знаеш какво имам предвид. — Жил отпрати валета си и наметна черната вълнена дреха. Юбер обожаваше тънкостите на етикета, докато Жил не ги понасяше. — Човек като нищо ще си помисли, че не умея да закопчая една тока — смърми той



посърналият младеж. — Исках да кажа, че освен лова, единственото друго развлечение тук е обучението на младите войници.

— Развлечение? Така ли наричаш къртовския ни труд? Не съм виждал по-непохватни момчета от тези. Нито имат техника, нито тактика. Срамота! — Ролан нервно прокара пръсти по посребрената си коса, сякаш неумението на валетите съвсем изчерпваше търпението му.

— Така е. Чудя се на какво е посвещавал вниманието си баща ми, след като хората му са толкова разпуснати. Сега поне се научиха да се бият. Но все пак... тренировките не могат да разсеят убийствената скука на останалите ми задължения. Бих дал всичко да можем да тръгна с Ричард и да изпитам уменията си срещу онзи Саладин при Акра. Вместо това стоя тук и обучавам войници, на които едва ли някога ще им се наложи нещо по-сериозно от това да заловят някой крадец.

— С Ричард тръгнаха по-младите, Жил. Не хората на Хенри. Нашето време отмина.

— Може би трябва да поканя принц Джон да се надбягваме с коне в потока — тъкмо се задава приливът.

— Ще потъне в плаващите пясъци. Нали знаеш, че никога не пътува без тежестта на собствената си значимост. — Ролан се ухили. — Аха! Ти точно това чакаш, нали? Като го няма Джон, Ричард може и да обърне внимание на по-старите.

Жил отмина предположението с мълчание, но на устните му се появи тъжна усмивка.

Обърна гръб на гората и зарея поглед към хоризонта. Виждаше се бялото петно на залива и отвъд него Северно море. Мислите му прелетяха в други времена и страни.

Ролан проследи погледа му.

— И аз понякога изпитвам същото като теб.

Жил погледна приятеля си озадачено.

— Какво изпитвам? Аз самият не зная.

Ролан се поколеба.

Гората зад тях тъмнееше. Гласовете на мъжете кънтяха в тишината. Жил сниши глас, за да не чуят останалите:

— Не се страхувай, че може да ме обидиш, приятелю. Зная, че често ти е трудно да забравиш разликата между лорд и васал. Ала аз предпочитам да ми говориш направо. Нека бъдем равни, както преди

баща ми да предаде богу дух и да ми стовари на главата това непосилно бреме.

— Тогава ще ти го кажа в очите. Тревожиш се, че годините текат и животът се изплъзва между пръстите ти. Аз не се плаша от това, защото си имам Сара. Стига ми да седна вечер с нея край огъня... — Ролан се усмихна широко — и да се грея нощем с нейната топлина в леглото. Трябва ти жена.

Жил изсумтя презрително и отметна мантията от раменете си.

— Не ми трябва никакви жени. Има си достатъчно проститутки. А както знаеш, господарят на замъка получава специално внимание — само да махна с пръст и всичките ми желания се изпълняват. А пък годеницата ще се навърта непрестанно около мен, като съпруга, опазил ме Господ. Не ми е притрябвала спътница, която да ми опява за скъпоценности и панделки и да ми досажда с разни клюки.

— Не всички жени са празноглави. Сара не ми върти номера, нито ми дърдори глупости, макар че сигурно е посветена във всички сплетни. Лошото е, че аз никога не съм наясно кой чие легло топли. — Ролан се засмя, но бързо си върна сериозния вид. — Жената е нещо повече от клюкарка и средство за задоволяване на страсти, Жил.

— Но не много повече — натърти графът, обърна се и тръгна към хората си. Седна на тревата до огъня и остави Юбер да му сервира подноса с месо. Дългурестият младеж беше безнадеждно непохватен с лъка и стрелите, но поне готвеше сносно. Жил огледа подозрително дивеча на табличката. Както беше ядосан, яденето въобще не му хареса. От едната страна беше прегоряло, а от другата — сурово.

Докато дъвчеше умислено, при него дойде Уилям Белфур.

— Имаш ли да ми казваш нещо, Уилям? — попита Жил, гледайки изпод вежди рицаря.

— Мислех си, че ще искаш да чуеш за момичето, което ме очаква в замъка. Между краката си крие най-меките и руси косъмчета на света...

— Да не би да ми я предлагаш? — прекъсна го Жил. Глозгаше един кокал и сега го метна в огъня. Във въздуха замириса на пърлено месо.

Както обикновено, Уилям не забеляза иронията в думите на Жил.

— О, ами ако искаш, можеш да я вземеш. Макар че ще е срамота да я опиташ, преди да съм завършил с обучението й. Има невероятни

заложби. — Уилям се огледа дали някой не ги подслушва и се наведе към Жил. Той завъртя очи, отчаян, че ще се наложи да изслуша за подвизите на младия мъж. — Онази вечер я водих четири пъти зад воденицата, хапеше като лисица. А така пъшкеше и стенеше, че се уплаших воденичарят да не изскочи с вилата!

Настроението на Жил съвсем се вкисна и той захвърли настрана остатъците от отвратителната вечеря. Да беше изчакал да пригответ заека, който лично бе одрал.

— Струва ми се, че трябва да наблегнеш повече на упражненията с лъка и стрелата. Така ще изразходиш енергията си, защото изглежда я имаш в повече. Щом можеш четири пъти в един ден да се справиш с една жена, явно само се скатаваш на тренировка.

Жил стана и се запъти към кобилата си. Там завари и Ролан. Потупа животното по врата и му заговори тихо, хвалейки петнистата ѝ сива грива и благородно потекло. Би определил отношението си към Уилям като раздразнение. Със стройната си снага и руса коса Уилям хващаше окото на всички проститутки и дами в графството. Около него непрестанно пърхаха поне няколко жени. Той самият не пропускаше да се похвали със завоеванията си. Дори фактът, че повечето му истории бяха силно преувеличени, не намаляваше раздразнението на Жил.

Съзнаваше много добре, че преди малко Ролан бръкна право в раната. Без да се отделя от кобилата, сега му заговори:

— Правилно се досети. Възрастта ми тежи. Жадувам да се метна на коня и да последвам крал Ричард, където и да ме отведе той. Тук се чувствам непотребен. Най-сериозната ми задача е да опазя владенията от евентуално предателство на Джон. Как тогава да се почувствам щастлив, като седя пред огъня с някаква жена.

— Може би просто още не си срещнал подходящата жена — рече Ролан.

Кобилата изпръхтя и тръсна грива, сякаш се съгласява с думите му.

— Това бездействие ме яде непрекъснато — каза Жил.

Между двамата мъже настана тягостно мълчание.

— Тогава се опълчи срещу волята на Ричард и го последвай. — Ролан пусна копитото на животното и се изправи.

Жил погледна през рамото на приятеля си към Уилям Белфур, който сега бе център на внимание на цялата компания. Можеше да отгатне по изразителните му жестове каква пикантна история разказва.

Сякаш беше сам, Жил продължи да говори на висок глас, без да откъсва очи от Уилям Белфур.

— Рамото ме боли в студени дни. Стомахът ми се бунтува от лютите сосове на готвача. Само като кача стълбите на замъка, и коляното ме стяга, като че ли в него е забодена стрела. Погледни ми ръката. — Жил разпери пръсти. През дланта му минаваше белег от меч, който бе разрязал ръката почти до костта. — Докато зашиваше раната, Юбер отбеляза, че трябва да си почина. И ето, почивам си. Така е. Уча момчетата на техника, но не ги изпитвам сам, а оставям това на по-младите.

— Тревожа се от недоволството ти — обади се Ролан. — За какво ти е да се доказваш всеки ден в съревнования? Всички познават уменията ти. Едва ли съществува боец, който да те надвие.

Жил посрещна със сърдита физиономия похвалите на приятеля си.

— О, да, мога да надвия всички. — Той посочи с глава Уилям и останалите. — Но причината е в това, че те не разсъждават и не планират действията си предварително. А аз разчитам само на тактиката. Вече не мога да се доверявам на бързината и силата си срещу млади противници като Уилям.

В този момент компанията около огъня избухна в смях и Ролан ядосано хвърли поглед към младия красавец.

— Белфур! — изсумтя той и плю в прахта.

— Малцина от тях ще доживеят до нашата възраст — продължи Жил. — Почти никой не остана и от нас.

— Баща ти доживя до шейсет и пет. А ти още нямаш четирийсет — напомни му Ролан.

— Ще ги навърша на Богоявление. А на тази възраст мъжете дремят край камината, отпуснали ръце върху дебелиите си шкембета. — Жил погали кобилата по врата, без да обръща внимание на смеха на Ролан.

— Прости ми, че намирам тази картина за смешна. Баща ти изобщо нямаше дебело шкембе, освен това беше твърде зает с девойчетата от селото, за да седне да дреме пред камината. Издъхна,

докато се трудеше над една хубавица, доколкото си спомням. Позволи ми да добавя, че ти още нямаш бели коси. — Ролан прокара ръка по оредяващия си перчем, който отдавна беше прошарен. — Аз съм с пет години по-стар от теб. Твоите оплаквания ме обиждат.

Макар че го каза небрежно, Жил усети, че наистина е засегнал приятеля си. Прегърна го през рамо.

— Извинявай. Много съм се разкиснал от това бездействие. Забрави какво съм казал.

В същото време Уилям Белфур се изправи, вдигна сетрето си и се облекчи в огъня, с което предизвика бурни овации и неприлични забележки относно надареността си. Жил рязко се извърна от отвратителната сцена и погледна Ролан.

— Сякаш е самият Господ!

— Да, може да засрами всички с това оръжие. Но го използва много нехайно. Това някой ден ще му изяде главата.

— Де да бях и аз така надарен.

— Жил, да не би да ревнуваш от Уилям? — Ролан замери с ножа си близкото дърво.

— Да ревнувам? — Жил извади своята кама и с едно завъртане на китката я метна към същата мишена. Двете остриета почти се допряха, а дръжките им затрептяха от удара. Жил и Ролан се усмихнаха един на друг и издърпаха ножовете. — Погледни, държим се като малки деца. Но май наистина ревнувам от Уилям, от неговата младост и жизненост. Коя жена няма да предпочете такъв мъж... — Жил внезапно млъкна и се извърна към дърветата.

— Какво? — сепна се Ролан и на свой ред впери поглед в гъстата гора, където следобедните сенки изглеждаха непрогледни като нощ.

— Чуваш ли? Лаят на кучета? — По гърба на Жил полазиха тръпки.

— Не — понечи да отвърне Ролан, но установи, че говори напусто, защото Жил вече бе изчезнал в гората.

Нещо в далечината го зовеше. Усещаше опасност. Не можеше да не се подчини на този повик.

Бягаше, без да обръща внимание, че шумът от стъпките му може да го издаде. С една ръка стискаше ножа, а с другата се пазеше от ниските клони. Земята беше посипана с дебел килим борови иглички; мирис на влажна пръст и гниеци листа изпълваше въздуха.

Неведнъж този необикновен усет към опасностите бе спасявал живота му. Затова Жил го последва и сега.

Скоро Ролан го настигна. Жил му направи знак да мълчи. Нещо привлече погледа му — едно почти незабележимо движение. Синьо петно се прокрадна сред гъстата зеленина на боровете. Цветът натрапчиво заседна в паметта му и го заизмъчва. Докато Жил се опитваше да догони спомените, необяснима болка проряза коляното му. Нямаше и следа от рана. Воят на кучетата се усили.

— Диви кучета. Сигурно са обградили някое беззащитно същество — обясни Жил.

— По-добре да ги оставим на мира — предложи Ролан и вдигна глава. Листакът беше тъй непроходим, че щеше да им се наложи да вървят превити надве.

Жил изобщо не се стресна от това препятствие. Приклекна и се втурна напред, несмущаван от драките, които закачаха развяната му мантия. Неочаквано изскочи на широка поляна. Слънчевите лъчи обливаха мястото, сякаш бе сътворена от природата катедрала. Без да губи време, Жил нападна глутницата кучета, като раздаваше напосоки удари с ножа си.

От гърлото на едно шурна кръв. Останалите съвсем се озвериха и завиха. Жил грабна сопата, с която се бранеше младата жена.

Кучетата бяха девет, всичките изпосталели и бесни. От муцуните им се стичаха лиги, главите им се люшкаха надолу-нагоре по посока на сопата. Когато тя уцелеше, те оголваха зъби и стесняваха кръга. Разменяха си ниски изръмжавания, сякаш обсъждаха с тайни думи план за действие.

Жил стовари кола върху най-близкия звяр. Дървото проби чак до костта и тя грозно изхрущя. Кучето рухна мъртво на земята. Останалите се хвърлиха върху Жил и той заудря по тях. Успя да повали още едно. Те внезапно се уплашиха и заотстъпваха към гората.

— Ранена ли си? — обърна се Жил към жената, все още стискайки сопата в една ръка и окървавения си нож в другата.

Вместо отговор тя се строполи в краката му, като удари главата си в камъните.

— Иисусе! — извика Жил и се наведе над нея. От наметалото, което скриваше лицето и фигурата ѝ, се отрони необичаен, хълцащ звук и той го повдигна. В това време Ролан приближи и надникна.

— Исусе! — повтори Жил. От надиплената качулка се появи дребна главица, увенчана с руси къдри. Хлапето отвори уста и нададе вик, който спокойно можеше да стигне чак до крал Ричард на Божи гроб.

## 2

Жил погледна към Ролан, но той ужасен вдигна ръце:

— Хич не ме поглеждай, Жил. Нищо не разбирам от бебета!

— Тогава ти е време да се научиш — рече Жил и взе на ръце вращащото дете. То размаха крачета във въздуха. Беше момиченце. Изглеждаше твърде малко, за да е вече отбито. Въпреки ожесточените протести на Ролан, Жил му връчи бебето. Сетне коленичи и докосна натежалите гърди на жената.

— Ема... тъкачката — прошепна Жил и сцената от съда оживя в паметта му, сякаш бе вчера, а не преди цели две години. Кимна на себе си, когато долови пулса на сърцето ѝ.

— Познаваш ли я? — попита Ролан, като полагаше всички усилия да държи бебето колкото е възможно по-далеч.

— Да. — Жил нежно я хвана за брадичката и я завъртя. — Кръв. — Течеше от шията ѝ и капеше на земята. — Върни се при компанията и повикай помощ.

— Ами детето? — Ролан пристъпваше от крак на крак.

— Остави го долу, и без това скоро само ще се озове там.

— Слушам, милорд. — Ролан остави бебето на земята тъй пъргаво, като че ли е гърмяща змия. То веднага запълзя и се сгуши до тялото на майка си. Жил повдигна краищата на наметката ѝ и ги зави с нея.

Докато чакаше подкрепление, огледа с тревога Ема. Прерови кожената ѝ чанта с надеждата да открие нещо, което да подложи под главата ѝ. Ала вътре откри само треви, кори и семена. Дори и да имаха някакви лечебни свойства, той не ги знаеше. Като не намери нищо друго, Жил затвори раницата и я подпъхна под главата ѝ. Съвсем скоро Ролан се върна с Юбер, който веднага се зае да прегледа жената.

— Много лошо е нахапана по главата, милорд. Ще се наложи да зашия раните — обясни валетът и отметна мантията да покаже следите от кучешките зъби. Движението му разкри тънък крак, обут в износен вълнен чорап. И по него имаше кръв.



— Действай, преди да е дошла в съзнание. Сетне ще я отнесем в замъка — нареди Жил, свали чорапа ѝ и се засуети около Юбер като кокошка около пилците си.

Юбер проми с вино огромната рана на глезена ѝ, през която се показваше костта. После внимателно заши разкъсването.

Ема беше със същата синя мантия, която носеше и пред съда. Жил я разпозна по дрехата и бързо си спомни името и лицето ѝ. Всъщност изобщо не я бе забравял след онзи унизителен разпит. Няколко седмици очаква противният ѝ чичо да я довлече отново пред него и да се оплаче, че тя чака дете. Двамата обаче не се появиха втори път и Жил реши, че жената е извадила късмет. Сега му стана ясно, че е грешал. Възрастта на бебето отговаряше на времето, което изтече от неговото първо съдебно заседание.

Забравил за приличието, Жил отметна мантията и протритата рокля, за да огледа раните по краката ѝ. После погали бебето, което се късаше от рев и протягаше ръчички към майка си. Жал му беше за детенцето, по някакъв странен начин разбираше защо плаче.

Внимателно прегледа раната, която Юбер току-що бе зашил. Знаеше, че ухапване от куче често може да се възпали и загнои. Прокара ръка по вътрешната част на крака ѝ, за да се увери, че това е единственото ѝ нараняване. Накрая успокоен я зави и подпъхна дрехата около глезените ѝ.

Момиченцето се сгуши до майка си. Жил нежно докосна челцето му. Къдриците му бяха меки като коприна и той зарови пръсти в тях, възхитен от бебешката красота. Усмихна се успокояващо и за голяма негова изненада детето веднага млъкна. Плачът му утихна до хълцукане. То засмука палец, голям колкото един негов нокът и го погледна с широко отворени очи.

— Слава богу, че жената припадна. Иначе нямаше да може да издържи болката от шиенето на раната — рече Ролан, коленичейки до Жил.

Жил кимна. Двамата наблюдаваха как Юбер почиства раната на главата ѝ. Бебето допълзя до Жил и се облегна на крака му, откъдето също проследи процедурата.

— Готово — каза Юбер. — Но ми се струва, че трябва да наложим лапа. Виждате ли кръвта? Това не е просто припадък, милорд.

— Ще я пренесем в замъка и там ще се погрижим за нея. — Жил се наведе и провери превръзките, като внимаваше да не изплаши бебето и да го разплаче пак. Прибра косата на Ема под качулката. Пръстите му се спряха за миг върху необичайната тъкан на мантията ѝ. Напомняше му на разлюляна поляна с камбанки. Стори му се, че дори усеща уханието на тези цветя.

Отърси се от мечтанията, грабна бебето и го връчи с широка усмивка на Ролан, който се намуси. Детето се вкопчи в рамото му и обърна главица, за да не изпусне от очи Жил. Самият Жил взе Ема на ръце и тримата потеглиха. Носеше я, сякаш е стъклена кукла и може да се счупи. Неотлъчният поглед на бебето не му позволяваше да забрави какъв скъпоценен товар държи в обятията си.

Ема се събуди под разкошен балдахин от червен лен. Надиплените завеси бяха привързани със златни панделки, а отстрани се поддържаха от колони, резбовани с листа и плодове. Огледа се и откри, че пред камината седи мъж. Това я накара бързо да затвори очи, както се хлопва капак на пълна със змии кофа.

Накрая се осмели да отвори леко едното си око и да надникне през миглите. Върху огромното кресло от английски дъб седеше граф Жил д'Аржан.

*А в скута му лежеше Анджелика.*

Ема изумена откри, че дъщеря ѝ спокойно маха с голите си крачета. Устата ѝ беше заета да дъвче палеца. Той се опита да измъкне пръстчетата ѝ, но Ема добре знаеше с каква сила може да стиска едно бебе. Затова не се учуди, когато Жил се предаде и остави детето намира.

Не смееше да мръдне, но от време на време раздвижваше наранения си крак. Болеше я непоносимо от хълбока до глезена. Главата също я измъчваше. Изведнъж затаи дъх. Анджелика протегна ръчички към брадата на лорд Жил и го оскуба. Той се разсмя и бебето също зачурулика щастливо.

Смехът на Жил я извади от престорения сън и сърцето ѝ заби лудо. Повече не можеше да се прави на заспала. Изправи се на лакти и изстена от болката, която я прониза в главата. След миг осъзна, че е почти гола, покрита само с тънка ленена риза. Не беше нейната.

Напращелите с мляко гърди я боляха, трябваше да ги облекчи. Ема придърпа завивката до брадичката си и седна в леглото.

Жил стана и се обърна към нея.

— Бебето ти май е гладно. — Той пристъпи в сянката, която обгръщаше леглото, и нежно положи детето в скута ѝ. Анджелика мигновено се вкопчи в майка си, от което тя още повече се смути пред Жил. Стоеше толкова близо до нея, че усещаше мириса на кожените му дрехи.

Кръвта нахлу в главата ѝ и лицето ѝ пламна, докато Анджелика продължаваше да стиска гърдите ѝ.

— Ще ти изпратя храна и вода — каза лорд Жил. Пресегна се и повдигна брадичката ѝ, без да обръща внимание на бебето. Грижовно прегледа драскотината на слепоочието ѝ, сетне безмълвно отдръпна ръка и се обърна.

Ема се сви под завивките като подплашен заек. Не посмя да си поеме дъх, докато той не излезе от стаята. Каза си, че лицето ѝ гори заради раната и от това я боли още повече. Разголи гърдта си и даде на прегладнялото бебе да суче.

Нямаше представа какво да прави. Дали да стане? И да потърси дрехите си? Нима щеше да ѝ се наложи да яде на дългата маса, която забеляза в другия ъгъл на спалнята? Объркана, Ема пак се скри под завивките, като остави само носа си да се подава навън. Анджелика се сгуши в майка си, заситена и доволна.

На вратата се появи едра жена с червени бузи и къдрави сиви коси. Носеше поднос, който тупна на дългата маса с облекчение. После засия и се запъти към леглото.

— Меара ми е името, госпожо. Да ви помогна ли да се изправите?

— Да, благодаря. — Ема отметна вълнените одеяла и меките кожи, без да пуска ленения чаршаф. Харесваше ѝ да чувства под пръстите си фината гладка тъкан. Меара я хвана под ръка и я отведе до дъбовия стол, в който доскоро бе седял лорд Жил. На облегалката му беше издялан сокол в полет със змия в ноктите си. Фигурата надничаше над рамото ѝ, сякаш я следи да не открадне от подноса.

— Тъй ще ви е студено — каза Меара и затършува в облицован с желязо сандък. Извади оттам ново одеяло и го наметна върху раменете ѝ. Ема зарови лице в меката завивка, защото ѝ ухаеше на мъж — мирис

на кожа и смазано оръжие. Познаваше тази миризма от баща си. За миг я връхлетя тъга, сякаш си бе отишъл вчера, а не преди пет години. До смъртта му живееше в голяма къща с огнище и храна в изобилие, а след това ги замени за дупката на Саймън и трохите от неговата трапеза.

Меара махна салфетката, която покриваше яденето, и в стаята се разнесе ухание на задушено месо и току-що изпечен хляб.

— Това всичко за мен ли е? — Ема стъписано огледа подноса. Съдържанието на блюдата можеше да нахрани предоволно четиричленна фамилия. Свят ѝ се зави от апетитния аромат. Връхлетяха я неуловими спомени за минали времена и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— За вас е. Негова светлост нареди. Всичкото е за вас и за бебето. Имате ли нужда от нещо друго, госпожо? Негова светлост поръча да ви донесем всичко, което поискате. — Меара се изпъна пред Ема в очакване на желанията ѝ, като че ли прислужваше на знатна дама.

— Н-не се сецам за нещо друго. Много сме ви благодарни за грижите.

Меара кимна, погали Анджелика по главичката и безшумно излезе от стаята. Ема погледна трапезата. В чинията димеше месо, приготвено с много лук и гъст сос. До нея беше оставен пресен самун. Уханието възбуди апетита ѝ, но тя откъсна парче от хляба, натопи го в соса и го даде на Анджелика. Скоро трябваше да я отбие. Не се хранеше добре и нямаше достатъчно мляко да кърми бебето. Ала беше чувала, че рано отбитите деца рядко доживяват три лета.

Едва се възпря да не се нахвърли върху храната. Задъвка бавно, наслаждавайки се на вкуса. За десерт я чакаха плодове. Предпазливо опита и установи, че крушите са задушени в ароматно вино и меден сироп. *Амброзия, достойна за боговете, каза си наум.* Прииска ѝ се да обlige чиниите.

Топло козе мляко, също подсладено с мед, довършваше обяда ѝ. Ема наклони чашата към устата на бебето и го погали по косицата, за да го накара да отпие. Собствената ѝ майка приживе обожаваше мляко с мед.

Щом се заситиха, Ема внимателно отмести блюдото, взе Анджелика на ръце и се настани пред огъня. При всяка стъпка я

пронизваше остра болка в крака, но тя знаеше, че трябва да го раздвижи, защото в противен случай може да се парализира. А оттук до бедното ѝ село я чакаше стръмно възвишение.

Любопитството ѝ скоро надделя и тя се огледа около себе си. Забеляза чучур за вода с каменно корито и подскочи от радост. Свещите от пчелен восък ѝ напомниха как майка ѝ оформяше също такива свещи в ранното ѝ детство. Сега Ема се радваше, ако намери достатъчно олио, в което да бодне фитил. Най-силно я привличаше раклата на лорд Жил, но не посмя да вдигне капака и да пипне неговите вещи.

Меара отново се появи на вратата.

— Изчистихме ви дрехите. Господарят нареди да ви приготвим банята, ако искате да се изкъпете — рече слугинята и вдигна подноса на рамо.

— О, небеса! Анджелика, баня! — Ема скочи, но се стресна от един тромав мъж, който влезе в стаята, понесъл дървено корито. Той не промълви и дума, но я огледа толкова заинтригувано, че тя се изчерви.

Впоследствие нахлу цяла армия прислужници. Когато те си отидоха, Ема установи, че в центъра на стаята е вдигнат параван, а ваната зад него е вече пълна с гореща вода. Беше изписана с цветя и лози. Беше малка, очевидно предназначена само за жени. Със сигурност не би побрала такъв огромен мъж като лорд Жил. Ема замечтано погали релефните изображения.

Меара ѝ помогна да се потопи във водата, подпря превързаният ѝ крак на мека кърпа върху ръба и чак тогава ѝ подаде Анджелика. Сетне се залови да ги къпе и детето запляска по водата с възторжени викове. На Ема ѝ се доплака. Страхът ѝ изчезна. Какъв лукс, помисли си, някой друг да мие косата ѝ и да обтрива тялото ѝ.

Въздъхна доволно и се облегна назад в облак от лавандулови ухания. Меара прибра косата ѝ в затоплена кърпа. Взе бебето и го зави с друга хавлия. Ема му се усмихна, като го видя толкова чистичко в ръцете на слугинята.

Лорд Жил бе спасил живота им.

Как можеше да му се отблагодари за това? Дали изобщо щеше да го зърне отново? Кой щеше да ѝ позволи да приближи и да изкаже

признателността си? Какво щастие бе, че точно когато имаше най-голяма нужда, мъж като него се бе озовал в гората.

Само плод на нейното въображение ли беше, че в черните му очи видя загриженост, а в допира на пръстите му усети нещо повече от нежност? Може би това бяха просто фантазии, родени от самотата ѝ. Неволно ръката ѝ се насочи към мястото, където я бе докоснал.

Меара я извади от унеса:

— Ще настинете, ако продължавате да се киснете във водата, госпожо — рече тя и ѝ подаде суха кърпа. — Лорд Жил нареди да ви настаня в покоите на жена му.

### 3

Сърцето ѝ замря. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Болката се завърна с нова сила. Трябваше да се досети, че е женен.

— Ж-жена му?

Меара кимна:

— Лейди Маргарет почина преди много години. Виждахме я даже по-рядко и от господаря Жил, докато баща му беше жив. Тя не обичаше да идва тук. Харесваше ѝ кралския двор, роклите, благородниците... — Меара я погледна, — сигурно и вие ги знаете, госпожо.

— Аз? — учуди се Ема.

— Ами да. Няма как да скриете, че сте от знатно потекло. Може дрехите ви да са целите в дупки, да ме прощавате, но въобще не се държите като жена от простолюдието.

Ема се усмихна насила. Отдавна нямаше значение каква е била преди да изгуби родителите си. Оттогава беше паднала много ниско.

— С нищо не съм по-добра от теб, Меара.

— Както кажете, госпожо — Меара сви рамене и продължи да бърбори за лейди Маргарет и нейните копринени рокли и обшити с хермелин мантии.

Ема не каза нищо, защото знаеше от майка си, че клюкарстването не подхожда на една дама. *Макар че вече трудно мога да се нарека дама. Сега съм същата като Меара. Свободна жена, но на най-ниското стъпало в обществото. Загубих благородното си потекло само заради една ненавременна смърт и лошия си късмет.* Тежка буца заседна в гърлото ѝ при тази мисъл. Все още не можеше да се примири с факта, че въпреки добрите грижи на родителите си, тя — тяхната любима дъщеря — едва свързва двата края.

— Откакто Никълъс, синът на негова светлост, отиде при крал Хенри, тя не искаше да стои тук без лорд Жил. Той пък много пътуваше с предишния крал. Господарката мразеше стария лорд. Не понасяше този замък и за нищо на света не нощуваше тук с бащата на

негова светлост. — Меара сниши глас и се усмихна многозначително. — Говореха, че имала любовник — изсумтя тя. — Благоволяваше да ни удостои с внимание само когато лорд Жил настояеше да си върши задълженията. Разплакваше се за едното нищо, ако ми позволите. И с наказанията беше същата, не я интересуваше дали заслужаваме или не. — Меара се засуети около ваната. Събра закуп мокрите кърпи и прибра скъпоценния калъп сапун в дървена кутийка. — Гледам покоите й да са чисти, нали разбирате, лека й пръст. Но и всеки ден да чистят, празните стаи хващат плесен. Полегнете си тук, докато сменя чаршафите.

Ема не смееше да си представи призрачната лейди Маргарет. Седна предпазливо на крайчеца на леглото и опита да смени темата.

— Спомена, че негова светлост има син?

— О, да. Едничко дете му е. Хубав младеж. Оженихме го миналата пролет. Той управлява едно от именията на господаря надолу по крайбрежието. Викат му замъка Сийсуепт. — Меара потрепери. — Ей на това казвам аз ветровито място, особено през зимата!

При споменаването на зимата, Ема също потрепери и се сгуши в леглото на лорд Жил. Дюшекът беше пълен с истински гъши пух, а не с проста слама. Отърка лице в неговите чаршафи. *Неговите чаршафи. Неговото уханье.* Усети едва доловима тръпка.

Обърна се рязко на другата страна, за да не позволи на тези мисли да я подлудят. Сви се на топка и притегли Анджелика в скута си. Нямахше право да се захласва по такъв мъж като лорд Жил — богат барон с поне две имения и женен син. Неговият свят беше тъй далеч от нея, колкото и пращинките, които Анджелика се опитваше да улови.

Не можеше да е истина, че благородният й баща, рицар на служба при граф Рамзи, е пожелал да я омъжи за Джейкъб Бейкър. Ала зла орис му отне живота, преди да напише завещанието си. Тя попадна под опеката на чичо си, а това означаваше, че не може да вземе познатен съпруг от хлебаря. Той обаче с една ръка мамеше на кантара, а с другата шареше, където не трябва.

Очите й се напълниха със сълзи. Опита се да ги преглътне. Всяко влакнце от меките чаршафи на лорд Жил дразнеше сетивата й, напомняйки за истинското й положение. Потъна в покрусата. Онова, което й каза лорд Жил преди две години, често я преследваше в самотните нощи. Сега думите му отново изплуваха в съзнанието й.



*... Малцина достойни мъже ще се съгласят да те вземат с опозорената ти чест...*

Истината беше, че никой достоен мъж няма да я вземе. Нито пък можеше да има човека, когото желае. Но беше дала обет и честната си дума. Стореното бе сторено и нямаше връщане назад.

Кракът ѝ пулсираше от болка, главата ѝ щеше да се пръсне. Ема забрави за чувствения допир на чаршафите и се остави отново на срама и разкаянието, че бе допуснала да провали живота си.

Каза си вечерните молитви. Едната бе благодарствена за Анджелика. В другата поиска опрощение, задето бе сглупила да отдаде невинността си на човек, който не оцени по достойнство подаръка ѝ. Накрая дълго и горещо се моли Господ да запази живота им през приближаващата зима. Затвори за миг очи и зашепна благословия за лорд Жил.

Час по-късно Меара я извади от тежък сън. Като че ли бяха минали само няколко минути.

— Сънувах, че лежа върху облак — прозя се Ема. Протегна се, като не пропусна да поглади за последно кожата върху леглото.

— Е, в това легло сте почти като в облаците, макар че господарят Жил повече обича да седи долу с хората си — усмихна се Меара.

Ема взе Анджелика и последва слугинята, която я заведе до една по-малка, но също тъй разкошна стая. Намираше се само два етажа над покоите на лорд Жил. Вървяха бавно, защото Ема куцукаше, а Меара я подкрепяше.

Балдахинът в спалнята на лейди Маргарет беше в небесносиньо. Завивките бяха избродирани с пеперуди и лилии. Ема потрепери, тази стая я смразяваше. Сви пръстите на краката си под ризата, която ѝ бяха дали. Огънят в камината още не бе прогонил влагата, трупана толкова години в неупотребяваната стая.

— Тук не живее никой, Анджелика — прошепна Ема. Не усещаше присъствието на призраци, нямаше и следа от дамата, която навремето е седяла до малката масичка и е ползвала гребена от слонова кост, забравен на тоалетката. — Лейди Маргарет отдавна я няма. — Ема гушна Анджелика и потъна в дълбок сън, несмущаван от болката в главата и крака ѝ.

Жил свали всичките си дрехи и се мушна под завивките. Настани се точно на затопленото място, което още пазеше очертанията на женско тяло. Топлината го възбуди. Приятният мирис на лавандулов сапун го оплиташе в изкусителните си мрежи. Представи си Ема, излегнала се в неговото легло с влажна от банята коса. Припомни си как натежалите ѝ гърди изпъваха ризата, а кафявите кръгове на зърната прозираха през фината материя. Опита се да потисне възбудата си. Не искаше да си признае, че желае Ема. Отказваше да приеме, че я подслонява в покоите си заради нещо повече от християнско милосърдие.

Напомни си, че Ема е ранена и затова има нужда от най-топлата стая в замъка. Дори пробва да се убеди, че възбудата му е чиста случайност и няма нищо общо с нея. Ала бързо загуби битката със здравия разум, затвори очи и пусна на воля въображението си. Представи си я полегнала върху поляна с омайваща лавандула. В мислите си обгърна пицните ѝ гърди, изучи формата им, проследи извивките на хълбоците ѝ. Галеше гладките ѝ бедра. Имаше невероятното чувство, че долавя нейната възбуда. Това го накара да въздъхне дълбоко.

— О, небеса — прошепна той в нощта. Гърдите му се стегнаха, по цялото му тяло пробяга тръпка. Обърна се по корем и си заповяда да мисли за нещо скучно от воинските си занимания. Залови се да преговаря наум бойни техники, но скоро трябваше да си признае, че разсъжденията му изобилстват с прелъстителни кании, в които прибира меча си, и вдигнати за удар пики. Така поне си върна настроението и това го успокои.

Най-сетне заспа.

Далеч преди първите лъчи на слънцето да проникнат в стаята, Жил се пробуди. Облече се набързо, с каквото му попадна под ръка — черно вълнено наметало и ленени панталони в същия цвят. Сетне се запъти с припрени крачки по каменната стълба надолу към салона. Дори не забеляза сънените прислужници, които се канеха да подреждат многобройните маси за гощавките през деня. Разпъна голям лист пергамент на дъбовата маса и се задълбочи в плановете за разширение на конюшната.

Скоро от двора се разнесе звън на метал и му подсказа, че сутрешната тренировка е започнала. Той обаче остана надвесен над чертежите.

Усети мигновено появата на Ема. Подуши уханието ѝ още преди да я види. Обля го гореща вълна, но се направи на равнодушен и небрежно вдигна глава. Тя спря на най-долното стъпало. Той стоеше на издигнатата плоча пред гигантското огнище, в което можеше да се побере цял глиган. Наблюдаваше я, подпрял ръце на масата с чертежите. Раната ѝ пречеше да върви с нормален ход, което му позволяваше да ѝ се наслаждава до насита. Очите ѝ го притегляха неудържимо. Меднорусата ѝ коса беше укротена в плитки. Детето кротко спеше на рамото ѝ.

Лека руменина обагреше страните ѝ. Напомни му за рози — разкошни рози с разтворени цветове, които напояват въздуха с аромата си.

Жил не долавяше и следа от страх у нея. Това го успокои и гърдите му се отпуснаха с облекчение. На устните му се появи усмивка. Повечето хора го избягваха, гледаха го със страхопочитание заради властта му над техния живот.

Ема му се усмихна в отговор, без да свежда поглед към пода, както трябваше да правят слугите. Погледна го право в очите с искряща радост, която сякаш издаваше някаква тяхна обща тайна.

— Добър ден, милорд — поздрави Ема, премести бебето в здравата си ръка и се наведе несигурно в поклон.

— Госпожице Ема — кимна ѝ Жил. Дори името ѝ имаше приятен вкус на езика му.

— Лорд Жил, бих искала да ви благодаря, че спасихте живота ни.

— Нищо не съм сторил — отвърна той. Дали тя долавяше съблазън в гласа му? Молеше се да не се издаде, защото му се стори, че гласът му е прекалено дрезгав от страст по нейното сладко ухание. Как можа да се докара до това абсурдно състояние — да го омайва полъх от жена по леглото му.

Погледите им се кръстосаха.

— Грешите, милорд. За нас вие направихте всичко.

— Как се казва бебето ти? — Жил приближи, но тъй като нямаше да е прилично да я докосне, погали детето по главичката. Съзнавайки,

че дори този дребен жест го издава, той се обърна и отново зае мястото си пред огнището. То поне му даваше чувство за власт.

— Кръстих я Анджелика, милорд.

— Как е възможно съпругът ти да те оставя да се разхождаш без закрила? — троснато попита Жил.

Тя усети промяната в тона му. Усмивката ѝ увехна, чудните ѝ очи посърнаха, а пръстите и се вкопчиха във вълненото одеялце на бебето.

— Аз нямам съпруг, който да ме признава, милорд.

Думите ѝ го учудиха.

— Обясни какво искаш да кажеш.

Ема си пое дъх и притисна детето по-силно до себе си.

— Мъжът, на когото дадох обет, се отрече от думите си... и от нас.

— Не се ли смущаваш да споделиш това с мен?

— Научих, че не можеш да избягаш от истината. Рано или късно тя ще те настигне, по-жестока от преди.

— Разбирам... Тогава кой се грижи за теб? — Жил неочаквано се изчерви.

— Сама се грижа за себе си, милорд — тихо рече Ема. — Ако проверите книгите си, ще видите, че съм платила шестте си пенса глоба.

— Не помня да си идвала при мен.

— Вие бяхте в Йорк по това време, милорд. Икономът ви се погрижи за сметката.

Обзе го вълнение.

За добро или зло, тя беше без закрила.

Жил нямаше сили да продума. Бе онемял пред изкусителното ѝ присъствие, също както Юбер губеше ума и дума пред Беатрис, закръглената слугиня с русите къдрици и широката усмивка.

— Мислех, че си лудо влюбена.

Жил зачака. Тя не отмести поглед от него, но в очите ѝ премина сянка, сякаш черен облак засенчва слънцето.

— Вече не вярвам в любовта, милорд.

— Ясно. — *Очевидно беше изоставена.* Той почеса късата си черна брада. Испитваше необичайно съчувствие към нея. Любовта беше опасна игра. Но той никога не бе падал в капана ѝ, нито пък можеше да се хване на примамките ѝ. Въпреки това му стана тъжно, че

тази красива млада жена мисли като него — та той беше с цяло поколение по-стар и по-мъдър от нея. — Съжалявам.

Тя не отговори. Премести детето в другата си ръка, а по страните ѝ избиха червени петна.

— Ще ми позволите ли да си ида, милорд? Станът ме чака, трябва да довърша една поръчка.

Кръвта кипна във вените му и тази реакция го свари съвсем неподготвен. Прииска му се да протегне ръце и да я сграбчи, да я притисне в прегръдките си и да не я пусне да си отиде — да утоли страстта си по нея. Привличаха го изправената ѝ снага, смелостта в очите, гъвкавото тяло. Желаше да я изправи пред себе си, да я изпие с устни, да проследи с пръсти очертанията на лицето ѝ, да усети топлината на гърдите ѝ. Обземаше го истинска лудост. Но просто отдавна не бе докосвал жена, друга причина нямаше.

Ема пак бе със синята като тинтява наметка. Толкова ѝ отиваше, макар че цветът ѝ вече бе избелял, а краищата — разнищени. Жил не забрави това синьо. То го преследваше в мислите му. Косата ѝ приличаше на злато, изпредено от магическа хурка. Представи си как меките като коприна кичури се спускат на вълни по раменете ѝ. Жадуваше да зарови пръсти в тях. Желанието да я има караше кръвта му да играе във вените. Трябваше да намери начин да я задържи.

— Добре говориш за проста тъкачка — рече той. Исусе! Звучеше като умилкващ се слуга, на всичкото отгоре излизаше и като висше снизхождение.

Тя се усмихна, едновременно печално и подигравателно.

— Баща ми сигурно не е предполагал, че един ден ще разчитам само на занаята, който научих от майка си.

— Баща ти е...? — попита той. Всъщност изобщо не го интересуваха кой е бил баща ѝ.

— Сър Едмънд Етелуин, милорд.

— Стара фамилия. Рицар ли е бил?

Тя кимна:

— Първо при барон Рамси, а след смъртта му станал рицар без господар. За нещастие се справял все по-трудно с възрастта. — Ема разказваше историята със съвсем безизразен глас. — Започнал да губи богатството си, затова се наложило да напуснем дома си. Баща ми ни

подслони при брат си Саймън, докато възстанови загубите. На един турнир във Франция падна и не се върна при нас.

— Майка ти ли те научи да тъчеш? — Жил се чудеше какво да измисли, само и само да не я пусне да си иде.

— Да, учех се от нея, милорд. Тя беше много сръчна, но изчезна, когато...

Гласът ѝ секна от мъка и тя се засуети да оправя одеялцето на детето. Жил едва устоя на желанието си да я прегърне, за да я утеши. Неизвестно защо нейното страдание го вълнуваше.

— Кога? — подсказа ѝ тихо той.

Тя срещна погледа му като истинска дама.

— Когато братът на татко се опита да я направи насила своя жена. Саймън каза, че една нощ тя влязла в морето и се удавила. Но аз мисля, че той я уби, защото го отхвърли и си е измислил другата история, за да отърве бесилото. Много често я биеше, вечно си изпускаше нервите.

Ема не търсеше съжаление от него. Жил го усещаше по изправената ѝ стойка и открития поглед.

— Никой ли не се усъмни какво е станало с майка ти? — попита той. — Защо аз не съм бил уведомен за случилото се?

— То стана, преди вие да наследите замъка, милорд.

— Тогава баща ми сигурно... — предположи той.

— Отнесох проблема си до неговия писар. Но кой се интересува от съдбата на една бедна тъкачка? Пък и думата на един мъж е чисто злато пред обясненията на жена — те не струват повече от грош.

Заради това съществуваше пропаст между господаря и васала, между мъжете и жените.

Жил знаеше, че баща му няма да повярва на подозренията на една жена, щом мъжът се кълне, че е невинен. Неведнъж го бе виждал да налага собствената му майка, само защото слугите са сбъркали нещо с яденето. Подобни грозни сцени го накараха да намрази баща си. В резултат той никога не вдигаше ръка на жена.

— А какво стана с чичо ти, онзи Саймън?

— Умря от удар малко след като... ме изхвърли от къщи.

*Наистина я бяха изгонили*, както предрече Жил. Почувства се още по-зле от това. Тя го извади от мислите му:

— Може ли да си вървя, милорд?

— Да — сподавено рече той.

Ема се поклони, обърна се и с куцукане прекоси огромния салон.

Щом масивната желязна врата се хлопна зад гърба ѝ, Жил осъзна, че може никога повече да не я види. Не беше попитал къде живее. Направи крачка напред, но здравият разум бързо го върна към чертежите.

Естествено бе за един хлапак да хукне подир слугиня. Но на благородник с рицарско звание не отиваше да тича след тъкачки. Господарят на замъка трябваше да притежава повече достойнство и сдържаност. Жил се вкопчи в ръба на масата, за да събере мислите си. Накрая отпусна ръце, изпъна пергамента пред себе си и си наложи да се съсредоточи в плановете.

Тя не живееше в неговия свят.

Ема си проправи път в тълпата от хора, които се трупаха в двора на замъка Хокуоч. Група деца се стрелна край нея малко преди да се добере до портата. Поздрави вратаря и мина по подвижния мост, който водеше до прашния път към възвишението.

Замъкът бе построен на висок нос и гледаше към залива Хокуоч. Извисяваше се към небето, сякаш бе израснал от самата земя. Опасваше го дебел каменен зид. Лично бащата на крал Ричард — Хенри — заповяда да се вдигнат укрепленията, които превърнаха Хокуоч в сигурна крепост. Тя беше и препятствие срещу евентуално нашествие откъм Северно море.

Около високите стени от камък бяха изникнали много колиби и къщурки като тази на Ема. Този път ѝ отне двойно повече време да пресече селото и да стигне до своя дом. Болка пронизваше крака ѝ при всяка стъпка. Анджелика сякаш тежеше два пъти повече от обикновено. С тъжна въздишка Ема прекрачи прага на колибата си. На ярката дневна светлина къщата ѝ изглеждаше още по-порутена и бедняшка. Разполагаше само със сламеник и столче, но въпреки това едва имаше място за простия стан, подпрян на задната стена. По пода бяха наредени гърнета и купички с треви и кори за боядисване. Въздухът бе наситен от техния мирис и успокои тревогите ѝ.

Внимателно положи детето на сламеника и му даде топка, напълнена с вълна. Сетне отиде в ъгъла, отмести чиниите и изрови от пръстта кожената торбичка, в която пазеше скромното си богатство от сребърни пенита. Там криеше и златните шпори на баща си и майчиния си кръст. За щастие всичко си беше на мястото и тя прибра торбичката обратно на мястото ѝ, като отгъпа отгоре пръстта със здравия си крак. Шпорите бяха единственото, което ѝ остана от баща ѝ и за нищо на света не искаше да се раздели с тях. По същия начин пазеше и сребърното разпятие на майка си. Предния месец продаде верижката му, за да купи храна. Тези реликви ѝ напомняха, че



навремето бе имала истински дом и огнище, което да стопля зимните вечери.

Болката в главата ѝ отново се обади. Зашитите рани я изгаряха. Откъде ли идваше всичкият този шум, който я мъчеше? Навън крякаха гъски, по прашните пътища трополяха каруци, викаха деца, някъде ковач чукаше по наковалнята си. Ема изстена и седна до Анджелика с халба бира в ръка. Питието ѝ се стори отвратително в сравнение с подсладеното мляко на лорд Жил.

Наведе се и целуна детето по главичката.

— Не мога да разбера защо този човек ми въздейства така, миличка. Дали е заради властта, която притежава над нас? Или е просто защото той е пълна противоположност на другия? Не, не. Тези чувства са особени. Причината е само в титлата и положението му. — Тя прегърна дъщеричката си. — Дължим живота си на лорд Жил. Без него нямаше да мога да задържа кучетата дълго. Дори вече се молах на Бог да ни дари с бърза смърт. Молах се да не страдаш много — шепнеше тя в меките къдрици на детето. — Ето, че ни бе даден още един шанс.

— Пак ли говориш на малкото си ангелче?

— Госпожо Купър! — извика радостно Ема и скочи да посрещне гостенката.

Анджелика веднага протегна ръчички, за да получи целувка от вдовицата.

— Ела, ангелчето ми — рече жената. Сивите ѝ коси бяха прибрани под снежнобяло боне. Тя взе на ръце Анджелика и я залюля. — Та кой ви е дал още един шанс, мила?

— Ти, разбира се! — усмихна се Ема и сложи ръка върху челото си. — Кой подкупи младия Бърт да ми направи стан? Кой ми помогна да родя Анджелика? — Усмивката ѝ бързо угасна. — Кой ме защитава на кладенеца?

Вдовицата Купър духна в свитото юмруче на Анджелика и детето се разсмя, размахало крачета.

— Хм. Жените просто ревнуват. Не им стиска да нахоят мъжете си, че все ти се усукват около фустата. Затова трябва да хвърлят вината на друг. Тук сама жена става лесна плячка. Повечето от тях нямат и за пет пари мозък.

— Кой? Мъжете или жените? — саркастично попита Ема.

Двете се засмяха на остроумната забележка. Изведнъж обаче вдовицата забеляза превръзката на глезена ѝ.

— Мили боже! Какво е това, детето ми? — Тя остави Анджелика на сламеника и повдигна полата на Ема.

— Събирах треви в гората и ме нападнаха глутница кучета.

— Колко пъти да ти казвам да не ходиш сама там? — сгълча я вдовицата.

— Ами аз съм сама. Ти си имаш син и пет внука, които чакат на теб. Не може да те викам всеки път, щом ми се наложи да събера малко ягоди, или да сменя парче плат, или... или да донеса вода! — Ема знаеше, че животът на приятелката ѝ е достатъчно тежък, откакто снаха ѝ почина при раждане. Ема подозираше тайно вдовицата, че я гласи за невеста на сина си. В моменти на слабост, тя самата бе премисляла тази възможност.

— Е, радвам се, че не са те разкъсали на парчета — жената се завайка над раната на главата ѝ.

— Недей да преувеличаваш, моля те.

Вдовицата дръпна ръка.

— Довърши ли плетивото за абата?

— Почти съм готова. — Ема се пресегна до сламения покрив на колибата и свали малка дървена кутия. В нея беше прибрано килимчето, над което се трудеше. Имаше отчаяна нужда от пенитата, които щеше да спечели от него. Обикновено обаче получаваше само храна за работата си.

Вдовицата погали сложните орнаменти:

— Много е красиво. Сигурно ще остане доволен.

— Трябва да оплета топли чорапки и ръкавици на Анджелика за зимата — каза Ема. Надяваше се, че ще може да купи вълна, за да изтъче нещо, за което да спечели повече от няколко комата хляб. Не ѝ се искаше да се разделя с трудно спестените пенита. — Радвам се, че имам работа. Бог ни благослови с топло време, но зимата ще дойде скоро.

Двете жени млъкнаха и загледаха Анджелика, която пълзеше от сламеника до стана и обратно. Никоя не посмя да изрече на глас опасенията си, че детето няма да преживее до пролетта без храна и топлина. Ема знаеше, че накрая ще склони да стане доведена майка на пет деца, ако така щеше да спаси дъщеричката си от глад. Но се

ужасяваше от мисълта, че ще трябва да се примири и със съпружеските права на младия Купър. Единственото ѝ преживяване с мъж я отказа за вечни времена от желанието да опита отново. На намеците на вдовицата отвръщаше, че макар съпругът ѝ да не я признава, тя спазва обета им и се счита за омъжена. Горчиво съжаляваше, че бе сключила този обет на четири очи, вместо пред олтара в църквата.

— Изглеждаш ми тъжна. Боли ли те? — Вдовицата я докосна по коляното.

— Не. Всъщност, да. Раните ме болят. Моли се да не загнойт! Но истината е, че не от раните си страдам. — Ема се обърна към приятелката си. — Как можах да бъда толкова сляпа? Защо не проумях какъв е в действителност? — Гласът ѝ се прекърши; по бузите ѝ потекоха сълзи. — Защо се отдадох на първия срещнат мъж с чисто лице и слънчева усмивка? — Сълзите покапаха по вълнената ѝ рокля, нейната единствена дреха. — Омая ме със сладки приказки и се държах като глупачка. Паднах в плен на поезията! Глупачка. Глупачка.

— Стига, стига. — Вдовицата стана и я прегърна през кръста. — Не ти отива да се самосъжаляваш така. Не си първата, излъгана от някой строен младеж с хубаво лице. Аз мисля, че си се чувствала самотна, търсела си обич. Чичо ти беше зъл човек и не заслужаваше да се грижиш за него. Но светът не се е свършил заради това.

— Наистина ли? Я се огледай наоколо. Едва успявам да намеря храна за мен и детето.

Вдовицата я сграбчи за раменете и я разтърси:

— Да не съм те чула да говориш такива работи! Какво ти става? Къде остана храбрата жена, която извади нож на Айво, когато той нахълта в дома ѝ посред нощ да я насили?

Ема събра сили за вяла усмивка. Цялото село умря от смях с промеждието на Айво, не само заради дракотината на рамото му, а най-вече защото жена му здраво го натупа, когато научи за среднощното му похождение. Миг по-късно обаче, тя отново посърна. Жените от селото хвърлиха вината върху нея, а съпругата на Айво направо я предупреди да си държи ръцете далеч от нейния мъж, като че ли Ема специално го беше поканила на гости.

— Оцеляваме, само защото ти ни помагаш.

— Глупости. Не искам повече да те слушам. Ще ти изпратя по момчето на хлебаря чорба и мехлем за раните. Докато съм жива, няма да ви оставя с детето да гладувате.

Ема благодари на приятелката си, признателна, че този път нямаше намеци за женитба. Разбраха се кога Ема ще довърши килимчето, за да може вдовицата Купър да го предаде при следващото си пътуване до близкото пристанище Лин. Разделиха се с обещанието да се видят в следващите дни.

Вдовицата излезе, но Ема остана загледана в отдалечаващата се фигура. Младият Купър беше кривоглед, освен това му липсваха пръсти на лявата ръка. Ала тя нямаше кой знае какво против недъзите му. Повече я тревожеше слухът, че при най-малкия повод пребивал от бой покойната си жена. Заради това тя била много плаха и се разтрепервала от нищо. Ема тъжно си каза, че е по-добре вдовицата никога да не научи какво се говори за сина ѝ.

Анджелика вече спеше, свита на кравайче, и само равномерното ѝ дишане нарушаваше тягостната тишина. Ема нежно погали детето по гърба и проследи как палецът му изчезва в розовите устенца.

— Никога не се доверявай на мъж, Анджелика. Бъди готова да чуеш от него само лъжи и така няма да те измамят. Вярвай само в силата на божията любов и в природата. — Почувства необходимост да поучи спящата си дъщеря повече заради себе си, отколкото заради нея. — Почитай тревите, от които извличаме чудните цветове за боите. Уважавай овцете, задето ни осигуряват вълна за платовете. Това са даровете на природата. Те ни дават живот.

Ема обърна глава към грубата каменна стена в дъното на колибата — крепостния зид на замъка. *Неговият замък.*

— На света съществуват сили и тайни, които аз не мога да проумея, ангелче мое. Лорд Жил е от тях. Прилича на обикновен простосмъртен, но ако съдбата отново ни срещне... По-добре забрави тези глупави разсъждения! Не може пак да ни нападнат диви кучета, само за да привлечем отново вниманието на негова светлост! Трябва да съм луда, щом мечтая мъж като него да ни забележи в тази дупка, залепена за стената на замъка му. — Всъщност Ема не беше сигурна дали изобщо иска втори път някой мъж да ѝ обърне внимание.

Столчето ѝ стоеше пред големия стан, но Ема гледаше към ръчния. Той беше направен от гъвкав клон. На него тя тъчеше

килимчето за абата. Майка ѝ беше майсторка в този занаят и тя го научи от нея. Това ѝ беше единственото наследство от родителите.

Дръпна кросното и прокара пръсти по гладкото дърво, служило вярно дълги години и на нея, и на майка ѝ. В главата ѝ непрестанно се въртеше една идея:

— Ще бъде много дръзко. Може би дори нахално, Анджелика. Но искам да изтъка нещо за подарък на лорд Жил. С какво друго можем да му се отблагодарим, задето ни спаси живота?

Тя се надвеси над детето и го целуна по бузата.

— Ще ми трябват кора от елша, боровинки и слама, за да направим боите — прошепна тя на дъщеря си. — Ще вземем назаем чайник от вдовицата Купър. Ще вони ужасно, но пък си заслужава.

Косицата на Анджелика все още ухаеше на лавандулов сапун. Ема вдъхна дълбоко, за да съхрани в паметта си уханието, което винаги щеше да ѝ напомня за онази прекрасна баня в *неговите* покои.

Нечия сянка премина през отъпкания пръстен под на колибата ѝ. Ема едва се овладя да не сграбчи Анджелика в прегръдките си. Уилям Белфур прекоси с една крачка стаята и подвиг крак пред нея. Като видя Анджелика, се намръщи.

— Какво искаш? — извика Ема, стискайки дъщеря си.

— Видях ви в замъка и исках да погледна по-отблизо бебето. Одрала ти е кожата. Но не забелязвам никаква прилика с мен — каза той.

Ема вдигна глава от невинното дете и изгледа Уилям. И двамата бяха с лененоруси коси и небесносини очи. Анджелика беше повита в грубо парче вълна, която дори не беше боядисана. Уилям Белфур носеше фино тъкана мантия, синя като очите му. Дрехите му бяха чисти и скъпи, поръбени с червен кант, а наметката му беше подплатена с кожа. На краката си имаше меки кожени ботуши и дебел панталон. Крачетата на дъщеря му бяха увити в стари парцали. Този контраст я вбеси.

— Каквото и да говориш, ти си ѝ баща — заяви тя. Гневът напираше в гърците ѝ. Стомахът ѝ щеше да се обърне от страх, не само заради приближаващата зима и нищожните шансове на Анджелика да оживее. Страхуваше се от Уилям. Той заемаше цялото пространство в колибата ѝ с широките си рамене и безцеремонните обноски. Поглъщаше въздуха ѝ и тя едва дишаше. Ала за нищо на света нямаше

да коленичи пред този мъж. Нямаше да се прекърши пред ужасното му поведение. Събра сетни сили и гордо изправи гръб.

Той също стана и се огледа с презрителен поглед.

— Няма да призная детето. Нямаш доказателства, че аз съм бащата. И преди съм ти казвал: сигурно си вдигах краката пред всеки срещнат мъж.

— Не е вярно! — Ема се дръпна от него. — Не е вярно. Знаеш, че бях девствена!

— На много жени им е трудно с мен — ухили се той.

Тя си пое дълбоко дъх. Колкото и да ненавиждаше този човек, той беше неин съпруг.

— И сто пъти да отречеш, тя пак ще си остане твоя дъщеря, а аз — твоя жена. Дори църквата признава брака, щом двама души се закълнат един пред друг и консумират...

— Никому не съм се клел. Ти само гледаш как да си осигуриш по-добър живот. — Уилям бодна пръст в бузата ѝ. — Какво ще прави мъж с моето положение, с жена като теб? Освен, разбира се, очевидното. Трябва да ти призная, че ти дори не ми предложи кой знае какво удоволствие.

Ема осъзна, че няма смисъл да спори с него. Не успя да го убеди и когато разбра, че чака дете. Тя скри Анджелика под мантията си, за да я предпази от лошия поглед на баща ѝ. Почувства съвсем ясно, че не желае вниманието и признанието му. За съжаление обаче чувствата ѝ не бяха така сигурни, когато я заговори първия път на пазара.

— Прави каквото искаш. Ти губиш, не ние. Защо точно днес реши да говориш с мен? Отдавна си презрял любовта ми и отказваш да признаеш детето ни.

Уилям я изглежда втренчено. Ема се запита за кой ли път къде бе гледала, че да не забележи що за мъж е той. Отиде до очуканата дървена врата и я отвори:

— Върви си.

— Няма. Видях те, че развяваш поли около лорд Жил. Реших, че може да си се научила на нещо от него и да си заслужаваш да те опитам пак. — Уилям я сграбчи за раменете. Сведе уста към нея и захапа устните ѝ. Дъхът му киселееше от тежко червено вино.

Макар някога да бе тръпнала от удоволствие в прегръдките му, сега Ема се сви от ужас. Страхуваше се от неговата сила. Той притисна

хълбоци към нейните и тя усети как възбудената му мъжественост се уголемява срещу корема ѝ.

В този миг тя го ухапа по устата.

— Проклетата кучка! — Уилям я блъсна настрана и опипа разкъравената си устна. Панталонът му се издуваше от възбудата и той стисна слабините си, за да ѝ покаже колко я желае. Ема отказа да гледа.

— Аз ще се върна, помни думите ми. Още не съм свършил с теб. Внимавай да не ме ядосаш, защото разполагам с достатъчно власт. Сега може и много да купуват платовете ти, но само да подшушна на когото трябва и ще останеш без работа. Ще почнат да ти пробутват по пени и накрая ще се видиш принудена да предлагаш себе си за парче хляб. — Уилям гневно заметна мантията си и изфуча навън.

Ема рухна върху сламеника и притегли към себе си Анджелика. За щастие детето проспa целия скандал. Приглади къдриците му с треперещи пръсти.

— Няма да посмее. Само ни заплашва. Хората винаги ще имат нужда от платове; няма да умрем от глад — говореше си тя на глас. Повтаряше думите отново и отново, за да им повярва и да прогони страха.

Студен вятър свиреше в комина на замъка. Ловните соколи разпериха криле, разтревожени от вихъра. Гарт се промъкна по-близо до огъня.

— Какво има? — попита Жил, без да си прави труда да погледне кой го безпокои. Който и да беше този глупак, щеше да си спечели сериозен укор за нахалството. Жил вдигна халбата с бира и я пресуши до дъно. Сетне раздвижи скованите пръсти на дясната си ръка.

— Милорд? — попита някой тихо зад гърба му.

Жил веднага позна гласа. Диханието стигна до него като в приказка. Той стана и се обърна.

— Ема! — Жил леко ѝ се поклони, забравил за лошото си настроение. — С какво мога да ти бъда полезен?

— Милорд, не искам нищо от вас. Донесох ви подарък в знак на благодарност, че спасихте мен и дъщеря ми.

— Подарък? — повтори слисано Жил. Можеше да изброи на пръстите на едната си ръка подаръците, които бе получил през живота си.

— Да, милорд. — Ема му подаде пакет, увит в чисто парче плат.

Той приближи и взе вързопчето. Отначало само опипа грапавата материя.

— Надявам се, че ще ви хареса, милорд — наруши мълчанието Ема.

Жил свали кожената връв, търсейки начин да оправдае грубото си държание:

— Прости ми за грубостта преди малко. Имах изключително злополучен ден. Един от хората ми по невнимание нарани с меч си един от най-добрите ми коне. Сухожилието му е скъсано. Наложил се да убия горкото животно. — Жил млъкна, несигурен защо изобщо трябваше да обяснява лошото си настроение.

Най-после успя да развърже пакетчето. Не знаеше как да изрази радостта си от това, което намери вътре — чудесно изтъкан колан. Разгъна го и забеляза, че в единия му край е забодена проста метална тока. За колана обаче съвсем не можеше да се каже, че е прост.

Премести поглед от подаръка към жената и бързо се вторачи в пода. Думите заседнаха в гърлото му.

Тя пристъпи към него с детето на ръце:

— Опитал се да изтъка орнамента на трона ви, милорд, и фигурите по камината. — Гласът ѝ заглъхна. — Надявам се, че не сте разочарован.

Всъщност тя бе взела норманските мотиви от трона и камината и ги беше изтъкала в цветовете на огъня и буреносните облаци. Жил никога не бе виждал такива свежи багри. Обърна колана. От вътрешната страна бяха изобразени соколи в полет.

— Да съм разочарован? С това ли се занимаваш? — Как можа да рече такава глупост? Нали току-що му бе казала същото.

— Да, милорд — поклони се тя.

— Възхитен съм. Малко е да се каже, че е прекрасен. Никога не съм виждал подобна красота. — Жил хвана колана с две ръце и го опипа между палците си. Всяка фигура бе свързана с друга и композицията сякаш нямаше край. Обзе го непознато чувство.



Подаръкът свързваше дарителя и получателя по същия начин като мотивите на колана. Това ли искаше да му намекне тя?

Той вдигна пояса на светлината. Цветовете се промениха, както се менеше и цветът на мантията ѝ при всяко нейно движение.

— Трябва да дойдеш да работиш за мен. — Думите едва се откъснаха от устата му. Погледна я в очите и му се стори, че в тях забелязва същото чувство, което караше кръвта му да кипи. Независимо от шумовете и хората в залата, в този момент те сякаш бяха сами на света. — Трябва да дойдеш да работиш за мен — повтори той. — Още днес.

— Наистина ли, милорд? — попита Ема. — Това ще бъде голяма чест за мен.

— Напротив, за мен ще бъде чест.

Сърцето ѝ запрепуска лудо. *Да тъче за него!* Двете с Анджелика нямаше да гладуват повече. Зимата нямаше да вие под вратата им. Детето щеше да оживее и да порасне здраво и весело.

Нямаше да ѝ се налага да се извинява на вдовицата Купър.

Тогава лицето ѝ помръкна, тя извърна глава и смръщено огледа хората в залата, насядали по пейките, за да се спасят от ледения вятър навън. Еднакво я измъчваха идващата зима и близостта на Уилям Белфур. Щеше да живее достатъчно близо до него, за да е изложена всеки ден на неговата злоба и презрение.

Непрестанно щеше да чува думите му. Отначало те бяха за нея поезия и песен. Стихове, сътворени само за нея. Виждаше в тях прозорец към душата му. Погрешно вярваше, че и тя е красива като лицето му. Сега знаеше, че това са били само фалшиви думи, родили напразни надежди. Нямаше да понесе да слуша пак гласа му.

Ала нямаше да понесе и глада. Нито побоищата от сина на вдовицата.

Ема вдигна Анджелика на ръце и огледа напуканата кожа на бузките ѝ. Една майка не биваше да поставя страховете си над здравето на своето дете. Изправи глава и погледна човека, който ѝ бе предложил целия свят, колкото и страшен да бе той.

— Ще ви стана тъкачка.

Жил слезе по стръмните дървени стълби на замъка и излезе на двора. С кисела физиономия огледа трескавата дейност, която кипеше наоколо. Беше готов да се скара на всеки изпречил се пред очите му. Прекара ужасна нощ. За обяд му сервираха ряпа, а той я ненавиждаше. На всичкото отгоре през целия слънчев предобед беше затворен с педантичния си писар, за да обсъжда таксите за мелницата. Отговорностите на господар му тежаха като воденичен камък.

Имаше чувството, че идва пролет, а не зима. Във въздуха се носеше предвестие за дъжд, но черните облаци бяха още далеч над залива. Тръгна към оръжейницата и хората му направиха път да мине.

Тя седеше на слънце с някакъв дървен уред в скута. Жил забави крачка и се загледа в невероятно сръчните движения на ръцете ѝ. Изпод пръстите ѝ излизаше колан, или може би килимче. Досети се, че тя работи на ръчен стан. Обагреният плат се стелеше като море в краката ѝ. От време на време тя вдигаше глава и подлагаше лице на слънцето. Изглеждаше щастлива. Личеше си по стойката на раменете, нежната усмивка към детето в кошчето до нея и тихото тананикане. Точно то го привлече към нея.

Ала Жил нямаше време да се мотае. Не можеше да си позволи да седне до нея и да погледа отблизо занятието ѝ. Призна си, че желае да усети допира на ръцете ѝ. Имаше чувството, че те умеят да даряват радост.

Потисна това необичайно желание и продължи по пътя си. В последния миг обаче не можа да се въздържи и ѝ кимна лекичко. Тя скочи и му се поклони. Усмивката ѝ го стопли и денят престана да му се струва изгубен.

Няколко минути по-късно Жил сащиса оръжейника си, като не направи никаква забележка за току-що изкования меч и човекът учудено се почеса по главата. За голямо облекчение на пазача на соколите, не се оплака и от състоянието на клетките. А Юбер едва не

припадна от изненада, когато Жил му спести язвителния си коментар, задето въртящият се стълб с мишени го събори от коня.

Надвечер Жил отново се появи на двора със същата необичайна за него усмивка. Тръгна към параклиса и пътьом спря да поговори с жената на Ролан дьо Вар.

Сара беше висока, красива жена на средна възраст. Очарователната усмивка и откровеното ѝ държание все още привличаха мъжките погледи. Макар и с посребрени коси, Сара караше не един младеж да въздиша след нея.

— Милорд? — поздрави го тя. Възхищаваше се от него, задето той не държеше така стриктно на етикета, както баща му. По времето на покойния господар Сара никога нямаше да се издигне до управителка на тъкачките. На такива високи постове обикновено се назначаваха само мъже. Лорд Жил ѝ даде тази възможност и така я спаси от досадната работа зад стана, когато бе принудена да слуша по цял ден сплетните на другите жени. С този си жест той спечели безграничната ѝ вяност.

— Искам да зная как се справя новата тъкачка — рече Жил, скован от напрежение.

Сара забеляза стиснатата му челюст и нервно потрепващото мускулче под окото. Нима Ема вече бе успяла да ядоса новия си господар?

— Новата тъкачка работи много съвестно, милорд. Притежава почти свръхестествени умения; тъче бързо, с необичайни десени. Нейните платове не могат да се сравняват с ничии други. Показа ни непознат досега начин на връзване. Така мотивите сами се оформят на преждата още преди боядисването, багрите са по-устойчиви, а когато се изтъче... — Сара млъкна. — Простете, милорд. Както винаги, устата ми не спира. Жената се справя много добре.

— Отлично. — От три дни Жил едва се удържаше да не пита за Ема. Това бяха дни на очакване и тревога. Господарят на замъка не биваше да влиза в тъкачницата. Това задължение се падаше на иконома Ролан. Не бе срещал Ема да обядва в залата. Всъщност не я бе зървал, откакто я покани да работи за него. Допреди малко, когато я видя обляна в светлина и с море от прежда в скута. — Как е детето ѝ? — Жил горещо се надяваше Сара да не се усъмни в прекомерното му любопитство към Ема.

— О, лорд Жил, тя е прекрасно момиченце. Анджелика напълно отговаря на името си — като ангелче е. Много е весела и всички се радваме на присъствието ѝ. — Сара внезапно се сепна. — Но не пречи на работата. Моля ви, милорд, повярвайте, детето наистина не пречи на работата.

— Спокойно, Сара. Нямам нищо против детето — увери я Жил. — Бих искал новата тъкачка да работи само за мен.

— Милорд!

*Значи господарят беше доволен, а не разочарован.* Сара никога не беше чувала от него подобна заповед. В имение като неговото живееха стотици хора. Тъкачниците в селото работеха денонощно, не спираха и станове в замъка. Въпреки това понякога се налагаше да се купува плат от далечни места, за да се покрият всичките им нужди.

— Сара? — Жил не повиши тон, но бръчката между веждите му стана по-дълбока, а в очите му проблеснаха мълнии. Никой нямаше право да се съмнява във волята на господаря.

Как да ѝ обясни, че не желае никой друг да се докосва до платовете на Ема? Че няма да понесе друг да носи колан в цветовете на морето?

— Както кажете, милорд. — Сара се намуси и тръгна към бараката в средната част на двора, където работеха тъкачките.

По-силно лорд Жил просто не можеше да провъзгласи чувствата си — все едно ги бе изкрещял от кулата. Ясно... господарят Жил е влюбен в новата тъкачка, досети се мигновено Сара.

Ема не беше голяма красавица, но имаше хубави очи и коси. Тялото ѝ също бе привлекателно. Сара потупа стройните си хълбоци. Стори ѝ се чудно, че Ема още не споделя леглото на господаря, а спи с детето си на сламеник при предачките. Настаниха я там, защото повечето тъкачи бяха мъже. Да, заключи Сара, господарят и Ема със сигурност щяха да бъдат интересна двойка.

Хрумна ѝ, че Анджелика може да е дете на лорд Жил. Ала бързо отхвърли тази възможност, защото господарят беше с поразително черни коси и очи, а Анджелика беше руса. Лорд Жил беше толкова загорял от слънцето, че спокойно можеше да мине за мавър. Носеше косата си по-дълга от подходящото, но Сара му прощаваше тази суетност, защото повечето мъже на негова възраст бяха плешиви,

включително и нейният скъп Ролан. Правите кичури и черните очи му придаваха страховит вид, но според нея беше страшен само на думи.

Все пак такова мило и русо дете като Анджелика не можеше да има такъв баща. Разбира се, не беше изключено с възрастта пухкавите му бузки да се превърнат във високи скули. Но Сара беше сигурна, че детето е от друг. Реши, че ще бъде много интересно да наблюдава корема на Ема в близките месеци, за да разбере дали лорд Жил вече е предявил желанието си към нея. С тази мисъл Сара се завтече да предаде нареждането на господаря.

— Поиска да тъка само за него? — Ема бързо сведе глава, за да не се види руменината, която заля страните ѝ. Пръстите ѝ нервно заиграха с току-що изтъкания колан. Направи го специално за него, представяше си как ще стои на неговия кръст. Лицето ѝ гореше от смущение.

Колко бе обезумяла!

Трябваше да избягва негова светлост, да не допуска подобни мисли. От тях само ѝ се свиваше сърцето. Господарят беше толкова далеч от тъкачката си, колкото луната от земята. Тя беше слугиня в неговото имение и нищо повече. Обет я свързваше с друг мъж.

Мисълта за луната я наведе на нова идея. Ема прокара длани по гладкото дърво на ръчния си стан. Представи си светлината на месечината — като отлято сребро — отразена в морето в най-непрогледните часове на нощта. Внезапно скочи и хукна към бараката, където се боядисваше вълната. Трябваше ѝ специална прежда — за мъжка туника.

Анджелика я дръпна за полата и това я извади от унеса. Гърбът я болеше, пръстите ѝ бяха изтръпнали от работа. Изобщо не бе усетила как лети времето.

— О, миличка. Гладна ли си? — Ема закачи кросното за конците и вдигна бебето на коленете си. Целуна малката главичка, докато Анджелика сучеше. — Не съм те забравила. — Щом детето се засити, Ема забърза към замъка, влезе в залата и се огледа. — Забравила съм къде седя. — Запъти се към една маса, на която няколко предачки оживено разговаряха. С Анджелика на ръце, Ема си сипа от подноса с печен елен, който хранеше дузина работници, от предачки до

млекарки. Късаше залъци от меката среда на хляба и ги подаваше с натрошено сирене на Анджелика. Нито веднъж не погледна към господарската маса. Както обикновено, очите ѝ бяха забодени в скута.

Колкото и да се стараеше обаче, не можеше да не обръща внимание на случващото се в залата. Тази вечер с тях се хранеха група мъже от имението на херцог Норфък. Уилям ги забавляваше с песни. С всички сили се опита да изглежда равнодушна, когато цялата зала замълча и дълбокият му глас изпълни пространството.

Наистина пее като ангел, помисли си Ема. Всеки тон беше кристалночист. Тя се огледа. Дори мъжете слушаха в захлас, без да откъсват очи от Уилям. Човекът срещу нея се наведе към съседа си и му прошепна нещо:

— Винаги се познава кога сър Уилям си е хванал нова девойка — не пропуска да съчини песен за нея! — Мъжете се засмяха.

Ема застина като истукана на мястото си. Стана ѝ лошо от отвращение. Какви прости похвати измисляха мъжете, за да примамят жените. Какви глупачки бяха те, щом падаха тъй лесно в капана.

Уилям отпи от халбата си и махна с ръка на поканите да изпее още нещо. Когато публиката стана съвсем настояща, той тръгна между масите. С една ръка вдигна някакъв дребен човечец с шарени дрехи от стола му. Ема наблюдаваше играта на мускулите по гърба му. Потрепери при спомена как същите тези мощни ръце бяха извивали нейните, за да не мърда.

От всички страни заваляха поздравии. Уилям стовари мъжа на масата пред лорд Жил и отново тръгна из залата да събира ябълки и празни халби. Хвърляше ги на дребното човече, а той ги ловеше във въздуха и жонглираше с тях.

Ема въобще не виждаше хвърчащите предмети в ръцете на жонгльора, защото представлението ѝ даваше повод да огледа присъстващите на господарската маса. Съпостави всеки един с Уилям. Сред тях имаше и стари, и млади. Нищо не трепваше в сърцето ѝ, когато погледът ѝ преминаваше през тях. Накрая очите ѝ се спряха върху лорд Жил. Той наблюдаваше фокусите със същата усмивка, с която я бе посрещнал онзи ден в двора. От тази усмивка стомахът ѝ се обърна и кръвта кипна във вените ѝ.

Отмести за миг погледа си към Уилям. Той още обикаляше масите, като не пропускаше да се наведе над всяка жена и да ѝ

прошепне нещо на ухото. Ема забеляза, че думите му обикновено предизвикваха изчервяване или обнадяждени погледи. Лорд Жил не откъсваше очи от жонгльора. В един момент човекът изтърва една ябълка и тя цопна в халба с бира. Тъмната течност оплиска един нисък и набит мъж и той подгони артиста. Преследваният обаче ловко скачаше от маса на маса и все му се изплъзваше. Лорд Жил се изправи да види кой ще спечели надбягването. Отляво и отдясно валяха залози. Ема също се поддаде на общото вълнение. Жонгльорът избяга навън. Хората се успокоиха, гласовете притихнаха и всички се върнаха към разговорите си. Ема погледна към главната маса, но лорд Жил си беше отишъл. Без него залата изглеждаше скучна и безцветна.

*Престани с тези глупави мечти! Не виждаш ли колко далеч седиш от неговата маса?* Ема вдигна Анджелика на ръце и насила стана от масата. Трябваше да избягва лорд Жил и омайващото му присъствие.

Нямаше да ѝ бъде трудно да страни от господаря. Той спазваше военен режим и ставаше при изгрев-слънце. Надвечер не оставаше да пирува с младите рицари, а се оттегляше в покоите си. От време на време слизаше да изиграе партия шах с някой от хората си — обикновено с мъжа на госпожа Сара. За разлика от Уилям, лорд Жил никога не се разхождаше из замъка.

Далеч по-сложно беше да избягва Уилям Белфур, но Ема бързо разбра, че той е предсказуем. Достатъчно беше само да установи къде работят по-хубавките девойки и да стои настрана от тях.

Свикна да става призори и да работи вкъщи, докато лорд Жил и войниците му излязат от замъка. Изчакваше да чуе звъна на мечове в двора и чак тогава сваляше резето.

Виждаше го само на вечерня. Съзнаваше, че е грях да го гледа така унесено, вместо да се съсредоточи върху молитвите си. Десетки пъти бе благодарила на Бога, откакто дойде в замъка. Случи се истинско чудо, че Бог я благослови с такъв живот. Никой не я проклинаше за детето, поне не в нейно присъствие. Госпожа Сара беше строга управителка и не позволяваше сплетни и интриги сред работничките си.

Неочаквано някой я повика:

— Девойче! — Прозвуча едновременно като поздрав и заповед.

Ема се обърна и остави Анджелика на земята. Детето мигновено се хвана за полите ѝ и скри главичка. През целия ден беше неспокойно и раздразнително. Време беше да го сложи да спи. Пред нея стоеше нисък, набит мъж с як врат. Целият беше в белези. Едното му око липсваше, празната очна кухина я изплаши до смърт. Въпреки това тя търпеливо изчака да чуе какво иска човекът.

— Сър? — Разпозна го като един от рицарите, които им гостуваха с херцога.

— Ела тук — повика я той с пръст и рязко се обърна.

Ема се поколеба, но се сети, че заповедите на рицарите се изпълняват безпрекословно като тези на господаря. Вдигна дърпащата се Анджелика на ръце. Стомахът ѝ се сви на топка. Може би този човек щеше да я отведе при лорд Жил. Със свободната си ръка оправи бонето и приглади гънките на износената си сива рокля. Смущаваше я, че не е подходящо облечена да застане пред лорд Жил.

Забърза с всички сили след непознатия. Той тръгна по тясна каменна стълба, която водеше до вътрешната част на замък.

Озоваха се в тъмен коридор, осветен само от две тръстикови факли. От дима ѝ се насълзиха очите. По стените имаше тъмни ниши с каменни сводове. Миришеше на плесен и влага. На последното стъпало Ема спря и се огледа. Мъжът хлътна в една от нишите и тя го последва. Там той неочаквано повали Анджелика с един удар и сграбчи Ема в прегръдките си.

— Анджелика! — изкрещя Ема, но той заглуши вика ѝ с влажната си уста. Просна я по гръб върху натрупаните в ъгъла чували със зърно. Ръката му зашари по гърдите ѝ. Пръстите му щипеха, мачкаха, стискаха плътта ѝ. Ема се бореше и мятеше, кърпата ѝ падна и косата ѝ се разпиля. Очите ѝ трескаво търсеха детето, докато дращеше с нокти напирещите ръце на насилника.

Анджелика нададе такъв сърцераздирателен писък, че можеше да пробуди и мъртвите. Плачът ѝ отекна в каменните стени. Мъжът потисна нагона си и заплашително вдигна ботуш, за да я накара да млъкне. Без да губи време, Ема заби коляно в слабините му. Той изрева от болка и я погледна с невярващи очи. Ема грабна Анджелика на ръце и побягна. Как можа да го направи? Това не беше селският глупак Айво, а рицар — представител на херцога.



Останала без дъх от паника, Ема изскочи от тъмния коридор и налетя право на Уилям Белфур. Той мигновено я навика, още преди да забележи кой точно стои пред него. После я позна, хвана я за ръката и я дръпна настрана.

— Исусе, погледни се на какво приличаш — каза той. Огромната му лапа я стискаше здраво.

Ема опипа главата си. Кърпата ѝ я нямаше. Една от плитките се бе разплела. Реши да го помоли за помощ, макар че тази мисъл я отвращаваше:

— Един рицар... някакъв грубиян... той удари Анджелика — заекна тя, сочейки червената следа от пръсти по лицето на детето. — Опитва се да ме насили.

Уилям я притисна до стената, за да я скрие от хората, които се прибираха след вечерята.

— Накарай това дете да млъкне — изропта той.

Без да се замисля, Ема изпълни нареждането му. Прегърна Анджелика и я залюля, шепнейки ѝ успокоително.

Плачът на детето утихна и то засмука палеца си. Накрая млъкна.

Уилям прокара пръсти през русата си коса и сетне докосна плитката, която бе паднала върху гърдите ѝ.

— Ти ли предизвика интереса му?

— Не! Той ме нападна! И удари Анджелика.

— Май бързо почна да си вдигаш полата.

Ема не повярва на ушите си. Как си позволяваше той да я обижда по този начин? Той, който ѝ отне девствеността и стана баща на детето ѝ.

— С нищо не съм го изкушила! — извика тя.

— Също както не си изкушавала и мен, нали? — Той се пресегна към нея, но тя се отдръпна. — Уличницата си е уличница. Мъжете знаят, че никой няма да те защити. Като видят бебето в скута ти, веднага им става ясно, че си мърсувала. Искат и те да опитат. Затова си взимат каквото им предлагаш.

— Нищо не им предлагам! — Ема отново отблъсна ръцете му.

— Сериозно? А тъй си въртиш задника, като ходиш. Правиш мили очи на всеки, който ти каже добър ден. За какви ги мислиш мъжете? Недей да се оплакваш от съдбата си. Мъжете като видят нова уличница...

— Съпруга! Аз съм...

— ... уличница, искат всички да я опитат. А много от тях се надяват, че ще им се услади. — Той продължаваше да ѝ говори, сякаш изобщо не я слушаше. — Положението ти на свободна жена няма да ги удържи за дълго. — Уилям хвана кичур разпиляна коса, но Ема си го дръпна обратно.

— Накъде си тръгнала? Какво ще кажеш да се възползваме от тази възможност и да опитаме още веднъж от сладката целувка на страстта? — Уилям отметна назад глава и се заля от смях. По страните ѝ се затъркаляха сълзи. — Ревеш? Защо не ми го спестиш? Мислиш се за по-добра от всички други, родили като теб копелета? Я се огледай. Че ти носиш позора в ръцете си. — Той оципа Анджелика под брадичката и се извърна, все още смеейки се.

Ема побягна в мрака. Хлъзгавите камъни я спъваха и тя забави крачка. Облаци покриваха небето. Всичко около нея беше черно и притихнало. Свела поглед в земята, Ема забърза към тъкачницата. Внезапно пред нея изникна нечий тъмен силует. Тя сподавено извика и притисна дъщеря си. Призракът се оказа познат — последният човек на света, когото желаше да среща в този момент.

— Ема — изправи се на пътя ѝ лорд Жил. Тъмната му коса и черната мантия го правеха невидим в нощта.

Ема бързо се овладя. Не искаше да издава преживяното премеждие пред него. Поклони му се дълбоко и рече:

— Лорд Жил. Простете ми. Не ви видях.

Чак тогава Жил осъзна, че почти бе докоснал тъкачката. Огледа се, но само часовите на кулата се размърдаха. Вятърът развяваше косата на Ема. Един от кичурите ѝ се бе изплъзнал от плитките. Облаците неочаквано се разкъсаха и луната освети двора. Като разтопено злато, помисли си Жил. Сякаш разтопено злато се стелеше по раменете ѝ. В очите ѝ проблеснаха сълзи и като сребърни поточета се спуснаха по страните ѝ.

— Какво те мъчи? — попита той и пристъпи към нея. Лицето ѝ беше зачервено от плач. Отблизо косата ѝ изглеждаше не развяна от вятъра, а разрошена.

— Нищо, милорд. Моля ви. Студено е. — Тя направи крачка назад към мрака.

Той я последва. Не можеше да се прави, че не забелязва отчаяната нотка в гласа ѝ.

— Нещо се е случило. Кажи ми.

Врхлетя я неудържим порив да му изплаче всичките си тревоги. Ема отвори уста, но спря от страх. Думите на Уилям още отекваха в съзнанието ѝ. *Уличница. Уличница. Уличница.* Лорд Жил естествено щеше да повярва на Уилям.

— Не, нищо не е станало. Нищо. — Ема побягна.

Жил се загледа след нея. Косата ѝ се вееше върху раменете. Само след миг тя изчезна в снопа светлина, който идваше от тъкачницата. Жил остана като закован на мястото си. Обзе го гняв. Нямаше представа как го разбра, но беше сигурен, че някой ѝ е причинил болка. Луната отново се скри зад прииждащите облаци. Жил рязко се обърна и изчезна в мрака.

Цяла нощ Ема се мята неспокойно на сламеника. Когато се появи на закуска, установи, че някои от мъжете я заглеждат. Огледа ги внимателно и установи, че повечето бяха изнурени от битки войни. Ясно какво се въртеше в главите им.

Как можа да не го забележи по-рано? На тези мъже дори не им трябваша дългите ножове и ками, окачени по коланите им. Ако я пожелаеха, трябваше само да наложат мъжката си сила над нея и щяха да я имат. Осъзна, че едноокият никога не би посмял да я нападне, ако я пазеше доброто име на някой мъж.

Но никой с добро име нямаше да я пожелае.

Тук не можеше да разчита дори на вдовицата Купър. През безкрайната нощ Ема се убеди още, че лорд Жил също никога няма да я защити. Какво значеха нейните желания в сравнение с тези на неговите войници?

Мъжете винаги получаваха онова, което поискат. Някои, като Уилям, използваха чаровните си усмивки и измислени обещания. Други действаха като едноокия рицар — с юмруци. А от един мъж можеше да очаква само едно — грубости и болка.

## 6

— Видях те да говориш със сър Уилям. — Беатрис, една от прислужниците в трапезарията застана до масата на Ема и ѝ подаде чиния с варени яйца.

Ема вдигна глава. В този момент Анджелика започна да тъпче в юмручетата си колкото може повече яйца и се наложи майка ѝ да я спре.

— Ах, ти, прасенце — сгълча я тихичко тя. — Да, говорех със сър Уилям.

Беатрис остави тежкия поднос в ъгъла на масата. Пищните ѝ гърди опъваха деколтето на простата вълнена рокля. От бонето ѝ се подаваха руси къдрици.

— Ти искаш ли го? — Тя избра едно яйце и го подаде на детето, което засия. За него то вече не беше храна, а играчка.

— Топка — извика Анджелика и подхвърли яйцето на прислужницата.

Ема се усмихна на младата жена, забравила за грижите си.

— Нямам никакви претенции към него — каза тя.

Беатрис кимна, избра ново яйце, обели го и го подаде на Анджелика:

— Прелестна е, нали?

— Да. Тя е целият ми живот — рече Ема и майчински погали детето по главичката.

Беатрис вдигна пак подноса си и го понесе към следващата маса. Сети се за нещо обаче и се обърна:

— Госпожа Сара ще ти откъсне главата, ако те види да се закачаш с големците. Миналата седмица наби с брезова пръчка Мей, задето се даде на сър Уилям.

Ема замълча. Не желаше да даде повод за подозрения, че се интересува от Уилям. Нямаше нищо против Мей и другите прислужници да се занимават с него, но тайничко мечтаеше и той да опита жилавостта на брезовите пръчки.

— Можеш да се хванеш с някой такъв. — Беатрис посочи с глава две момчета от конюшната, които ги наблюдаваха. — Но те са бедни. От тях можеш да очакваш само бебета, мен ако питаш. Но поне госпожа Сара няма да се сърди.

По гърба на Ема полазиха тръпки. Младежите бяха въоръжени само с ножове за ядене, но и в техните погледи се четеше същата похотливост, която забелязваше и у рицарите и войниците. По страните им още имаше само мъх, телата им не бяха възмъжали, но въпреки това мислите им бяха повече от очевидни — все едно, че ѝ бяха предложили на висок глас пари, за да се възползват от нея.

Към тях се приближи Марк Тревейлин. Той беше среден на ръст, с широки гърди и скучна физиономия. Можеше да се гордее само с гъстата си кестенява коса, прошарена със златисторуси кичури.

— Нямаш ли работа? — попита той меко, но въпросът му бе всъщност заповед.

Беатрис веднага се изниза с подноса. Марк Тревейлин кимна на Ема и се върна при компанията си на входа.

Ема се загледа след Беатрис, която вече обикаляше дългите, отрупани маси. Откъде ли ѝ хрумна да ѝ дава такъв съвет? Да не би и тя да я подозираше, като Уилям, че е с лек морал?

Още същия следобед Ема отиде да говори със Сара.

— Госпожо Сара, трябва да говоря с вас.

— С какво мога да ти помогна? — попита я господарката. — Бледа си, детето ми. Да не боледуваш от нещо?

Ема поклати глава:

— Трябва да събера кори за боя. Ще ми позволите ли да изляза за малко от замъка?

Сара кимна в знак на съгласие:

— Добре ще ти се отрази една разходка, ще налее цвят в бузите ти. Вземи онова хлапе, Ралф. Той ще се грижи за Анджелика, докато ти търсиш кори.

— Ще го взема. — Всъщност Ема беше готова да се съгласи на всичко, само и само да се махне за известно време от замъка. Стана ѝ обаче неудобно, че трябва да лъже. Сара повика Ралф от кухнята, Ема метна на рамо раницата си и двамата потеглиха с детето. Ако някой попиташе, щеше да му обясни, че е събирала треви. В чантата носеше кожената торбичка с богатството си и стария ръчен стан.

Чифт черни очи я проследиха как пресича огромната зала. Забеляза и други погледи, които се залепяха в нея като мухи на мед. Черните вежди се склупчиха неодобрително. Но едни небесносини очи я изпратиха с усмивка.

Ралф, височко момче на дванайсет, вървеше в крачка с нея и не спираше да бърбори. Ема знаеше, че хлапето обича да се разхожда извън замъка и няма да разпитва за целта на излета им. Търчеше в кръг около нея, правеше смешни муцунки на Анджелика, а тя се кикотеше и криеше в скута на майка си.

Двамата слязоха по стръмния хълм до подножието на крепостната стена. Оттам се насочиха на изток. Скоро пристигнаха в старата колиба на Ема. Тя спря и погледна момчето право в очите:

— Ралф, трябва да се върнеш в замъка. Аз вече ще живея тук. Ако госпожа Сара те пита защо, само й кажи, че не й влиза в работата.

Ралф зяпна, от което се видяха всички дупки между зъбите му. Не беше много умно дете. Накрая сви рамене и я остави.

Ема сложи Анджелика на сламеника и се огледа из стаята. От скромна, тя вече можеше да се нарече мизерна. Някой бе откраднал столчето ѝ. Сега единствената ѝ собственост беше сламеникът. Ала Ема си каза, че трябва да е благодарна, задето крадецът не бе предпочел направо да се нанесе в дома ѝ. Отпусна се с въздишка на импровизираното легло. Раменете ѝ хлътнаха от отчаяние. Да стигнеш толкова близо до охолния живот и да ти го отнемат под носа, беше просто трагедия. Но в сърцето си Ема бе разбрала, че всеки ден в замъка щеше да се превърне в изпитание за нейното целомъдрие. Ако не заради Уилям, то заради някой друг.

— Аз дадох обет! Той също! Добродетелна съм! — каза тя на тишината. — Отдадох се, защото мислех, че го правя в името на любовта и няма защо да се срамувам от последиците. Уилям трябва да посипе главата си с пепел от срам! — По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Анджелика докосна лицето ѝ и се намръщи. Опита се да пресуши плача на майка си с малките си пръстчета. — Не, детето ми. Не се тревожи.

Сълзите ѝ обаче не спираха, стичаха се на ручей върху роклята ѝ. Накрая Ема отпусна глава върху рамото на детето и захлипа:

— Отдадох невинността си на един лъжец. — Какъв лош късмет, че така погрешно бе преценила получателя на своя дар.

*„Коя е тя, що блести като зора,  
хубава като месечина, светла като слънце...“*

Думите на песента, която Уилям композира за нея, изникнаха в главата ѝ. Колко я бяха развълнували тези стихове, как я примамиха да му се отдаде.

*„Устните ѝ са сладки като мед:  
да, тя е прекрасна. Моята възлюбена.“*

Дори и след като той я отблъсна безсърдечно с презрение, песента му продължаваше да я преследва в мислите ѝ. Не можеше да я прогони от съзнанието си. А какви фалшиви думи бяха това, каква фалшива душа разкриваха. Не можеше да забрави и едни други думи, но поради друга причина. Думите на нейните сътрапезници: Уилям съчинявал песен за всяка своя любовница. Каква глупачка се бе оказала.

Стана да премести дъщеря си и мислите ѝ се завъртяха около друг човек. Притисна лице до грубия каменен зид. Борейки се със сълзите си, тя положи длан на стената, сякаш да усети пулса ѝ. Лорд Жил беше зад тази стена, а тя сигурно нямаше да го види никога вече.

Какво беше това необичайно притегляне, което усещаше в негово присъствие? Как можеше да обясни чувството си? Много просто. То беше най-старото чувство на света. Ема разтърси глава. Не, онова привличане, което бе изпитвала към Уилям — то бе различно от сегашното, колкото луната от лудостта. Това бе поразяващ изблик на нещо, за което тя нямаше думи.

Опита се да промени посоката на мислите си. По-важно беше, че остава без сигурна прехрана. Нищо друго не биваше да има значение за нея.

Бързо загуби битката със самата себе си. Изпод вратата нахлу студен вятър. Ема забрави за глада и се отдаде на мъката, че губи *него*, защото близостта му подхранваше мечтите ѝ — детински възжеления. Никога повече не трябваше да се доверява на плътските страсти.

Нямаше да позволи този гъдел в корема ѝ, тази сладка болка в слабините, да я доведат отново до напразни надежди.

— Аз дори не познавам лорд Жил — каза си тихо тя. — Не зная що за човек е. Може би и той съчинява лъжливи песни и стихове на любовниците си. Сигурно е само, че той не принадлежи на моя свят. Глупавите ми мечти само ще усложнят живота ми. По-добре изобщо да не мечтая. — Тя изтри лице в мантията си и падна на колене. Изкопа дупка в единия ъгъл на стаята и зарови в нея бащините си шпори и разпятието на майка си. С тях тя погребва и мечтите си.

— Ралф — повика го Сара. Отмести се, за да му направи място да седне до нея на масата. — Къде е госпожица Ема? Не съм я виждала, откакто излезе от замъка.

— Госпожица Ема ми каза да ви предам, че остава там... на онова място... до стената. — Хлапето бързо лапна една кифла с мед.

— Остава? Какво искаш да кажеш? — Сара го плесна през ръката, когато той посегна за още сладкиш. Устата му беше пълна и се наложи да го изчака. Най-накрая Ралф преглътна и измери с поглед следващата кифла, но явно реши, че няма смисъл да се опитва да я грабне под носа на госпожата.

— Тя рече, че това не ви влиза в работата.

— Не ми влиза в работата? — Сара скочи и се втурна навън, сипейки извинения на всички, с които се блъсна по пътя си. Обви плътно шала около раменете си, за да се предпази от зимния мраз и забърза към портата на замъка. Там изчака стадо бикове да се прибере и излезе. Спря нерешително пред колибите на селото. Спомняше си само, че Ема живее някъде около стената на замъка. Отне ѝ цял час, но накрая я намери.

— Обясни ми какво си си наумила. — Сара се изпречи на вратата, като засенчи мижавата дневна светлина, която се процеждаше в стаята.

— Няма нищо за обясняване. — Ема остави стана и спокойно склучи ръце в скута си. Очакваше това, но се изненада, че госпожа Сара лично бе дошла да я потърси.

— Само че аз ще трябва да му обясня на *него*, тъй че по-добре разкажи цялата история. Няма да си тръгна, докато не го направиш. —



Сара се тръшна на сламеника и с решителна физиономия подпря лакти на коленете си.

Ема въздъхна:

— Беше само въпрос на време да ме нападне някой от мъжете в замъка. — Стисна юмруци, за да се успокои и кокалчетата ѝ побеляха.

— Да те нападнат? Нима мъжете вече тръгнаха да те преследват? — Сара съвсем не звучеше изненадано.

— Да. И какво да правя аз? Няма да се превърна в това, за което ме мислят те. — Ема избърса сълзите от очите си с крайчеца на роклята си. — Борих се с един мъж, едноок рицар, но беше просто въпрос на време. Аз... много се уплаших.

— Едноок? Да, познавам го — безгрижен грубиян. Разбирам те, мила моя. — Сара се плесна по коленете и стана. — Ще си плати солено за това. — Тя профуча покрай нея.

В истерия Ема хукна след нея и я хвана за края на шала:

— Почакайте. Какво имате предвид, че ще си плати солено?

Сара се обърна и я изгледа. Някакъв писък накара и двете да вдигнат очи. На небето прелетя сокол. Проследиха го как се носи по вятъра, докато изчезна зад кулата на крепостната стена. Тогава Сара наруши мълчанието им:

— За лорд Жил говоря. Той не търпи някой да му пречи. — При тези думи тя се обърна и тръгна към замъка.

Ема впери замислено поглед във високата стена.

*Някой да му пречи?*

Какво ли имаше предвид Сара?

Сара издебна момента, когато пажът отиде за още бира и приближи лорд Жил. Двамата рицари от лявата му страна оживено обсъждаха следобедния лов. Отдясно хъркаше собственият ѝ съпруг. Тя му хвърли пълен с обич поглед и се наведе към лорд Жил:

— Милорд, може ли да поговорим?

Жил вдигна учудено вежди:

— Говори — кимна той и отпи от бокала със студена бира.

— Поверително е, милорд — прошепна Сара и огледа компанията на Жил.

— Хм — измърмори той и стана. Пресуши чашата си и се запъти към каменната арка до параклиса. Там спря, скръсти ръце на гърдите си и зачака.

— Милорд, новата ви тъкачка избяга — рече Сара и се сви в очакване на бурята.

— Избяга? — попита с измамно спокойствие Жил. Истината беше, че успя да каже само тази единствена дума. Не можеше да определи какво чувства, но знаеше, че то е силно и болезнено.

— Да. Отидох до дома ѝ, защото не се върна от задачата, с която я изпратих навън. Изглежда е решила да остане в селото. Разпитах я за причините.

Жил усещаше изпитателния ѝ поглед, но не можеше да направи нищо друго, освен да я гледа втренчено.

— Тя ми обясни, че тук се чувствала заплашена. Страхувала се, че ще я насилят.

— Насилят? — Жил рязко се извърна и заби поглед в сумрачния параклис. Самият той така силно желаше да я насили, че сега реши, че Ема е прочела мислите му.

— Да, милорд — каза Сара зад гърба му. — Става въпрос за един от хората на херцога — едноокия грубиян. Мръсникът я заклешил в един от килерите под стълбите.

— Благодаря — рече Жил и я отпрати. Така съжаляваше, че не се довери на инстинкта си, когато срещна Ема на двора. Разрошената коса и сълзите ѝ трябваше да го подсетят за проблемите ѝ. Той обаче предпочете да се поддаде на плътските си желания и се заплесна по сладострастния блясък на косата ѝ. Дали едноокият рицар ѝ е сторил нещо лошо?

Мислите му го отведоха на двора, където огледа внимателно тълпата. Не забеляза едноокия сред хората на херцога, които се разхождаха наоколо. Повика Юбер и му нареди да го открие.

Скоро човекът се изправи пред него. Не смееше да го погледне в очите и Жил изпита особено удовлетворение от смущението му.

— Милорд? Искал сте да ме видите? — заекна разтреперан рицарят.

— Да, чух, че си притеснявал една от моите тъкачки.

— Ъ-хъ. — Мъжът се отпусна и дори си позволи да се изплюе в тревата.

Жил го сграбчи за гърлото и го удари светкавично като ястреб.

— Ах, ти, мръсно — процеди през зъби той, докато онзи се опитваше да се освободи от хватката му. — Не позволявам нито една жена от имението ми да бъде притискана в ъгъла и опипвана от такива като теб. Няма значение дали е слугиня или благородничка. Няма да допусна някой да се страхува в моя дом. Никога. Ти престъпи границите на приличието, затова си заминавай при херцога. Веднага.

Жил блъсна едноокия и той отхвъркна, сякаш бе не по-тежък от торба с перушина. Удари се в стената и падна на колене, държейки се за гърлото. Разкراчен и с юмруци на кръста, Жил го изчака да дойде на себе си. Рицарят се вдигна на крака и побягна.

Същата нощ Жил дълго крачи напред-назад в стаята си и умува по какъв начин да примаме Ема обратно в замък. Всъщност той винаги бе имал трудности със съблазняването. Усилията му обикновено се изчерпваха с едно посочване с пръст. Ухажването на жена му преди повече от двайсет години беше дело на баща му и рицарите на краля. Тогава никой не го попита какво иска той — нито пък питаха нея. Жил прокара пръсти по черната си коса и повика приятеля си Ролан.

Ролан седна на масата, вдигна крака на съседния стол и загледа графа в очакване да чуе какво го тревожи.

— Смяташ ли, че след като изгоних рицаря, който я е нападнал, Ема ще се върне?

— Каква Ема? Какъв рицар? — Ролан невинно ококори очи.

— Не се преструвай, че не знаеш. Сигурен съм, че Сара ти е разказала всичко за новата тъкачка.

— Така е — призна Ролан и скръсти ръце. — Съжалявам, приятелю, но Сара се съмнява, че твоята тъкачка ще се върне. Тя подозира, че и други ще поискат да я закачат.

Жил възобнови обиколките си из стаята.

— Други?

— Съвсем различно ще е — продължи Ролан, — ако ти й осигуриш закрила! Или пък да се ожениш за нея? — Думите му увиснаха в настъпилата тишина.

И двамата знаеха за каква закрила става дума. Другото предложение Жил категорично отхвърли:

— Благородниците не се женят за прислугата от тъкачницата си.  
— Жил се ухили, но бързо пак се намръщи. — Благородниците се женят за власт и земя, а не за да задоволят първичните си инстинкти. Шегата настрана, може би не е лоша идея да я направя своя любовница.

Ролан се усмихна и вдигна крака на масата:

— Мислех, че нямаш нужда от любовница.

Жил му върна усмивката и свали краката му от масата.

— Човек може да си промени мнението по въпроса.

Няколко минути по-късно той отново закрачи неспокойно из стаята. Колкото и да се преструваше, че му е смешно, отвътре гореше. Как искаше Ема да е до него! Той спря пред леглото. Погледът му обходи разкошните кожи и драперии. Въображението му настани Ема върху тях, представи си как червените завеси светят като запалени от светлината на камината, а тя стопля местенцето в средата с топлината на тялото си. А той щеше да се погрижи плътта ѝ да е гореща. Щеше да я затопли с пламъка на желанието си.

Внезапно му хрумна нещо, което охлади страстта му. Какъв шанс имаше той пред една млада жена, след като наоколо бродеха такива левенти като Уилям?

В този миг Ролан прекъсна мислите му:

— Ако ми позволиш да ти дам един съвет... Сара мисли, че Ема ще бъде принудена да се върне към стария си начин на прехрана. Сигурно пак ще започне да разменя храна срещу платове на пазара. Можеш да я потърсиш там, така няма да се наложи да ходиш до колибата ѝ. Според Сара това би я посрамило пред хората.

Посрамило! Разбира се, ако го забележат насаме с нея, новината ще се разпространи като мълния. Това положително щеше да ѝ навреди. А на пазара можеше да поговори с нея, без да го забележат.

— А щом я върнеш в замъка, ще бъде фасулска работа да я вкараш в леглото си — добави Ролан.

Жил кимна и го освободи, махвайки разсеяно с ръка. На пазара. Колко просто. Можеше да си я върне само след два дни.

Изхлузи дрехите си и се мушна между студените чаршафи. Ала напразно се моли за блаженството на съня. Изтерзаното му тяло и превъзбуденият мозък не му дадоха мира чак до малките часове на нощта.

Студеният вихър изчезна като с магическа пръчка на сутринта. Завяха топли ветрове с мирис на току-що отминала есен и народът излезе на пазара. Ема си намери място до един месар и изложи там стоката си. Пълчищата мухи, които обикаляха около кървящото месо едва не я накараха да се прибере вкъщи. Борбата с насекомите ѝ отнемаше повече време от това да хвали и предлага платовете си. Сара ѝ бе върнала колана, който остави в тъкачницата. С треперещи пръсти и благодарствени молитви Ема го бе притиснала до гърдите си. Откакто напусна замъка, едва намираше нещо за ядене — караха само на вода и хляб. Скоро щеше да ѝ се наложи да извади и последното си пени. Имаше чувството, че стомахът ѝ е залепнал за гърба. Гърдите ѝ бяха пресушени, почти нямаше мляко. Може би от превратностите на съдбата ѝ, а може би и защото Анджелика все повече привикваше към твърда храна.

Трябваше отново да потърси помощта на вдовицата Купър за детето. Не ѝ се мислеше обаче за нейния син. Да отиде при нея, щеше да означава, че признава провала си и проси милостиня. Ема все още не бе готова да проси — нито пък да се преструва, че клетвата ѝ пред Уилям не съществува.

Ако не беше Сара, Ема нямаше да има какво да продава на пазара. Но сега можеше да спечели няколко пенита, за да купи храна и топли дрехи за зимата. Коланът беше изтъкан от най-fino платно, с най-хубавите бои. Избра ги с мисълта за лорд Жил. Затова се надяваше коланът да ѝ донесе добри пари. Разбира се, можеше и въобще да не успее да го продаде. Тогава щеше да ѝ се наложи да остави Анджелика при вдовицата Купър и да отиде до близкия пристанищен град Лин. И там, колкото и да ѝ беше тежко, щеше да продаде шпорите на баща си или разпятието на майка си. Гордостта няма място в къща, където царства гладът.

Приблжиха я две жени — съпругата на Айво с една непозната. Двете посочиха с пръст стоката на Ема и си зашепнаха нещо. Никоя не я поздрави. Не купиха нищо. А накрая жената на Айво се изплю в краката ѝ. Другата вдигна колана, попипа го с пръсти и сетне го захвърли в прахта. Началото на пазарния ден не предвещаваше нищо добро. С треперещи ръце Ема изтупа колана и отново го сложи на

слънце, за да подчертае багрите му на светлината. Минаха още два часа.

Когато той се появи, Ема мигновено усети присъствието му.

Нямаше нужда дори да го вижда, за да знае, че той е там. Почувства го по промяната във въздуха и тръпката по гръбнака си. Когато сянката му падна върху скута ѝ, тя вдигна очи.

Изглеждаше прекрасно в черно-червените си одежди. Богато извезаната му туника и черната мантия му стояха неповторимо. Винаги носеше връхната си дреха отметната назад, придържана само от една златна игла, инкрустирана със син емайл. Дълбок белег прорязваше четирите пръста на ръката, която вдигна колана. Ема се запита дали е страдал много, когато е получил това нараняване.

Той сякаш прочете мислите си и каза:

— Не беше нещо особено.

Анджелика се размърда в ръцете ѝ. Ема погали къдриците ѝ с надеждата това да успокои бясно препускащото ѝ сърце.

Жил я наблюдаваше, без да откъсва поглед от нея. Почти усещаше топлината на дланите и допира на пръстите ѝ върху своето тяло. Страстта го разкъсваше неумолимо и когато проговори, гласът му излезе дрезгав и жален:

— Как мога да те убедя да се върнеш към задълженията си?

— Не искам да ви обиждам, милорд, но не мога да се върна.

— А-ха, явно предпочиташ това — рече той и махна с ръка към заобикалящия ги мизерен пейзаж. Мантията му се свлече от рамото. С нетърпелив жест той я заметна.

— Да, предпочитам го пред страха и болката. — Ема скочи на крака и притисна Анджелика в прегръдките си.

— Сара ми разказа за притесненията ти. Трябваше да ми се довериш онази нощ, Ема. Аз изисквам от хората си пълно подчинение. Ако някой недостоеен мъж те е закачал, трябваше да ми кажеш. Защо избяга от мен и не сподели тревогите си?

Тя го погледна в очите:

— Съжалявам, милорд, но не исках да ви карам да избирате между един от вашите рицари и... проста тъкачка. Положително щяхте да ме презрете. — Нямаше сили да изрече, че подобно оплакване можеше да ѝ донесе и бой с камшик. Все пак не идваше от манастир. Уилям Белфур също не би получил наказание за отношението си към

обикновена слугиня. Той беше любимец на господаря, нали често сядаше на неговата маса.

— Мръсникът си е мръсник. Не позволявам в моя замък да се тормозят жени, без значение какво е положението им.

Почти шепнешком, Ема се опита да му обясни:

— Но винаги ще има мъже, за които никой няма да разбере, че ме закачат.

— Предлагам ти моята закрила. — Нямаше какво да шикалкави с нея. Трябваше да ѝ признае какво точно иска. Тя щеше да каже „да“ или „не“, но трябваше да изяснят този въпрос и то още сега.

— Закрила? — Ема го погледна изпитателно. Предната нощ той се появи в съня ѝ като тъмен силует до соколите на небето. Събуди се разтърсена от страст. Сега тези мисли я накараха да се изчерви.

— Да. Разбираш какво означава закрила, нали?

Коленете ѝ омекнаха от непреклонното му поведение и смръщената физиономия. От гърлото ѝ се откъсна нервен хлип. Той се усмихна.

— Не, милорд. Струва ми се, че не разбирам.

Усмивката му се разтегли още повече, бръчките около очите му се задълбочиха. Ема си представи как изглажда тези линии с пръсти. Сетне си спомни, че никога няма да може да докосне този мъж. Само уличница би го направила, и то единствено по негово желание.

— Тогава ще ти обясня. — Жил стисна тъкания колан между пръстите си и въздъхна. Ако му откажеше, той знаеше, че болката ще е по-страшна от гнойна рана, която никога не зараства, а вечно кърви. — Моята закрила ще означава, че никой мъж няма да смее да те доближи, да ти говори с неприлични думи, дори да докосва ръката ти без мое разрешение.

— Това е страховито твърдение, лорд Жил. — Сякаш обгърна с глас неговото име. Между тях се плетеше тънката паяжина на страстта. Той ѝ предлагаше сигурност в своя недостъпен свят.

— Аз съм страховит мъж — отвърна ѝ той.

Ема изпитваше неудържимо желание да го докосне. Протегна ръце към колана. Докато го взимаше, се допря до него. Прониза я тръпка.

— Пак те питам, Ема. Разбираш ли какво означава *закрила*?

— Първо трябва да мисля за Анджелика — почна Ема.

— Детето ти също ще бъде защитено.

Вгледа се в лицето му внимателно, за да открие следа от лъжа, някакъв знак, който да ѝ подсказва истинските му намерения. Той не отклони поглед от нея, нито пък я засипа с увещания и сладки думи. Зачака в пълно мълчание. Ема въздъхна.

— Мама? — Анджелика вдигна главичка. — Ам-ам! — Ръчичките ѝ се вкопчиха в мантията на Ема.

Сякаш всичко останало на света престана да съществува. Времето и шумотевицата изчезнаха. По-късно тя не може да се сети кой е минал край тях, какво е казал. Като че ли мигът спря, за да изчака нейния отговор. След думите на Анджелика той можеше да бъде само един.

Ема кимна в знак на съгласие. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ и закапаха върху меката ѝ вълнена наметка. Жил посегна и улови една сълза с върха на пръста си. Поднесе я към устните си и опита с наслада соления вкус. Не се съмняваше, че този плач е предизвикан от силните емоции. Надяваше се, че е от радост.

— Простете ми. Гладни сме и изтощени. — Ема изтри лице с опакото на ръката си.

Жил щракна с пръсти и отнякъде, като по чудо, изникна валетът му.

— Юбер, придружи тази жена и детето ѝ до замъка. Погрижи се Сара да ги нахрани — заповяда той, прибра колана и отмина.



Ролан се огледа учудено из залата, търсейки защо настроението на жена му се развали като вкиснало вино. Този ден Сара беше раздразнителна и намусена. Ролан реши, че сигурно е от времето. В салона цареше мрачна и потискаща атмосфера, просмукана с мирис на влага и плесен.

Докосна я по рамото, но тя отхвърли ръката му:

— Беше само въпрос на време — измърмори Сара на мъжа си и посочи с глава масите за прислугата.

Ролан погледна натам и видя, че Уилям Белфур закача новата тъкачка. Момичето, чието име не можеше да си спомни, не даваше вид да се забавлява от смешката, която очевидно развеселяваше Уилям.

— Сляпа ли е или слабоумна? — попита Ролан, като пресуши бокала си и избърса уста.

— Хм. По-скоро е най-умната от всички, щом съзнава, че трябва да отхвърли закачките му.

— Струва ми се, че само ти мислиш така.

Сара се завъртя на пейката и изгледа втренчено мъжа си. И той вече бе посивял. Беше хубав мъж, силен и умен, при това щедър любовник. Дари я с трима сина, които сега бяха далеч по битки с крал Ричард. Тя укроти с усмивка лошото си настроение и докосна Ролан по коляното:

— Много жени го знаят какъв е. Но въпреки това са готови да стоплят леглото му. — Сара въздъхна и стана. — Ще отида да се погрижа за Ема. На лорд Жил няма да му хареса, че някой я тормози.

Ролан дьо Вар проследи жена си с поглед. Тя отиде право при младите хора. Явно не видя Жил, който в този момент влезе в залата. Ролан забеляза, че е ядосан, а по мантията му има кал. Стана и тръгна към Сара. Ако се зараждаше скандал, по-добре той да е там, за да изглади противоречията.

— Сър — обърна се Сара към Белфур. — Злоупотребявате с положението си.

— Така ли, госпожо? — Уилям подпря ръка на коляното си и я измери от горе до долу.

— Очевидно госпожица Ема желае да я оставите на мира.

— Ема? — Уилям премести поглед върху нея.

Ема изстина. Ръцете ѝ се вледениха, гърлото ѝ пресъхна. Забеляза през рамото на Уилям, че лорд Жил се насочва към тях.

Уилям тъкмо ѝ обясняваше какво трябва да направи, за да си върне неговата благосклонност — да го чака зад хамбара или при гълъбарника.

Пропъди страха си от него. Лорд Жил ѝ бе обещал закрила, но тя се притесняваше, че ѝ потрябва толкова скоро. *Кураж*, повтаряше си тя, *кураж*.

Уилям премести коляно с милиметър по-близо и го притисна в нейното. Време беше да провери обещанието на лорд Жил. По-добре да говори сега пред малко хора. Съзнаваше, че по-нататък можеше да ѝ се наложи да обяснява и пред по-голяма публика.

— Да, Уилям. Госпожа Сара отгатна съвсем точно. Искам да ме оставиш на мира.

Жил беше намръщен. Всички млъкваха, щом минеше покрай тяхната маса. Мнозина вече знаеха, че господарят е поставил под личната си закрила новата тъкачка. Никой обаче не бе забелязал двамата да са прекарали и минута насаме. На всичкото отгоре сега Уилям задяваше момичето пред всички, а той беше известен с това, че винаги получава каквото иска. Положително щяха да хвърчат искри.

Ема не смееше да мръдне от страх. Успя да разгневи Уилям, виждаше го по стиснатите му зъби и юмрука на хълбока. Ами ако той я злепостави пред лорд Жил? А какво щеше да прави, ако господарят не ѝ се притече на помощ?

— Проблем ли има, Сара? — Жил свали ръкавиците си. Болка пареше в стомаха му. Започна да го мъчи, когато видя Уилям — качил ботуш на пейката, почти допрял крак до лицето на Ема. Така се разгневи, че намери за безопасно да се обърне само към Сара.

— Не, милорд. — Сара го погледна в очите и му се усмихна с усмивка, която трябваше да му подсказва, че тя сама може да се справи със ситуацията.

— Отлично. Уилям, Ролан, елате с мен. Съберете войниците — заповяда Жил и се запъти към двора.

Уилям отпусна длани, хвърли злобен поглед към Ема и забърза след Жил. Нямаше желание да ядосва лорд Жил. Той също бе дочул мълвата. Като един от рицарите на господаря той разполагаше с власт в замъка. На друго място обаче едва ли щеше да я има. Глупаво щеше да е заради една жена да го пратят в някое ужасно имение, например в Сийсуепт — на онзи бряг, забравен от Бога, зад влажните стени на

замъка. Дори не познаваше тамошния господар — сина на Жил, Никълъс д'Аржан.

Ема се успокои. Вратът я болеше от напрежение. Тя го разтри със силните си пръсти. Само един поглед от лорд Жил бе достатъчен, за да се изпълнят желанията му. Властта му беше трудно доловима, като ухание във въздуха. Ема реши да опита същата физиономия и вдигна вежди към едно от хлапетата в кухнята. То веднага избяга и тя се изкикоти.

— Защо ти е толкова весело? — попита я Сара и се зае да чисти с края на престилката си изкаляната от Уилям пейка.

— За нищо. — Ема проследи с поглед мъжете, които наставяха от масите и се завтекоха към двора. — Какво стана, че всички изоставиха огнището и се втурнаха навън в тази буря? — Тя се изправи и отърси полите си. Бе седнала върху тях, за да не ги изцапа Уилям с ботуша си. Носеше червеникавокафява шаячна рокля. От деколтето се подаваше ленена риза в същия цвят. Това бяха новите ѝ дрехи — първите от три години.

Сара погледна в същата посока:

— Част от северната стена се е срутила от дъжда. Ще ида да проверя има ли нужда от нашата помощ.

Ема онемя. До северната стена живееше вдовицата Купър с петте си внучета. Загърна мантията си и хукна навън, без да усеща дъжда. На бегом прескачаше локвите по пътя към тъкачницата.

— Мей! Слава богу. Ще се грижиш ли за Анджелика, докато се върна? Казаха, че северната стена се съборила. Там живее моя приятелка. Може би има нужда от помощ.

— Добре. С удоволствие ще я наглеждам — кимна Мей. От бонето ѝ се бяха изплъзнали кичури мека кестенява коса. С големите си очи на сърна тя изглеждаше беззащитна като дете, но Ема знаеше, че е хитра като лисица. Ема целуна дъщеря си и излезе навън.

Калдъръмът на двора беше хлъзгав от дъжда и калта. Ема вдигна поли, за да не ги изцапа. Във въздуха миришеше на бедствие. Мъжете я изблъскваха от пътя си. Понесе я потока от хора, които тичаха към северната стена.

Гледката я потресе. На мястото на къщите и дюкянчетата имаше само камъни, кал и локви. Замръзна в ужас какво ли е станало с

приятелката ѝ. Ръцете ѝ стискаха несъзнателно фустата. Напълно бе забравила, че трябва да пази новите си дрехи.

Вниманието ѝ привлече нечий вик и тя видя лорд Жил, яхнал черен жребец, да раздава заповеди към другите конници около руините. Замръзна на място. Той изглеждаше фантастично върху животното, което беше поне седемнадесет педи. Твърдите му черти я успокоиха. Въобще не приличаше на романтичен ухажор. Всички чакаха на него да им помогне. В гърдите ѝ сякаш избухна пожар.

Само след миг лорд Жил скочи от коня, за да спре ръката на Юбер. Валетът разчистваше камъните с дървено гребло. От купчината развалини се показва кално вързопче. С едно движение лорд Жил го грабна и се метна на жребца. Огромното животно си проправи път сред тълпата. Сърцераздирателен писък прониза въздуха. От мъглата се появи жена. Тя скубеше косите си и пицеше. Когато видя рухналата къща, се хвърли върху камъните.

Конете се разтревожиха от суматохата. Лорд Жил отиде до нея, овладявайки страха на своя жребец. Каза нещо остро на жената и за изненада на Ема тя се вкопчи в мантията му и целуна краищата ѝ. Двама войника веднага се втурнаха към господаря си, но той ги отпрати. Внимателно се наведе и ѝ даде вързоп.

Ема остана смаяна, когато жената развърза кърпата и отвътре се показва бебе. Ридаещата майка отново сграбчи лорд Жил за наметалото и изговори куп благодарности за спасеното си дете. Той махна с ръка и насочи коня си към хората, които обезумели разчистваха камъните.

— Мили боже — възкликна Ема, когато извадиха от руините някакъв човек. Дрехите му издаваха, че е от най-бедните. Лорд Жил слезе от коня и се надвеси над тялото. Ема залитна пред лицето на смъртта. Трябваше да намери вдовицата Купър. В калното вързопче можеше да се окаже и едно от нейните внучета.

Огледа се в тълпата, която се трупаше да помага на войниците. Хлъзгавата кал затрудняваше работата. Дъждът плющеше по плещите им. Без да усеща ледените капки по раменете си, Ема тръгна между хората да търси познато лице.

Жил изтръпна, когато извадиха втория труп. Бременна жена се откъсна от множеството и падна на колене до тялото на младия мъж.

За разлика от другата, тази жена изрази скръбта си в мълчание. Жил положи нежно ръка върху рамото ѝ:

— Ела — рече той и я накара да се дръпне от ужасната гледка. Огледа се и забеляза сред хората командира на гвардейците си Марк Тревейлин. — Отведи тази жена и се погрижи за нея.

Тревейлин кимна, наметна жената с мантията си и я поведе.

Както се обръщаше, за да провери къде още има нужда от помощта му, Жил мярна в тълпата познат цвят. „Исусе“, възкликна той. Метна се на седлото и пришпори коня си.

— Ема! — повика я Жил. Тя се завъртя и го погледна. Пребледнялото ѝ лице изглеждаше въсъчнобяло на фона на измокрената качулка на мантията ѝ. — Какво правиш тук? — изкрещя ѝ той. — Толкова евтино ли оценяваш живота си?

— Моята приятелка, милорд — отвърна му тя. — Вдовицата Купър...

— Връщай се в замъка. Веднага! — Роклята ѝ беше изкаляна, а мократа коса бе залепнала по челото ѝ. В най-лошия случай можеше да попадне под ново срутище. В най-добрия щеше да се отърве само с настилка.

— Не мога! — извика тя. Сграбчи го за ръката, отпусната върху бедрото му. — Защо ме принуждавате да изоставя приятел в беда?

Той се наведе и я прегърна през кръста. След миг тя се озова зашеметена пред него върху седлото — притисната от желязната му ръка към железните му гърди. Ала независимо от всичко не можеше да го остави да я отвлече. Тя се отмести и извърна глава.

Усети по гневния му поглед, че няма да е толкова лесно да го убеди:

— Трябва да открия моята приятелка. Тя ми помогна да родя Анджелика, спаси ме от гладна смърт. Моля ви, милорд, умолявам ви, трябва да я намеря.

Изражението му се смекчи. Дръпна се по-назад на седлото, за да ѝ направи място. Ръката, която я стискаше за кръста, леко се отпусна:

— Дай ми няколко минути и аз ще се погрижа за приятелката ти.

Лорд Жил я поведе към една група мъже. Тя не пропусна да огледа хората по пътя си. От тълпата неочаквано се отдели Уилям Белфур и се изправи пред тях. Ема застина в прегръдките на господаря. Уилям ѝ хвърли презрителен поглед.

— Уилям, искам всички останали без дом да бъдат настанени в замъка. Отнесете ранените в параклиса. Нека отец Бернар да събере всички факли, които намери, за да стоплим пострадалите. Предупреди доктора да се погрижи първо за най-тежко ударените, а не да преглежда според броя на сребърниците им. Разбра ли?

— Да, милорд — отдаде чест Уилям и отиде да предаде задачите на хората си.

Жил не чака повече, а се върна на мястото, където намери Ема.

— Как да познаем тази вдовица? — попита той в ухото ѝ.

Тръпки я полазиха от контраста между топлината на дъха му и ледената му брада. Усещаше тежестта на тялото му върху себе си, долавяше всяко движение на бедрата и ръцете му. Не можеше да продума от смущение. Хвана се за гривата на жребеца и се опита да си възвърне спокойствието.

— Вдовицата Купър сигурно стои някъде с ръце на кръста и сама издава заповеди, милорд. — Гласът ѝ секна. — Освен ако не е...

— Ще я намерим — каза той и неговата увереност успокои и нея.

Ема се надвеси над коня, придържана от Жил, и започна да претърсва тълпата за познатото лице. Десетки мъже и жени ги спираха и дърпаха лорд Жил за мантията, за да привлекат вниманието му. Той отделяше време за всеки, отговаряше спокойно и ги насочваше към параклиса или към замъка според нуждите.

— Ето там! — изкрещя тя, сочейки група хора, които разчистваха развалините на нечий порутен дом. — Госпожо Купър! — Огледа се обезумяла наоколо с надежда да види и петте хлапета.

Вдовицата прекъсна работата си и се обърна. Лицето ѝ беше зачервено от усилие. Скоро Ема забеляза сина ѝ и въздъхна с облекчение. Скупчени, наблизко клечаха децата и наблюдаваха с ококорени очи камъните като гарги на клонка.

— Слава богу — обърна се тя към лорд Жил. — Живи са.

Жил укроти коня си, който се разлудува, щом Ема се наведе към приятелката си. Опита се да не забелязва как дупето ѝ се върти сладострастно на седлото. Ема посегна да стисне ръка на вдовицата и той я хвана по-здраво, за да не падне. По тялото му премина тръпка, която изобщо не се дължеше на студения вятър.

— Слава богу, че си била далеч — рече вдовицата, целувайки я по ръката.

Ема усети, че лицето ѝ гори. Какво ли щеше да си помисли приятелката ѝ заради това, че е седнала в скута на господаря? Тъкмо скалпваше някакво обяснение, когато лорд Жил я прекъсна:

— Нуждаете ли се от помощ, госпожо? Има ли затиснати под камъните? — Жил обгърна Ема през кръста и я притисна още по-силно към себе си.

— Не, милорд, само няколко гъски пострадаха. Но имаме нужда от още няколко чифта ръце, за да разместим камъните, защото тези хора чакат само на пернатите за прехрана през зимата. Не можем да ги зарежем под развалините.

— Ще ви изпратя още хора.

Ема едва успя да махне за сбогом на вдовицата Купър и Жил подгони коня си към тълпата край стената. За няколко минути събра безделниците, които зяпаху руините, и ги прати да помагат на жената.

Ема се сви пред него на седлото. От снагата му струеше топлина. Беше наметнал мантията си и върху нея. Усещаше присъствието му с всеки милиметър от тялото си, но най-осезаема беше близостта на ръцете му. Бяха червени от студа, защото не носеше ръкавици. Тя за малко да ги притисне до себе си и да ги стопли. Ала това щеше да се приеме като нахалство... дори лудост.

Нямаше къде да сложи своите ръце. Щеше да е удобно да ги положи върху гривата на коня, но така пък му пречеше да управлява юздите. Затова ги стискаше в юмруци до гърдите си или придържаше наметалото си с тях. Лорд Жил обаче непрестанно се въртеше, раздаваше заповеди, направляваше работниците и при всяко негово движение тя подскачаше на седлото. Искаше ѝ се да се хване за опора в него, но не смееше.

Той отново сякаш прочете мислите ѝ:

— По-добре се хвани за ръката ми. Иначе има опасност да паднеш и да се удариш много лошо.

Тя внимателно склочи пръсти около ръката му. Почувства силата на мускулите му през мокрия ръкав и мигновено осъзна, че няма право да го докосва.

— Ще бъде още по-безопасно, ако ме свалите на земята, милорд.

— Права си — съгласи се той. На Ема ѝ идеше да прехапе езика си, защото той веднага прехвърли юздите в едната си ръка и я хвана

здроаво с другата. Само след миг тя се озова на твърда земя. Полите ѝ се заплетоха в ботуша му и тя припряно ги оправи.

— Благодаря ви, милорд, че ми помогнахте да открия приятелката си.

Жил се наведе и хвана ръката ѝ. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

— Прибирай се в замъка и кажи на Сара да ти приготви топла напитка и сухи дрехи. Предай ѝ, че ако някой има нужда да се преоблече, раклите на лейди Маргарет ще стигнат поне за жените.

Държеше ръката ѝ, сякаш тя бе благородна дама, а той — неин ухажор. Дъхът ѝ замря. Колкото и да се тревожеше заради трагедията, не искаше той да я пуска.

— Не се притеснявайте, милорд. Ще изпълня нарежданията ви — обеща тя и погледна ръката си в неговата. Обзе я желание да допре пръстите му до бузата си. То я накара да дръпне бързо ръката си, сякаш бе пипнала змия. Сведе глава, запретна поли и избяга от него. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите.

Объркан, Жил огледа залата, в която сега имаше двойно повече народ от обикновено. Ролан се присъедини към него:

— Страхотна гледка, а?

Жил кимна, свали прогизналата си мантия и я хвърли на Юбер.

— Нямах представа, че жена ми е притежавала такава шарена колекция от дрехи. — Пръснати по всички маси седяха жени в ярки копринени и вълнени рокли. — Виж ти — промърмори Жил.

— На моята Сара не ѝ се вярваше, че искаш да опразнят раклите на лейди Маргарет. Но като видя в какво окаяно състояние са селяните, които доведе Уилям, престана да я интересува давал ли си такава заповед или не. Наистина ли нареди да раздадат роклите на лейди Маргарет на тези нещастници?

— Да — кимна Жил. — Точно това поисках. — Той се усмихна доволно, когато забеляза, че омразната жълта рокля на жена му се кипри върху едно девойче, което най-вероятно предлагаше тялото си в местната кръчма. — С тази рокля жена ми изглеждаше особено злобна.

Ролан изсумтя:

— Да се надяваме, че призракът ѝ няма да започне да те тормози, като види кой се е докарал с нея. Корсажът наистина предизвиква...



— Въображението? — довърши вместо него Сара. — Внимавай да не ти изхвъркнат очите.

Ролан се ухили, прегърна я и зарови лице в шията ѝ.

— Добре. Очите ми виждат само теб, любов моя. Не можа ли да намериш някоя прозрачна копринена одежда и за себе си?

— Нямам нужда от коприни — отвърна Сара с въздишка и се отпусна в прегръдките на мъжа си.

Жил се покашля и двамата съпрузи се разделиха. Сара се съсредоточи върху задачите си и рече с усмивка:

— Юбер пригответи топла вана в стаята ви, милорд.

— Благодаря — кимна Жил и прекоси залата, без да се оглежда. Трагедията бе поставила на изпитание силата му. Не физически, а духовно. Поне за няколко часа не желаше да чува за мизерията на хората. Всъщност имаше много по-голяма нужда да пречисти духа си, а не тялото.

С тази мисъл той тръгна към алеята, която обикаляше крепостната стена и се качваше върху външния зид. Дървената пътека беше широка четири фута. Той се вдигна на ръце и се качи отгоре. Оттам погледна към водите на залива. Това беше любимото му място за размишление. Дори часовете го заобикаляха, за да не смутят уединението му.

Дъждът продължаваше да ръми. Всяко мускулче го болеше от изтощение, но въпреки това той се страхуваше да заспи. Сигурен бе, че ще види загиналите в сънищата си.

Дишаше дълбоко и изведнъж му се стори, че долавя мирис на лавандула във въздуха. С крайчеца на окото си забеляза призрачно движение. Не беше часовоят, познаваше техните навици, знаеше разписанието им по минути. От мрака се появи сянка на жена. Тъкачката. Обля го топлина, когато си спомни колко близко бе тялото ѝ до неговото. Сетне се засрами, че мислите му отиват натам при заобикалящото го нещастие.

— Ема — поздрави я той тихо и ѝ кимна.

— Лорд Жил — поклони му се тя ниско.

Беше облечена в износена рокля от сива вълна. Не ѝ беше по мярка, освен това бе прокъсана по краищата.

— Простете, че ви безпокоя — каза тя, но не тръгна към витите стълби, които водеха към неговите покои и слизаха в залата.

— Не ме безпокоиш — рече той и се върна към съзерцанието си. Усети, че тя приближи и се вдигна на пръсти, за да погледне през съседния зъбер на крепостта. Той сподели мислите си: — Не ти ли се струва, че заливът прилича на сребърен остров?

— Да — прошепна тя.

Жил си представи как тя изрича същата тази дума и когато я покани в леглото си.

— Милорд? — покашля се Ема.

Той се обърна и я погледна. Бяха толкова близко, че усещаше мириса на вълна и грубия сапун.

— Ема?

— Вие спасихте толкова много хора днес. И друг да не ви го каже, аз съм длъжна да ви благодаря.

— Само изпълних дълга си — отрони той с пресипнал глас.

— Не, вие действахте отвътре — тя положи длан върху гърдите му. — Мнозина на ваше място изобщо нямаше да ги е грижа за живота на няколко селяни.

Страстна мъка изгори мястото, където го докосна тя. Едва се удържаше да не помръдне. Погледите им се сключиха.

Ема също застина. Какво стори? Току-що го докосна. Въпреки всичко не можеше да оттегли ръката си. Пръстите ѝ трепереха. Лорд Жил бавно вдигна ръка и я сложи върху нейната. Тя усети ударите на сърцето му, почувства топлината на тялото му през мократа вълнена туника. Той притисна дланта ѝ върху гърдите си.

Мъждивата, трепкаща светлина от нечия факла освети за миг лицето му. Сега Ема знаеше какъв човек е той. Човек, който мисли за другите. Човек с власт, който обаче не стъпква хората под ботуша си.

— Спомняш ли си, че прие закрилата ми? — попита я Жил.

— Да — кимна тя. Устата ѝ пресъхна.

— Искam те в леглото си.

Прониза я болка. *Уилям ѝ каза съвсем същото. Вчера. И днес.* Тя издърпа ръката си от неговата. Бързо отстъпи и се блъсна в грапавия каменен зид. С треперещи пръсти стисна меката вълна на мократа си пола. Как можа да направи такава грешка? Очите ѝ се напълниха със сълзи и неговата фигура се размаза в безформен силует.

Отмерените стъпки на часовоя приближиха и след това се отдалечиха.

— Той няма да дойде тук — увери я Жил.

Тя се заслуша в заглъхващите крачки на другия човек. Нощта сякаш замръзна, чуваше се само свистенето на вятъра и барабанящият по покрива дъжд.

Жил ѝ попречи да избяга, като застана пред нея. Обгърна с длани студеното ѝ лице:

— Прекрасна си. — Той погали с палци нежните ѝ скули. — Толкова си сладка. Макар че аз мога да устоя на красотата и миловидността. Ала има нещо друго, някаква магия, в която си ме оплела. Тя ме кара да те желая така. — Той я пусна и се извърна с гръб. Как можеше да ѝ обясни колко го привлича, колко го покорява? — Не — продължи тихо той, сякаш говореше на себе си. — Не, то ме кара да те желая.

Ема стоеше като прикована в дървения парапет. Нищо не препречваше пътя ѝ към стълбите, но въпреки това тя не можеше да помръдне. Не можеше да повярва, че от всички възможни причини, той спомена точно желанието. Приличаше на мъж, който има всичко. Може би думите му бяха измислени, като стиховете на Уилям. Трябваше да го накара да я разбере, преди да избяга. За всеки случай. Ако наистина я желаше.

— Милорд, струва ми се, че не съм разбрала правилно какво означава вашата закрила. Платила съм глобата от шест пенса. Сега сме квит. Заплатих за престъплението си. Не се опитвайте да вкарате отново името ми във вашите регистри.

При тези думи Жил рязко се обърна към нея:

— Това ли си мислиш? Че смятам да те опозоря? Аз искам да ти окажа чест.

Тя поклати глава. Слепоочията ѝ щяха да се пръснат от болка.

— Вие не ми предлагате никаква чест, милорд. Ако майка ми и баща ми бяха живи, нямаше да се гордея с положението, което ми предлагате. Разбирате ли, аз дадох клетва. Мислех, че тя е за цял живот. Затова мога ви стана само любовница. Това обаче е роля за глупачки.

Жил съвсем беше забравил за потеклото ѝ.

— Не исках да те обидя. Честна дума, заклевам се в името си, не съм имал намерение да те опозоря. — Той замълча. Изведнъж проумя

думите ѝ и те безкрайно го разочароваха. — Клетва? За каква клетва говориш?

Тя сведе глава и преплете пръсти, но той се досети, че се е изчервила.

— Отдадох се на един мъж, а той ми обеща брак. За съжаление нямаше свидетели, нито пък свещеник. Няма нужда да ви казвам, че бащата на детето ми се отрече от думите си и не признава дъщеря си. — Тя вдигна брадичка и го погледна в очите. — Разбирате ли, милорд. Аз вече изиграх ролята на глупачка. И макар той да се отрича от клетвата си, аз държа на моята. Да кажа друго, ще означава, че признавам дъщеря си за извънбрачна. Умолявам ми, милорд, нека да забравим случилото се между нас.

Тя се обърна и избяга.

Жил се прокле, задето се държа като непохватен глупак. Оплеска предложението и я обиди. А я държеше в прегръдките си, докосваше лицето ѝ, вдишваше уханието ѝ на жена. Щеше да полудее, ако не я има.

Изви се вятър. Той донесе соления мирис на морето. Това нито го успокои, нито го пречисти. Напротив, зави му се свят. Страстите и разочарованието му се въртяха в главата.

Разбираше напълно тревогите ѝ за детето, което можеше да се окаже копеле.

*Клетви. Проклети клетви. Обещана за цял живот — на друг.*

Ема работеше на стана, без да изпуска от очи Анджелика, която спеше в другия край на стаята. Хората обикнаха детето. То непрестанно пълзеше навън-навътре в една кошница с прежда. Гърбът я болеше. Работеше от зори до здрач, а нощем сънуваше тревожни сънища. В тях виждаше лорд Жил. Сънуваше, че докосва топлата му кожа, че усеща допира на ръцете му. Нямаше мира. Желаше го толкова, колкото и той нея. С времето чувствата не утихнаха, напротив — ставаха още по-силни. С всеки ден тя се убеждаваше все повече, че той е добър човек, който мисли за останалите.

— Сара — попита един ден приятелката си, — какво говорят хората за Беатрис?

— Че е разгонена кучка. Тя мисли само за онова, дето виси между краката на мъжете. Горкият Тревейлин. И Юбер. Въздишат по нея, но не могат да я впечатлят с нищо. — Сара отмери с пръсти няколко сантиметра и се засмя.

Ема кимна. Разгонена кучка. Така ли щяха да наричат и нея, ако се поддаде на изкушението?

— Защо питаш? — Сара вдигна Анджелика от коша и я сложи на коленете си.

— Жената губи уважението на хората, ако легне с мъж извън брачното ложе.

— Това по-скоро означава, че не уважава самата себе си. — Сара погъделичка Анджелика. Детето запищя и привлече вниманието на другите тъкачки. Ема се изчерви от смущение.

Сара остави Анджелика и коленичи до Ема. Без да ѝ обръща внимание, Ема продължи да мята кросното, все едно нищо не бе станало.

— Прости ми, Ема. Въобще не помислих, преди да го кажа.

— Няма защо да ми се извиняваш за нещо, което е самата истина — отвърна Ема. Ръцете ѝ трепереха.

— Престани. — Сара я хвана за ръката. — Обидих те. Моля те, прости ми.

Ема се дръпна. Хвана отново кросното и продължи работата си. Думите на приятелката ѝ я убедиха още по-силно, че ще стори голяма грешка да се поддаде на желанието си към господаря на замъка. Бе дала клетва.

Можеше да го желае колкото си иска, но никога нямаше да го има.

За да се отърси от лошото си настроение, Жил хвърли всички сили във възстановяването на крепостния зид. През следващите няколко седмици той копаеше наравно с работниците си, изцеждайки и тях, и себе си, до краен предел. Всяка вечер се връщаше капнал от умора, а по-младите се събираха да играят на зарчета или да закачат момичетата. Това му напомняше на колко години е. В живота му бяха останали малко удоволствия за тялото и душата. След един особено безполезен ден на тежка работа, той се прибра мокър и мръсен в покоите си. С него беше и Ролан.

— Проклетата почва е много песъчлива! Няма да се учудя, ако се събудим някоя сутрин в морето. Имам чувството, че замъкът е вдигнат върху плаващи пясъци. И защо тази зима времето е толкова променливо? Вчера беше такъв студ, а днес е топло като пролет.

— Работниците провериха ли от какво се е срутила стената? — попита Ролан и се настани на масата на Жил.

— Да. Просто преди няколко десетилетия работата е свършена немарливо. Лошо са копали основите, набързо са строили зида. Нищо не можем да направим. Дявол да го вземе, кога най-сетне ще спре този дъжд? — Жил съблече прогизналите си дрехи. Провери водата във ваната, която го очакваше до камината, и се потопи в успокоителната ѝ прегръдка. Притвори очи и в съзнанието му изплува споменът за смазания череп, който извадиха при разчистването на камъните. Тъй като човекът бе загинал преди няколко седмици, нямаше кръв, но стърчащите кости го ужасиха. Младостта на жертвата изпълни сърцето му с печал.

— Ролан, кажи ми, защо Господ избира един, а пощадява друг? — попита той и продължи, без да чака отговор. — Като мен? Аз съм в края на жизнения си път, а погребвам хора, които са били едва в началото.

— Не зная какво да ти кажа, приятелю.

Жил чу, че Юбер събира мръсните му дрехи и отвори очи.

— Донеси ми хляб и от онова рейнско вино.

Юбер се завтече да изпълни заръката, а Жил изтри от косата и тялото си калта и спомените. Когато привърши с банята, се обърна към приятеля си.

— Сигурно не си тук, за да ми изтъркаш гърба. Какво искаш?

Ролан дьо Вар стана и се приближи до камината. Прокара умислено пръсти по изрисуваните мотиви:

— Моята Сара ме тревожи. В такова настроение е, че като нищо ще ми отнеме мъжествеността, ако се опитам да легна с нея.

Жил се ухили. С Ролан бяха приятели още от детските си години. Тогава Ролан бе паж на баща му.

— И какво ядосва толкова опърничавата госпожа? Сутринта ми се стори твърде дружески настроена. — Жил затвори очи и отпусна глава върху ръба на ваната.

— Уилям Белфур — отвърна Ролан. Повече нямаше нужда да обяснява. — Надминал е себе си. Предизвикал е истински фурор сред предачките и тъкачките.

— Тъкачките! — Жил се надигна и седна във водата. — Как така?

— Непрестанно ги закача. Притеснява всички до една. Сара бълва огън и жупел.

— Мили боже! — Жил излезе от ваната.

— Хей! Тази кожа ще ти потрябва и утре — отбеляза Ролан, като видя с каква ожесточеност Жил трие тялото си.

— Говори направо. Сигурен съм, че Сара може да се справи с безочието на Уилям. Поне с моето се справи блестящо! — Жил грабна една тънка роба от леглото. Бродериите по ръкавите и предницата бяха черни, както и самата коприна. Дрехата му бе подарък от стария крал Хенри. Ролан често се шегуваше, че в нея Жил прилича на самия дявол.

Привърза робата със синьо-зеления колан, изтъкан от ръцете на Ема, и се отпусна в едно кресло до камината. От огъня го лъхна топлина и съчетанието със студената коприна го накара да се разтрепери. Разсеяно заигра с колана.

— Сара и без това щеше да ме накара да ти го река откровено. Можеш да скриеш увлечението си от останалите, но не и от нас. —

Ролан придърпа още един стол до камината. — Вземи момичето, преди да го е направил Уилям.

Двамата се изгледаха втренчено. На Жил не му трябваха повече обяснения:

— Разбирам. — Той протегна крака към огнището, отпусна лакти на широките облегалки на креслото и склучи пръсти. — Значи... Уилям разиграва обичайните си номера.

— Да, срамота е, че не искаш да поговориш открито с него.

— Не — скочи Жил. — Спести ми тези стари разправии.

— Ако Уилям знаеше, че е твой незаконороден син, сигурно нямаше да налита на твоя територия.

Жил закрачи пред огъня в тревожно мълчание. Думите на Ролан бушуваха в съзнанието му. Най-сетне се спря. Разкрачен и с ръце на кръста се обърна към Ролан:

— Ще говоря с Уилям като господар на васала си и той ще ме слуша и ще се подчинява.

— Щом казваш. — Ролан го погледна недоверчиво и въздъхна.

— По дяволите. Успях да запазя бащинството си в тайна през всичките тези двайсет и няколко години. Няма да проговоря и сега. Той ще наследи достатъчно пари от майка си. Платих й добре, за да се махне завинаги от този замък.

— Да, тя имаше защо да ти целува краката ти, когато разбра какво печели от няколко ноци в сламата.

— Проклятие! Ролан, не мога да опозоря жена си. Какъв наивен глупак съм бил да лягам с момиче от селото, когато Маргарет вече носеше детето ми. За бога, Никълъс беше едва на няколко месеца, когато се роди Уилям. Сторих това, което сметнах за най-правилно.

— Престани да се самобичуваш. Майката на Уилям беше красавица, а Маргарет нямаше кой знае какъв чар. Никой не може да те вини, че се поддаде на съблазънта с хубавица като Алис Белфур.

— *Стига ми, че аз се обвинявам.* Майката на Уилям ме омагьоса още щом си вдигна полите за първи път. Погрижих се за нея, намерих й добър съпруг. Пък и кой би повярвал, че Уилям е мой син? Навремето приех думите й за чиста монета. Той изобщо не прилича на мен, но това няма значение. Водим същия този спор поне веднъж годишно. Ала аз няма да променя решението си. Майката на Уилям се съгласи да мълчи, а аз приех да й платя. Отгледах Уилям, направих от



него рицар, обучих го добре. И му спестих съдбата на копеле. Това е достатъчно.

Юбер влезе да остави поднос с хляб и вино и двамата замълчаха.

— Отклонихме се от проблема — отбеляза Ролан, когато момчето излезе. Наля си вино и напълни чашата и на Жил. — Сара смята, че Уилям скоро ще се отегчи от Мей. А върне ли се към Ема... тя трудно ще се съгласи да стане нечия любовница. Затова по-добре се ожени за нея.

— Пак ще ти повторя, че не желая да се женя повече — натърти Жил и изгледа ядосано приятеля си.

Ролан отпи от чашата си и се усмихна.

— Да се ожения! *Mon Dieu*. Нито имам желание, нито нужда от това. Особено пък с жена, която е наполовина по-млада от мен. И с какво може тя да увеличи богатството или властта ми? Какво може да ми даде? Вретеното си?

— А любовта защо я забрави? — попита Ролан.

— Любовта е като жонглиране с топки. Тук говорим само за плътско желание и нищо друго. — Жил не можеше да му разкаже, че Ема се смята за отдадена на друг. Той самият не вярваше много на думи, изречени в леглото. Те просто означаваха, че във вихъра на страстите нечий ум е бил замъглен. Ала на Ема вероятно й трябваше повече време, за да проумее тази истина. Тя беше твърде млада, току-що изоставена. Освен това винаги щеше да го има и детето. Ако Ема се отрече от клетвите си, то щеше да се превърне в незаконородено.

Внезапно го прониза една мисъл, от която го заболя още повече — ами ако Ема продължава да обича онзи мъж? Не, всъщност тя му призна, че вече не вярва в любовта. Но коя жена не вярваше в любовта?

— Една толкова млада жена бързо ще си намери любовник на подходяща възраст, ако ти не вземеш мерки да я спреш, Жил. Ема може да изглежда невинно и по-извисена от обкръжението си, но Сара мисли, че...

— Стига толкова — удари с юмрук по стола Жил. Невинна и сигурно още влюбена, но въпреки това... самотна.

Точно благородническите й обноски го възпираха да я заговори — и нейната младост, разбира се. Колко млада му се бе сторила, когато

му обясняваше за клетвата си. Твърде млада, за да знае, че всичко, казано от страст, рядко преживява утоляването на желанието.

Ала въпреки това той лежеше буден по цели нощи и мислеше за нея като зашеметен хлапак. Представяше си лицето ѝ, шепота на гласа ѝ. Въобразяваше си, че долавя уханието ѝ, че може да опита вкуса на устните ѝ. Заради това будуване последните седмици бяха за него истинско мъчение.

— Ще кажа на Сара, че съм опитал всичко — въздъхна Ролан. Стана и пресуши чашата си. — Някой ден ще ме довърши с този тормоз.

— Ролан — прекъсна го Жил. Приятелят му спря на вратата с ръка на бравата. — Ще поискам Ема. И тя ще дойде при мен — независимо от всичките ѝ клетви.

Когато Ролан си замина, Жил започна да обикаля из стаята. Изгаряха го тревоги. Говореше с властни думи, но всъщност нямаше представа как да заговори отново Ема след последната им среща.

Забележката на Ролан за Уилям бръкна право в раната. Как си въобразяваше, че Ема ще устои на такъв мъж? На света нямаше жена — независимо дали знатна или от простолюдието — която да се противи дълго на ухажването му. Трябваше да се успокои, че Уилям навестява тъкачницата заради Мей — защото неведнъж бе яздил прекрасното ѝ тяло.

Жил изскочи от стаята си и тръгна към дървената пътека. Трябваше да поиска Ема, преди Уилям да загуби интерес към Мей.

Дъждът беше спрял, но вятърът продължаваше да беснее. Жил почти не усещаше студените, гладки дъски под босите си крака. Подложи лице на вихрите и пое с пълни гърди мириса на влажни, обрасли с мъх камъни. Горещо си пожела онова, което не можеше да се сбъдне — тя да се върне при него.

Защото той не можеше да отиде при нея.

Ема сложи ръчния си стан на масата и взе Анджелика от кошчето. Бавно се запъти към дългата барака, в която спяха предачките. Тихичко се промъкна до най-крайния сламеник, където една жена седеше с кръстосани крака и кърпеше стара риза.

— Мей, може ли да наглеждаш Анджелика? Искам да видя дали няма нужда от мен в залата. Не мога да заспя.

— Ами, добре, но това вече ти стана навик. Ще се разболееш, ако не си отдъхнеш малко. — Мей гушна заспалото дете, приглади меките му къдрици и накрая вдигна глава към Ема. — Върви. Не се безпокой за нея — аз ще я гледам, докато се върнеш.

Ема ѝ благодари. Тъжно си помисли, че откакто ѝ спря млякото, Анджелика харесваше повече веселата Мей, отколкото собствената си майка, вечно заета зад стана от сутрин до здрач. Всъщност Ема работеше толкова усърдно, за да не се поддава на изкушението.

Сърцето ѝ сякаш бе слязло в петите. Без да поглежда встрани, тя се изкатери по стръмните стълби към залата. Часовоят ѝ отвори без никакви въпроси.

Огледа се неспокойно, тихо пристъпвайки покрай заспалите мъже и жени. Вниманието ѝ привлече малко момче, което познаваше от селото. Родителите му бяха починали предната пролет и Ема го подозираше, че се прехранва от кражби. Хлапето клечеше до група мъже, които седяха край огъня и тихо си приказваха.

— Робърт? — повика го тя. Момчето се обърна. Имаше дълбоки кафяви очи, които изглеждаха като дупки в почти прозрачното му, измършавяло лице. — Ела, намери си някой сламеник и легни да поспиш.

Махна с ръка, като че ли гони досадна муха, и отново нададе ухо към разговора на мъжете. Изглеждаше напълно вгълбен. Тя клекна до него и погледна в същата посока. Един огромен мъжага с ръце като ствол на дърво държеше реч. Беше оръжейникът — Големият Роби.

— Той е добър човек — прошепна Ема на хлапето.

— Че на кого му пука? Той кове най-хубавите мечове в цялото кралство. — Момчето припълзя още по-близо до групата.

Ема се усмихна:

— В цялото кралство! Виж ти, виж ти. — Тя стана и оправи полите си. Детето едва намираше с какво да преживява. В живота му сигурно имаше много малко радости. Затова тя не искаше да му отнема този миг на близост до героите. Обзеха я мисли за един друг мъж, който също можеше да бъде наречен герой.

Докато обикаляше из залата, установи, че няма какво друго да прави, освен да се присъедини към малкия подслушвач. Умората от

изминалата седмица си казваше думата и при стари, и при млади. Ала Ема не можеше да се върне в леглото си. Очите ѝ трескаво се оглеждаха да го видят. Но него го нямаше.

Разходи се чак до параклиса. Накрая се озова в подножието на каменните стълби, които водеха към крепостната кула.

Той спеше там. Принадлежеше на един съвсем различен свят. Искаше любовница. Имаше нужда от нея. Забелязваше го всеки път, щом очите им се срещнеха. Усещаше го почти толкова осезаемо, колкото и собственото си желание към него.

Неумолимо притегляна, със замаяно съзнание, тя тръгна по стълбите. Сърцето ѝ се бунтуваше срещу здравия разум. На пръсти мина покрай вратата му и продължи към сводестия вход към дървената пътека на върха на крепостната стена. Имаше нужда да излезе на чист въздух и да потърси спокойствие в нощта. Как можеше да се пребори с безумната страст, която я изгаряше?

Силуетът му се бе слял с непрогледния мрак, но тя мигновено усети присъствието му. Дали не го бе предчувствала през цялото време? Възможно ли беше някаква невидима нишка да я бе насочила към това място точно в този момент?

Дори да искаше, нямаше да може да се спре. Тръгна към него. Косата му се вееше около раменете, сливайки се в едно с нощта. Робата му плющеше на вятъра. Ема застана до него.

Жил се обърна и я видя. Дъхът му замря. Целият пламна от копнеж по нея. Отметна косата от лицето си и протегна ръце.

Нейните ръце бяха силни и той изпита здравината им, когато тя преплете пръсти в неговите. Забрави за вятъра и влагата, която полепваше по лицето му от мъглата. Без да откъсва очи от нея, притегли ръцете ѝ към устните си и обсипа дланите ѝ с целувки. Всички думи, които жадуваше да ѝ каже толкова отдавна, сега заседнаха в гърлото му.

Тя първа наруши мълчанието им:

— Опитях се да стоя далеч от вас.

Той едва дочу шепота ѝ. Гласът ѝ бе тъжен. Думите ѝ пробудиха болката в душата му. Разбираше я. Той също бе опитал да я изтрие от съзнанието си.

— Никога няма да съжаляваш — отвърна ѝ той. Сетне покри с целувки ръцете ѝ, първо дясната, а после и лявата.

Ема проследи с пръсти белега на ръката му. Докосна мазолите, натрупани от дълги години въртене на меча. Той взе ръцете ѝ и ги положи върху гърдите си. Тя промуши пръсти през робата му и той почувства топлината ѝ върху голата си кожа. Сърцето му препускаше като жребец, галопиращ към битка. Разголи гърди и я накара да отпусне длани върху тях. Тя обходи снагата му с връхчетата на пръстите си, както той бе проследил нейната бродерия. Насладата от възбудата скоро отстъпи място на изгаряща страст. По лицето ѝ пробяга следа от невинна изненада.

Жил не откъсваше очи от чувственото ѝ лице — толкова мило, толкова нежно. Ръцете ѝ се разхождаха по гърдите му, задържайки се върху твърдите зърна, скрити сред къдравите косми. Пръстите ѝ нежно ги стиснаха и той изстена от удоволствие. То вече граничеше с болка.

Накрая Жил я хвана за китките и насочи ръцете ѝ по-надолу, но рязко спря. Не желаше да я принуждава да стигне по-далеч, отколкото бе готова.

Ема едва дишаше от възбуда. Вдигна глава и кръстоса поглед с черните му очи, същите черни очи, които я омагьосаха и превзеха душата ѝ. Притеглиха я неудържимо и тя повече не можеше да се бори със силата им. Разчете в погледа му страст.

Вятърът развяваше косите им. Съединяваше руси и черни кичури, преплитайки ги като телата на двама любовници. Избягали от волята ѝ, ръцете ѝ се плъзгаха към колана му — същият, който му изтъка в цветовете на морето.

— Не можех да позволя на друг да го притежава — рече той, когато тя докосна изплетения мотив.

Той насочи пръстите ѝ към токата. Двамата заедно разхлабиха възела. След това той остави пръстите ѝ да действат сами.

— Направих го само за вас — прошепна тя. Миг по-късно коланът се свлече в краката му. Вятърът пое краищата на фината коприна и ги развя като крилете на огромен сокол.

Зашеметена от обзелата я лудост, тя залитна. Той стоеше гол пред очите ѝ. За първи път зърваше напълно гол мъж. Изпи с очи голотата му. Приличаше ѝ на езически бог, с мощни мускули и черни косми по гърдите и бедрата. Разкراчил крака, той се остави на стихииите, изложен на онова, което идваше, каквото и да бе то.

Ема бе готова да го съзерцава така цяла вечност. Въпреки ледения вятър страните ѝ горяха от мислите и копнежите ѝ. Искаше ѝ се да го обгърне с ръце, да покрие с целувки тялото му, да му излее всичките си мисли. Вместо това мълчеше, скована като замръзнала.

Жил никога не се бе чувствал толкова гол — нито пък така възхитително жив и свободен. Наслаждаваше се на мъглата, която оставяше бисерни капки по гърдите му. Блаженстваше в ласките и прегръдките на очите ѝ. Погледът ѝ излъчваше невероятна сила — докосваше го навсякъде осезаемо като коприната, която се свличаше от раменете му.

От мига, в който я притисна в прегръдките си, всяка частица на тялото му се изпъна като струна. Ема беше тъкачката, която можеше да изплете цяла мрежа от неговите желания. Искаше от нея да го докосва и да сбъдне и най-безумните мечти на въображението му.

Притегли ръката ѝ към устните си, сетне непохватно я допря до гърдите си.

— Ти си моя — прошепна той с дрезгав от страст глас.

— Да — промълви тя и покри с длан сърцето му.

Как биеше то. Собственият ѝ пулс се ускори, за да настигне неговия. Скоро сърцата им затуптяха като едно, силно и учестено, разпалено и настоятелно.

Жил не можеше повече да издържа. Притвори очи и разпери ръце, подпирайки ги в каменния зид. Нямаше сили да я погледне... не и когато тя събираше капките от гърдите му, за да си проправи път по долините и възвишенията на снагата му... не и когато отметна копринената роба от раменете му, за да опита воинската мощ на изпъкналите мускули и стегнатите жили... не и когато прокара влажни пръсти по връхчетата на гърдите му, за да накара сърцето му да препусне.

Не. Не можеше да я погледне. Положително щеше да ѝ се нахвърли, ако зърне собствената си страст отразена в очите ѝ.

Нейният пулс също се учести лудо. В слабините ѝ туптеше непоносима възбуда. Мускулите на корема му отвърщаха със същата тръпка. Ръцете ѝ затърсиха по-надолу и по-близо до най-интимната част на тялото му.

Пръстите ѝ не пропуснаха нито една издатина, нито една вдлъбнатина. Изследва го от раменете до бедрата, накрая задържа ръце

на хълбоците му, съвсем близо до мъжкия му орган, който се издигаше като парче стомана сред черното окосмяване на слабините му. Той изстена и тя вдигна очи. Главата му беше отпусната назад, а вратните му жили изпъкваха.

Вятърът повдигна робата му и я обви около краката ѝ, обгърна телата им, подканяйки я да се приближи до него.

И тя го направи.

Проучи с връхчетата на пръстите си члена му, почувства горещата твърдина. Той захлупи длани върху нейните. Беше на ръба на лудостта.

— Кожата ви е като коприна, милорд, коприна, обгърнала огън — прошепна тя, обхождайки тялото му.

Жил се чувстваше като неопитен хлапак, който изживява първата си любовна нощ. Обезумял, загубил контрол над себе си. Накрая отвори очи, вгледа се в нея и откри онова, което отчаяно искаше да види. Задиша дълбоко и бавно, стараяйки се да си възвърне разума.

— Ема — изстена дрезгаво. Вятърът развяваше косата и робата му, краищата ѝ го удряха болезнено в противовес на насладата от нейните ръце.

— Жил — отвърна му тя. Сетне думите секнаха. Устните им се долепиха във влажен, топъл шепот. Тя опита вкуса му — първата глътка от отпуснатите юзди на страстта.

Той почувства нейната невинност — сладка, недокосвана невинност.

Дишането им се преплете в едно. Внезапно той дръпна ръцете ѝ от слабините си в мига, когато екстазът потече от него като разтопена лава от течни перли и сякаш го разкъса отвътре.

Тя се освободи едновременно с него. Тялото ѝ се разтресе, от устните ѝ се откъсна стенание. Ноктите ѝ се вкопчиха в дланите му. Той се отдаде на своята и нейната наслада, на горещата страст помежду им.

Обви ръце около нея и я притисна към себе си. Впи устни в нейните, сякаш да докаже, че му принадлежат. Когато се разделиха, дъхът им беше накъсан и учестен. Никога преди не се бе чувствал така омагьосан и приласкан от докосването на една жена.

— Ти ще бъдеш само с мен. Завинаги — рече той. Стоеше пред нея гол, изложен на ветровете. Думите му бяха заповед.

Но тя не желаше нищо друго.

— Вие... вие също ще бъдете само с мен — завинаги. —  
Прозвуча твърде смело, една жена да командва мъж, при това мъж,  
който се подчинява единствено на краля.

— Тъй да бъде — кимна той.

— Тъй да бъде, милорд — отвърна му тя.



Жил разтвори ръце и Ема се хвърли в прегръдките му. Той обви робата около тях и я притисна до сърцето си.

Познаваше ли такава радост, каквато изпитваше в момента? Не.

Прошепна в косите ѝ:

— Прости ми. Тази вечер взех всичко, а не ти дадох нищо в замяна.

— Вие ми отдадохте себе си, милорд. Какво повече мога да желая? — Ема го прегърна през кръста и се сгуши в него.

Големи, студени капки дъжд закапаха по раменете му, но не му се искаше да я пуска. Тя се засмя и го затегли към вратата. Той също се усмихна и се остави да го отведе към стълбите.

Прегърнати през кръста, двамата влязоха в неговата спалня. Жил се чувстваше като пиян, пиян от уханието ѝ и притиснатото ѝ в него тяло. През смях се отпуснаха един до друг на леглото. Настана мълчание. Ема прехапа устни и извърна глава. Жил се надвеси над нея. С нежност, каквато рядко бе проявявал към друг, той я хвана за брадичката и я обърна към себе си:

— Няма да ти причиня болка.

Тя го погледна учудено:

— Не ме е страх от вас — меко му каза тя и го докосна по ръката; този допир се превърна в прегръдка.

— Тогава какво има? — попита той.

— Сърцето ми казва да ви дам всичко, но разумът ме предупреждава, че завинаги ще остана жигосана като... пропаднала жена.

На слепоочието му гневно запулсира една вена.

— Ти ми принадлежиш. Само някой да рече нещо против теб, ще го одера жив! Ясно ли ти е? Ти си моя. — Жил здраво я стисна за брадичката.

За един безумен миг тя мислеше да се възпротиви. Той очевидно не можеше да разбере. Сега тя нарушаваше клетвите си за вяност,

макар и те да бяха непризнати. Отричаше се от дадените обещания.

Погледна го изпитателно, формата на скулите му, дългият нос, правите му вежди й подсказваха, че Жил е рожба на много поколения знатни предци. На лицето му нямаше ни една крива черта, нито един недостатък. Дори зъбите му бяха бели и равни. Ема отклони очи. Нямаше право да му се къльне, след като неговите прадеди бяха дошли с херцог Вилхелм, за да завладеят нейните.

Жил я привлече към себе си:

— Ти си моя. — Той нежно я целуна. Вкусът на устните му, тежестта на тялото му върху нейното разсея мислите й. Очарованието му прогони тревогите й като слама на вятъра.

Той не вдигна полите й и не разтвори краката й, както правеше Уилям. Прокара пръсти по шията й. Шепнеше й нежни думи, без да се опитва да разголи тялото й. Устните им се изпиваха, а ръцете му се разхождаха по снагата й успокояващо, сякаш укротяваше подплашена кобилка.

Стори й се, че лежаха така, един до друг, в продължение на часове. Постепенно сближаваха телата си, докато се прилепиха плътно едно до друго. В този миг всички тревоги и страхове се стопиха.

Скоро Ема не можеше да търпи дори тънката преграда на дрехите им. Хълбоците й се извиха в дъга към него, ръцете й страстно се впиха във врата му. Робата му беше разтворена. Навсякъде, където я бе докоснал, кожата й пареше от луд копнеж.

Накрая той се повдигна на лакът и поднесе къдрица от тежката й коса към устните си:

— Искам да те докосвам, както ти го направи с мен.

Ема се изправи и свали всичките си дрехи, несмущавана, че восъчните свещи в стаята ще осветят голотата й. От хладния въздух връхчетата на гърдите й настръхнаха. За миг се почувства беззащитна и уплашена.

Поколеба се. Да му позволи да стори каквото иска, означаваше, че няма връщане назад. Нищо вече нямаше да бъде същото. Никога.

Но тя вече го бе докосвала по този невъзвратим начин.

Прикри голите си гърди с ръце. Жил стана и я прегърна, обвивайки и двамата с робата си. Притисна я до себе си, за да почувства тя възбудата му.

— Не се страхувай — прошепна той.

Почувства как тялото ѝ бавно се отпуска. Приласка я към себе си, за да я успокои. Тя махна ръце от гърдите си. Онемал от красотата ѝ, той я взе в прегръдките си и я сложи на леглото. Захвърли робата си и легна върху нея. Кожата ѝ блестеше на светлината от свещите. Жил едва удържаше желанието си да проникне веднага в нея, но не искаше мигът да свършва. Никога не му бе доставяло удоволствие да се бави така, но сега го чувстваше с тази жена.

Не помнеше да е имал толкова невинна и чиста жена. Целувките ѝ бяха неопитни. Положително виждаше за пръв път гол мъж, макар че смело проучи тялото му преди малко.

Зачуди се дали не е измислила цялата история с отхвърлените клетви, за да спаси детето си от участи да е извънбрачно. Може би искаше с това да скрие и позора, че е била насилена. Тази мисъл го накара да бъде още по-нежен с нея. Шепнеше, заровил глава в рамото ѝ. Търпеливо галеше тялото ѝ.

Кожата ѝ пламваше при допира с пръстите му, дишането ѝ се учести. Той бавно плъзна ръка по снагата ѝ и спря на слабините. Когато я докосна там, тя изстена и се изви към него. Беше мека и готова да го приеме. Ръцете ѝ го насърчаваха да не спира; от гърлото ѝ се откъсваха стенания. Той проникна в нея, долепайки устни до нейните.

Всички съмнения излетяха от главата ѝ. Щом усети как той я изпълва, тя се вкопчи в него. Тялото ѝ се извиваше с неговия ритъм. Чувствени тръпки разтърсваха тялото ѝ. Той ускори движенията си, увеличайки я със себе си. Мускулите на гърба му се стегнаха под пръстите ѝ, усещаше ги как се напрягат и извиват. С един последен тласък той се отпусна върху нея.

При всяко докосване на плътта им на Ема ѝ се искаше да изкрещи. Когато той свърши, тялото ѝ се разтресе от конвулсии. Екстазът избухна в нея като експлозия. Бедрата ѝ трепереха. Трескаво се извиваше под тежестта му, отново и отново. Стенеше името му, а пръстите ѝ безпомощно драскаха по гърба му. Накрая тя рухна бездиханна под него.

Задъхани, останаха да лежат в прегръдките си. Ема не можеше да помръдне от изумление. Преживяното току-що бе толкова различно от онзи единствен път с Уилям — както копринения конец от груба вълна.

Краката ѝ още се тресяха от преживяната наслада. Съзнанието ѝ се вълнуваше от мисълта, че той бе подходил толкова нежно към нея.

Жил я притисна още по-плътнo до себе си и помилва подскачащите мускули на бедрата ѝ, за да ги успокои. Прошепна в косите ѝ:

— Остани при мен тази нощ. Искам да спиш до мен.

— Не. — Ема опита да се измъкне от обятията му. Обзе я тревога какво ще си помислят другите. Грабна една възглавница и прикри с нея гърдите си. — Трябва да се върна в тъкачницата и да се погрижа за Анджелика. — Отдръпна се от ръката му и скочи от леглото. С треперещи ръце се облече набързо. Усещаше как семето му се стича по бедрата ѝ.

Жил седна и облегна гръб на възглавниците в другия край на леглото. Тялото му го болеше от копнеж да я почувства отново в прегръдките си. Изчервеното ѝ лице обаче му подсказваше, че трябва да бъде внимателен с нея.

— Искам да останеш при мен. Ще накарам Сара да намери бавачка за Анджелика, за да можеш да бъдеш с мен, без да се тревожиш за детето.

— Милорд... моля ви. Какво ще си помисли Сара... — заекна Ема и изскубна ръце от неговите.

Думите ѝ го трогнаха:

— Добре. Разбирам. — Жил помисли за миг. — Тогава ти сама потърси бавачка. Ела, когато можеш. Но моля те... ела. — Тя се усмихна и желанието отново се разля по тялото му. — Искам те — прошепна той. — Но по твое желание, а не да се срамуваш от това, което правим тук.

Ема предпазливо приближи до него и сложи ръка на рамото му:

— Аз съм била само още един път с мъж, за да съдя какво стана тук, милорд. Но с вас изпитах истински екстаз. Не виждам нищо срамно в това, което направихме. — Тя прехапа устни. — Но другите, милорд, може да обсъждат...

Той преплете пръсти в нейните:

— Искам само ти да се чувстваш добре. Недей да правиш нищо, което би те смутило.

Тя стисна ръката му:

— Ще дойда веднага щом мога.

Жил въздъхна с облекчение.

— Само че аз не зная... — Ема хвърли поглед към леглото, — как трябва да се държи една любовница.

Той целуна връхчетата на пръстите ѝ:

— Ема... Просто искам да бъдеш близо до мен.

И това ѝ стигаше. За една седмица страстта ѝ към него натежа над измъчващите я съмнения, дали да му стане любовница.

Малкото ѝ вещи бяха преместени в един обкован с желязо скрин до леглото със сини драперии в стаята два етажа над покоите на Жил. На дъното скри скъпоценната си кожена торбичка. Докато оправяше двете си рокли и единствената си риза, Ема се чудеше как животът ѝ се промени толкова бързо. Внимателно вдигна Анджелика от покритото с ленени завивки легло, притисна я в прегръдките си и се замисли над сполетялото я щастие.

Сгриващият огън беше лукс, който не бе очаквала да има някога отново. През последните две години нямаше нищо друго за огнището си, освен малко въглища и дървени стърготини. Всъщност единственият истински огън, който бе виждала в замъка Хокуоч, беше в залата на лорд Жил. Ала работниците и прислугата седяха твърде далеч от неговата маса, за да стига до тях топлината. Разбира се, на нея ѝ харесваше да стои в огромното предверие, но много повече я успокояваше, че детето ѝ щеше да бъде на топло и чисто място.

Погали копринената косица на Анджелика:

— Вече няма да мръзнеш през зимата, нито пък ще ти се напукват устничките — прошепна тя. — Няма да има нужда да хабя въглените, за да топя сняг за рядка супа. Дори... — Ема се усмихна — няма да се прехранваме само със супа. — Анджелика се протегна и се прозя, отвори очи и пъкна палец в устата си.

Ема я погъделичка по коремчето:

— Мили боже, това коремче май е пълно, малка госпожице. — После се намръщи. Боже. Точно пред него бе дала клетвата си за вярност — която Уилям презря. Дали щеше да гори в ада, задето се отрече от обета си и отиде в леглото на лорд Жил?

Разтърси глава и притисна детето до гърдите си. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

*Как е възможно да е грях такава наслада? Как може една толкова искрена загриженост в очите на един мъж да е грешна?*

Погледна ръцете си. Мазолести, с подрязани нокти — ръце на тъкачка. Изобщо не приличаха на меките ръце на истинска дама. Колко дълго щеше да се вълнува от нея лорд Жил, преди някоя по-изискана госпожица да привлече вниманието му?

Съгласи се да стане негова любовница. Тази дума я плашеше. Ала след като веднъж бе лежала в прегръдките му, се страхуваше много повече да не го изгуби.

Не можеше да бъде нещо повече от любовница за него. Животът ѝ бе свързан с Уилям — докато смъртта ги раздели. Ако се отрече от клетвата си, детето ѝ щеше да се превърне в незаконородено. С признанието си какво е сторила щеше да посрами паметта на майка си. Та нали майка ѝ се бе хвърлила във водите на Северно море, само и само да не стане любовница на Саймън. За успокоение си каза, че ако доставя удоволствие на лорд Жил, Анджелика ще може да преживее три лета. Допря длан до гърдите си, които вече не даваха мляко. Сега обаче детето ѝ имаше питателна храна и козе мляко. По-добре да я наричат блудница, отколкото дъщеря ѝ да гладува.

Реши повече да не съжалява за постъпката си. Истината бе, че не можеше да му устои. Наведе глава. В скута ѝ покапаха сълзи. Може би той щеше да я обича достатъчно дълго — поне докато Анджелика отрасне.

— Трябва да го направя, детето ми. Така ще бъде най-добре за теб. Само теб обичам на света. Ще остана тук, докато се грижат за теб.

Жил, който тъкмо се канеше да влезе, бързо отстъпи назад и се скри. Пристигна на бегом, когато Сара го осведоми, че Ема вече не живее с предачките. Но думите ѝ го пронизаха като стрела.

Тя бе дошла при него само заради детето си.

Дъждът плющеше по тесните прозорци на стаята ѝ. Капаците им дрънчаха и се блъскаха на разхлабените си панти.

С въздишка Ема стана, взе едно топло одеяло от леглото и се запъти към сламеника до стената. Покри Мей със завивката и целуна Анджелика за лека нощ. На Мей нито ѝ харесваше, нито ѝ се удаваше да тъче, но пък много обичаше малки деца. С усмивка Ема осъзна, че от новото ѝ положение печелят и други, а не само Анджелика.

Изправи се и нервно приглади коса. Устата ѝ бе пресъхнала. От цял ден свикваше с новия си живот, но още я изумяваше един неоспорим факт от настаняването ѝ в тази стая на замъка Хокуоч. Можеше да докосва лорд Жил, когато пожелае, да чувства вкуса на устните му, да чува пулса на сърцето му.

Обвита в мантията си, Ема тихо изчака в сянката да отминат часовете, сетне слезе по витата стълба до неговите покои. Вдигна безшумно резето. Мирисът на влажни, обрасли с мъх стени изпълни ноздрите ѝ.

С разочарование установи, че неговата спалня е празна. Бързо отиде до невидимото в мрака легло и свали мантията и дрехите си. Сетне, облечена само в долната риза, се настани в средата и притисна колене до гърдите си в тревожно очакване. Дали той още я искаше? След онзи първи път Уилям повече не желаше да я вижда.

Дали не проявяваше прекалена дързост да идва тук? Ала въобще не искаше лорд Жил да идва в нейната стая, там бяха Мей и Анджелика.

На леглото му бяха нахвърляни кожи и фини завивки. Ема си направи гнездо в средата. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Затвори очи, за да си го представи. Скоро образът му, гол както онази нощ, се появи в съзнанието ѝ. Задиша бавно и дълбоко. Поглъщаше уханието на покоите му — восъчни свещи, ябълково дърво, сладко вино — и него. Завинаги щеше да го запомни такъв, какъвто го видя тогава — изправен в непрогледната нощ, с развята черна коса, очакващ не друг, а нея. Завинаги щеше да запомни и вкуса на устните му, мириса на кожата му. Завинаги щеше да запомни как слабините ѝ се разтапяха при мисълта, какво ѝ носеше нощта.

— Жил — повика го Ролан и щракна с пръсти.

— Ммм? — обади се разсеяно Жил. Чертаеше фигурки по масата с камата си.

— Изобщо не слушаш какво ти говоря. Тръгвам си. — Ролан стана от дъската за шах, тупна приятеля си по рамото и отиде при жена си.

Жил го проследи как прегръща топло Сара. Той самият също се чувстваше разгорещен. По силата на някакъв недоловим порив се

запъти към витата стълба на кулата. Спря пред вратата на спалнята си и се поколеба с ръка на резето. Нещо го накара да спре и да вдигне очи нагоре към нейната стая. Колко му се искаше да не бе чувал думите ѝ.

Внимателно вдигна резето, за да не вдига шум. Тя седеше в средата на леглото му, облечена само в риза. Косата ѝ беше разпусната. На оскъдната светлина от топящите се свещи медният ѝ оттенък блестеше като злато, а лицето ѝ бе скрито в сянка. Връхчетата на стегнатите ѝ гърди прозираха през тънката материя и от гледката гърлото му пресъхна. Замая се от блясъка на златистата ѝ кожа. Тя протегна ръце над главата си и гърдите ѝ изпъкнаха. Очите ѝ се притвориха. После отпусна длани и погали завивките и кожата. Раздвижи хълбоци, за да се намести по-добре на леглото. Жил не откъсваше очи от нея.

Жадуваше да усети пръстите ѝ върху кожата си, да почувства как тя невинно обследва тялото му. Докато я наблюдаваше и се възбуждаше от вида ѝ, съвсем забрави защо бе дошла при него.

Като на сън той приближи към леглото. Спря се на една ръка разстояние, достатъчно бе само да се наведе и можеше да я докосне. Всяко нейно движение бе мълчалива покана да вземе онова, което му предлагаше тя.

Ема отвори очи. Небесносиният ѝ поглед срещна неговият, черен като обсидиан — сякаш нощта поглъщаше цъфнала тинтява.

Ръцете им се преплетоха. Тя хвана неговите дълги пръсти и ги насочи към гърдите си, които изпъваха ризата. От гърлото ѝ се откъсна едва доловим стон и когато той я прегърна, очите ѝ отново се притвориха.

Цяла седмица Жил се колебаеше дали тяхната първа нощ не бе само сън — сън, от който можеше да се събуди и да открие, че е сам. Тихата ѝ въздишка го убеди, че всичко се е случило наяве.

Дали не бе тогава твърде груб? От години не обръщаше внимание, от какво се нуждае жената с него. Обзеха го съмнения в качествата му на любовник. Бе имал много жени, рядко се задържаше с някоя за повече от една нощ. Те никога не ангажираха мислите му, още по-малко сърцето.

Дали тази жена щеше да може отново да изпита удоволствие с него? Колко време бе необходимо за младежите като Уилям да забележат, че тя се пробужда за плътски наслади? Как добре помнеше



търсещия поглед на Маргарет, нейните любимци в двора, които започна да си намира, щом научи всичко за мъжете и жените.

Очите му обходиха невинното лице на Ема. Насила пропъди тревогите си. Позволи на пръстите си да я гаят по-настойчиво. Забеляза, че зърната на гърдите ѝ се втвърдиха още повече под милувките му. Той ги стисна и леко ги дръпна. Клепачите ѝ запърхаха; тя застана от удоволствие. Нейната наслада съвсем го разгорещи.

Той седна на крайчеца на леглото и сведе огромната си снага над нея. Погледите им се сляха. Нямаше сили, нито желание да се откъсне от нея. Тя се пресегна и обви ръце около таза му. Зарови в мускулите му силните си пръсти на тъкачка. Той отпусна длани на раменете ѝ. Развърза тънките връзки на ризата и разголи бюста ѝ. Прокара пръста по възвишенията. Кожата ѝ беше гладка като коприна.

Милувките ѝ станаха нетърпеливи. Той бе съсредоточил всичките си усилия да диша нормално, за да не извика на глас от удоволствие. Когато обаче тя мушна ръце под туниката и погали бедрата му, дъхът му секна и му се стори, че онемява.

Ема бързо се справи с колана. Жил се повдигна и тя свали дрехите му и ги захвърли настрана. Отново разходи ръце по снагата му, но този път върху голата му плът. Сякаш плетеше мрежа от страст около него. Не искаше тя да забележи отчаяната му нужда от нея, затова затвори очи. Двамата се хвърлиха върху кожата, припрени от напирашното желание.

От прозореца нахлу хладен вятрец и пресуши потните капки по неговото чело. Тя докосна с език шията му. Беше горещ като нажежено желязо. Целуна го и от устните му се отрониха порой молитви и клетви.

Стенеше и я притискаше в прегръдките си. Тя обви бедра около кръста му. Лицето ѝ се напрегна от възбуда, която скоро изрази и с длани. Обхождаше и мачкаше с пръсти кожата му. Жил реши, че тази нощ трябва да бъде за нея това, което бе първата за него.

Поглъщаше я с устни. Прегръщаше и повдигаше пицните ѝ гърди. Членът му напираше да влезе в нея.

— Насочи ме — прошепна той през една целувка.

Отначало тя не разбра; сетне го взе и направи онова, за което я молеше.

С един мощен тласък той проникна в нея.

Горещата ѝ плът го опари. Той изстена на глас, отдръпна се и отново влезе в нея, отдавайки се на върховната наслада. Движеше се мъчително бавно. Почти изваждаше члена си, задържаше го така за миг и сетне отново се гмурваше в нея. Устните му се сливаха в нейните, както и телата им бяха едно.

Тя го докосна толкова интимно, че му се прииска да изкрещи. Ала от преплетените им уста се отделяха само приглушени стонове. Пулсът на сърцата им се ускори. Той беше на границата на екстаза. Жадуваше за него, но го задържа и изчака и тя да стигне върха на възбудата. Тръпки пронизваха цялото му тяло, но той не променяше ритъма си. Хълбоците ѝ следваха движенията му. Тя извиваше бедра и го улесняваше да проникне още по-дълбоко в нея.

Скоро Жил усети неволното стягане на бедрата ѝ и видя, че очите ѝ се разширяват. Ускори тласъците си, докато те настигнаха лудия ритъм на сърцата им. С горещи, почти болезнени спазми семето му потече в нея.

Тя се надигна за последен път и го стисна в тялото си, без да пророни и дума. Обви ръце около кръста му, зарови устни в гърдите му и удави там стоновите си.

Той я хвана за китките, разтвори ръцете ѝ и я прикова към леглото. Плътта им гореше там, където се бяха докосвали.

Притисната от прегръдката му, тя повдигна бедра и изви гръб. Гърдите ѝ се отъркаха в неговите и го изгориха като пламък. Конвулсиите на утробата ѝ не му позволяваха да излезе, втвърдиха отново члена му и го примамиха към нов разтърсващ оргазъм — нещо, което не бе изпитвал от години.

Накрая Жил я пусна и коленичи между краката ѝ. Тя остана отпусната по гръб, без да може да помръдне, макар че вече не беше пленница на прегръдките му. После се изправи, прегърна го през врата и го целуна по устата.

— Почувствах силата ви. Вие ми я преляхте — прошепна тя.

— Това е просто удоволствието, което изпитваш като жена — отвърна ѝ той и я целуна по шията.

— Не — извика тя. — Почувствах я. Почувствах я с цялата си душа. Това беше вашата сила и тя ме изгори отвътре. Никога не съм си представяла, че може да съществува такава наслада.

Той мълчаливо я прегърна и я замилва, за да я приспи. Гърлото му се стегна от възмущение. Той не беше подходящ обект за боготворение. Беше просто един обикновен човек.

На първото утро, което ги свърваше заедно, Жил внимателно стана от леглото. Отиде до прозореца и го отвори. В стаята нахлу мрачна, сива светлина. Дъждовете бяха спрели. Не можеше да реши какво да прави. Никога преди не се бе отдавал така, нито пък бе имал толкова всеотдайна жена.

Върна се в леглото, отметна завивките настрани и се отпусна върху Ема. Този път прегръдките му не бяха подгонени от нетърпение. Събуди я с целувки. Любиха се протяжно, наслаждавайки се на всяко докосване. Всяка целувка беше бавно, леко преплитане на езици, които изучаваха и обхождаха, вместо да се борят и превземат.

Извъртя се по гръб и я притегни върху хълбоците си. Тя леко се залюля и почувства как веднага мускулите му се стегнаха под бедрата ѝ.

— Никога не съм срещала мъж като вас — прошепна тя в ясното утро. Погали го по челото, устните, шията. Проследи бръчките, които тръгваха от очите му. Тялото му се напрегна, гърдите му се стегнаха, сърцето му заби учестено. Тя се отпусна върху него, неподвижна като статуя.

Жил потрепери, беше толкова близо... като на ръба на пропаст. Тя го задържа там, готова и обзета от почти болезнена възбуда.

Когато дишането му се успокои и снагата му се отпусна под нея, тя започна отново. Леките като перце милувки на пръстите ѝ около очите му го възбуждаха колкото допира на гърдите ѝ или горещата ѝ утроба, която го поглъщаше. Накрая той зарови пръсти в косата ѝ. Не можеше да издържа повече. Обви лицето ѝ с длани, докато тя стигаше върховете на насладата. Той я последва, стискайки я здраво в прегръдките си.

Не след дълго тя потъна в дълбок сън, докато той галеше рамото ѝ. Ръката му, почерняла от слънцето и набраздена от белези, контрастираше с гладката ѝ като алабастър бяла кожа. Виждаше как ръката на един старец гали тялото на млада жена.

В гърлото му заседна буца. Какво бе сторил? Тя заслужаваше да се наслади на младостта. Стисна юмруци. Кокалчетата го заболяха.

Преди двайсет години щеше да се ожени за нея. Не. Дори тогава пак щеше да се венчае за богатство и пласт; нямаше да знае какво пропуска, нито пък би могъл да го оцени.

Внимателно я притисна в обятията си. Ярката светлина на настъпващия ден му напомни за едно неоспоримо обстоятелство. Тя беше в зората на своя живот, а той, той наближаваше залеза на своя. Впери поглед в кървавочервената драперия на леглото. Ема се размърда, отвори за миг очи, сетне ги затвори и се сгуши до него. На устните ѝ грееше усмивка.

— Обичам те — промълви тихо той.

Ема прокара ръка по меката тъкан, която плетеше на стана си. Беше така приятна на допир — той щеше да я носи. Неочаквано забеляза, че в стаята е необичайно тихо.

— Анджелика! — Тя скочи от стола и забеляза, че слънцето преваля. Сграбчи полите си и хукна през двора.

Щом стигна до вратите, спря да си поеме дъх, след което вдигна резето и влезе в предверието. Пазачите ѝ направиха път с безизразни лица. Тя обаче се изчерви, като си помисли, че я пускат свободно, защото е любовница на лорд Жил.

— Беатрис — каза някой на ухото ѝ и тя усети как нечий ръце обгръщат кръста ѝ. Опита да се освободи и се обърна с лице към човека зад нея.

— Ема! — Марк Тревейлин я пусна. — Простете. Помислих, приличате д-досуц н-на... — Той се изчерви.

Тя го потупа по рамото и мина покрай него, като огледа хората, които се трупаха в залата заради Мей.

— Момиченцето си ли търсите? — попита Тревейлин, който тръгна след нея, все още гузен.

— Да — кимна тя. — Къде ли е? — Думите ѝ заглъхнаха в шума. Бе видяла Анджелика за последно преди няколко часа. Вече всички бяха свикнали момиченцето да стои при тъчаките и Ема не се тревожеше, че някоя от тях може да се разсърди. Всъщност беше толкова спокойна, че работата ѝ на стана вървеше все по-гладко. Мисълта, че Жил ще носи дрехите, които тъче, я караше да работи все по-усърдно. Често забравяше за детето. Но сега, когато то бе изчезнало някъде, тя се почувства ужасно виновна.

— Трябва да е там, където е всяка сутрин в последните три дни, докато Мей помага в кухнята. — Тревейлин махна към дъното на залата.

Ема изпадна в паника, като си представи как Анджелика се навърта около огромното огнище. Втурна се ужасена през залата.

Заоглежда се между хората, които се бяха събрали на подиума.

Жил я наблюдаваше как се приближава. Той се облегна назад в дъбовото си кресло и се престори, че в държанието ѝ няма нищо необичайно. До него Уилям Белфур и Томас разискваха сметките на крепостните селяни. Няколко каменоделци чакаха с отегчени физиономии Жил да им даде задачи по възстановяването на северната стена. Зидът продължаваше да се руши, но, за щастие, нямаше ранени.

Ема забави крачка и спря, като си даде сметка какъв театър разиграва пред събралите се хора.

Всички млъкнаха. Страните на Ема пламнаха, щом зърна Анджелика. Момиченцето седеше на ръцете на Жил, с палец в уста, и шаваше с крачета. Някакво необяснимо чувство обзе Ема, щом видя как рицарят гали кадифената косица на дъщеричката ѝ.

— Г-господарю — заекна тя, — простете, че ви прекъсвам. Ще отведа Анджелика да не ви притеснява.

— Да ме притеснява? — Жил се усмихна широко. — По-скоро хората наоколо притесняват нея.

— О, невъзможно — възрази Ема и стъпи на подиума.

— Тогава я оставете да си почине. Доста се измори от гоненицата с Гарт.

Мъжете се отдръпнаха да сторят път на Ема, която запристъпва смутено към Жил. Тя погледна хрътката в краката му, после вдигна поглед и срещна неговите очи.

— Оставете я да си почине — повтори той.

Ема свали протегнатите си ръце и направи реверанс.

— Както желаете, господарю. — Тя отлично съзнаваше, че мнозина слушат разговора им с интерес, включително и Уилям. Обърна се бързо и избяга.

Уилям наблюдаваше как Ема тича през залата. По лицето му се плъзна усмивка. Жил видя, че незаконният му син гледа любимата му. Анджелика се размърда в скута му, протегна се и с палава усмивка грабна рулото пергамент от масата. Жил се разсмя пред смаяните погледи на околните и издърпа документите от ръчичките ѝ. Детето се изкикоти и обърна главичката си към него.

Изведнъж болка прониза сърцето му като стрела. Той се задъха. В помещението внезапно стана студено — не, ледено, като в гроб. По

кожата му изби пот, а все пак му беше студено. Отмести поглед от Анджелика към Уилям Белфур, после отново погледна момиченцето.

Уилям.

Жил осъзна, че Уилям е баща на Анджелика. Как не бе разбрал досега?

Едва се сдържа да не извика от ужас при тази мисъл. Внимателно настана Анджелика в скута си. Ръката му трепереше, докато галеше нежната ѝ косица, житно руса като на Уилям, не златиста като на Ема. Той се загледа в извивката на устните ѝ и разпозна в нея Уилям, такъв, какъвто беше като бебе. След миг тъгата замъгли погледа му.

Разбира се, че Уилям би преследвал Ема. Спомняше си думите, които тя така искрено изрече в двора на замъка. Детето бе рожба на любовта ѝ.

На любовта към незаконния му син.

Уилям е бил мъжът, който се е отрекъл от клетвата си. Не беше клетва, изречена пред олтара или пред господарите, но все пак беше клетва. Клетва в любов. Някои свещеници смятаха, че такъв обет е не по-малко обвързващ от църковния брак.

Що се отнася до Ема, отричането от клетвата значеше, че дъщеря ѝ е незаконна.

Какъв глупак е бил. Притесняваше се, че Уилям може да забележи Ема, тъй като страстта в нея вече се пробужда! Пробужда се! Имала си е учител дълго преди той, Жил, да я докосне. Неопитна? Невинна? Как не!

Онази вечер Жил се мръщеше на всички наоколо. Ема прекара деня си както обикновено, а това не означаваше да е в залата, когато той е там. Въпреки това той непрекъснато я търсеше с очи.

— Не те ли е срам — сопна се на Марк Тревейлин. — Имаме толкова много гладни гърла, а ти не знаеш с колко зърно разполагаме? — Той грабна пръчките за преброяване от ръцете му. — Сам ще пресметна.

Тръгна към стълбите, които водеха към подземията на замъка и складовете. Жътвата беше изобилна. Знаеше, че ако изчисленията бяха точни, излишъкът трябва да е много по-голям. Нима изцяло бе заобиколен от невежи хора? Той тръгна с кисело изражение из

помещенията, като броеше чувалите със зърно. Някакъв звук привлече вниманието му.

Той застина на място и се послуша. Чу се отново. Сподавен плач. Някой беше в беда. Жил тръгна бързо към дъното на склада. Изведнъж спря. Уилям, със смъкнати около коленете панталони, ръмжеше над някакво момиче. Ако това се беше случило преди време, Жил щеше да подхвърли нещо грубо и да си тръгне. Но този път не помръдна от мястото си, а остана в сянката, без да откъсва очи от незаконния си син.

Момичето бе наведено над чувалите, които Жил искаше да преброи. Полите ѝ бяха вдигнати и закръглените ѝ задни части белееха на светлината на фенера. Беше Мей, бавачката на Анджелика. Уилям стоеше зад нея и Жил отново изпита пронизващо чувство на ревност при вида на момичето, което при всеки тласък се гърчеше, пъшкаташе и впиваше пръсти в чувалите със зърно. Жил ги наблюдава до края. Гледката го измъчваше. Не заради огромния размер на мъжествеността на сина му, нито заради неистовите писъци на екстаз на момичето, нито заради триумфалния вик на Уилям. Не, измъчваше се, защото си представи нежната Ема на мястото на бавачката. Сърцето му се късаше при тази мисъл. Пред очите му Ема стоеше наведена над чувалите със зърно. Ема въздишаше и молеше за още.

Жил излезе бързо от склада. Олюляваше се, подпирайки се на стената, докато минаваше по тъмния коридор. Имаше чувството, че излиза от тунел. Запрепъва се по ухабените каменни стълби, които водеха към светлината в претъпканата зала.

Най-накрая успя да дойде на себе си. Преглътна горчивината и застана като статуя на най-горното стъпало. Опитваше се да овладее ревността си, да потисне убийствената нужда да извади камата и да лиши Уилям от най-скъпоценното му притежание.

В гнева си удари пръчките в земята. Ема не показваше никакви симпатии към незаконния му син. Никакви. Всъщност, като че ли упорито отбягваше Уилям. Трябваша му огромни усилия да се отърси от ревността си и да се овладее.

Докато вършеше работата си, си даде сметка, че не може да легне с Ема в подобно настроение. Нямаше да го понесе, ако дори за миг усетеше, че тя желае по-млад мъж — по-красив, по-мъжествен.



Това, че Уилям възнамеряваше да се ожени за момиче от влиятелно и заможено семейство, за да може да живее в двора, не го успокояваше много. Всички знаеха за амбициите на Уилям. Защо иначе би отказал да се ожени за Ема и да признае детето ѝ? Една тъкачка не би допринесла с нищо за влиянието и финансовото положение на мъж с такива големи планове като Уилям.

Жил не спа в стаята си през нощта. Вместо това събра няколко мъже, качиха се на конете и отидоха до Лин. Там, наред с всички, Жил се напи безпаметно в една пристанищна странноприемница.

Ема се чудеше защо Жил е в такова лошо настроение. Бе го чакала няколко часа в леглото му — сама. Загледана в лунната диря по пода на стаята му, тя си даде сметка, че той няма да дойде. Изчака пазачът да направи обиколката си и се качи в своята стая, взе Анджелика от ръцете на Мей и си легна. Спа неспокойно до зори.

Той не дойде и на сутрешната молитва.

По обед Ема чу тропот на коне откъм двора. Спря да тъче, отиде до вратата и погледна навън. Мъжете слязоха от конете, после Жил тръгна с Ролан и Марк Тревейлин през двора, без да поглежда към нея. Имаше нещо в походката му, в стойката на раменете му, което ѝ подсказваше, че бърза за някъде. Той се приближи към групичка свои приближени. Говореха тихо и развълнувано, с много жестикулации. Очевидно се караха за нещо.

Тя се върна тихо на стана си. Щом си свърши работата, взе Анджелика и отиде в залата, следвана от Мей. Страните ѝ пламнаха, защото усети, че всички я наблюдават как отива към стълбите на крепостта. Когато стигна до вратата на лорд Жил, тя целуна Анджелика и я подаде на Мей. Сетне вдигна ръка и почука.

— Влез — чу се отвътре. Ема отвори вратата. Юбер ѝ кимна, взе ризницата и шлема си и ги остави сами.

— Изглеждаш изморен, господарю — каза тя. Всъщност, изглеждаше не просто изморен, а направо ядосан.

— Не съм изморен — сопна се той. — Зает съм. — Той уви един кожен колан около дланта си, после го хвърли в дисагите на леглото си.

Щом чу тона му, Ема отстъпи.

— Простете за безпокойството, господарю — каза тя и избяга от стаята му. Препъна се в едно стъпало, но в този момент той я хвана и я спаси от злополучно падане. Тя се опита да се отскубне от ръката му.

— Не, Ема. Не бягай. Не ме е яд на теб. Ела.

Последва го неохотно. Той я пусна и тя остана до вратата.

Жил въздъхна и продължи да си приготвя багажа.

— Заминавам за Йорк. В Лин чух, че докато се връщал от кръстоносния поход, Ричард попаднал в плен на онзи проклет австрийски херцог, който на свой ред го предал на император Хенрих! Изглежда никой не знае къде се намира Ричард!

— О, Жил, дали Хенрих няма да го убие?

— Хенрих е способен на всичко. Имам среща с другите барони да решим дали да предложим откуп. Само това ни трябваше, щом Ричард е в затвора, френският крал Филип и Джон веднага ще се опитат да завземат владенията му.

— Нима принц Джон би постъпил така със собствения си брат?

Жил спря да опакова багажа си и се усмихна цинично:

— Колко си наивна. Щом Джон и Ричард могат да направят заговор срещу баща си, какво им пречи да се обърнат един срещу друг? Точно затова ще направим среща на бароните. За да предотвратим хаоса, който може да настъпи след тези злощастни събития. Ричард ми бе заръчал да следя за лоялността на някои от подчинените му барони, докато него го няма. В тази бъркотия всички нещастници в кралството ще се втурнат да грабят каквото могат от краля.

Ема се втурна към него и докосна ръката му:

— Ще воювате ли?

Той сведе поглед към ръката ѝ и тя я дръпна. Той улови пръстите ѝ и я притегли към себе си.

— Да. Може би. Политическата нестабилност всява смут навсякъде. Помниш ли изстребването на йоркските евреи? Не можем да допуснем друга такава катастрофа в Англия.

Изстребване. Побиха я тръпки. Ами ако загине в битката?

— Ще ми дадеш ли благословията си? — попита той.

Целуна я и мислите за неговия гняв и нейното положение избледняха пред страха, че той може да пострада в битка или да загине.

— Да, господарю. Нека Бог да е с вас.

Тя го прегърна силно. Искаше да му каже, че го обича, но се въздържа. Човек, който говори за императори и крале не би могъл да обича тъкачката си. Единственото, което можеше да му предложи, бяха молитвите ѝ.

— Наш дълг е — въздъхна Жил, докато преглеждаше строя на своите войни.

— Да. Наш дълг е да се качим на конете и да се сражаваме отново. — Марк Тревейлин се ухили. — Вие и Ролан пропуснахте такъв шанс, смее да твърдя. Мечовете ви ще ръждясат от такова бездействие.

Жил и Ролан се усмихнаха виновно, а Тревейлин продължи да подхвърля саркастични забележки за старите мечове. И Ролан, и Жил изгаряха от желание да тръгнат. Въпреки тежкото положение на крал Ричард, и двамата се надяваха да се получи някаква схватка, за да изпробват способностите си. Ролан тупна Жил по рамото и отиде да се сбогува със Сара.

Жил тръгна към залата, за да се прости с Ема. Видя как Уилям се разхожда наоколо, смее се, закача се с прислужничките, заяжда се с младите рицари и кавалерите. Ядоса се. Жените в салона следваха всяко движение на Уилям. Всяка си имаше своя причина да го гледа, въпреки че на пръв поглед всички се възхищаваха на външността му. Жил трябваше да признае, че Уилям е и отличен воин.

Ема се появи откъм параклиса. Макар да се преструваше, че не я забелязва, Уилям настръхна от присъствието ѝ. Промъкна се ловко до масата на Ема. Започна да ѝ говори нещо, но Ема само клатеше отрицателно глава в отговор. Жил не можа да се сдържи и тръгна към тях.

— Проклятие, Ема... господарю. Готов ли сте? — Уилям веднага скочи. Очевидно Жил бе прекъснал някакъв интимен разговор.

— Иди да помогнеш да оседлят конете, Уилям. Искам да тръгнем веднага щом конете са готови.

Жил не откъсваше очи от Ема. По лицето ѝ плъзна руменина. Избягваше погледа му.

— Ема, тръгваме всеки момент. Имаш ли нужда от нещо, преди да тръгна?

— Не, господарю. Много мило, че попитахте. Нямам нужда от нищо.

— Погледни ме. — Жил ненавиждаше умолителното звучене на думите си. Ема вдигна очи, изправи се на крака и му отдаде цялото си внимание.

— Нека Бог да е с вас, господарю — каза тя сред тишината. — Часовете ще минават като дни без вас.

Напрежението му се стопи от задоволството, което изпита при тези думи.

— Ела — каза той. После добави: — Моля те.

— Господарю, при такива мили думи, как мога да откажа?

Уилям ги проследи с поглед, докато излязоха от залата. После изпсува тихичко. Не си и помисляше за Ема, докато не забележа интереса на лорд Жил към нея. Започна да го гложди завист. Много му се искаше да притежава властта на Жил д'Аржан. Един ден бароните щяха да се подчиняват на *него*. Просто трябваше да си намери богата жена. С дебела кесия и почетно положение в двора, той щеше да стане влиятелен мъж.

Но искаше да има и Ема — както дете настоява за нещо, което не може да получи. Бе я имал веднъж. Щеше да я има отново.

Ема последва Жил до стаята му. Беше толкова близо зад него, че когато той се обърна, тя почти се допря до тялото му. Той погали с пръсти меката ѝ буза. Тя целуна дланта му.

— Господарю, съжалявам, че ще пропуснете коледните тържества — каза тя.

Той сви рамене. Скоро след Коледа щеше да дойде и Богоявление.

— Аз не държа толкова на тези празници.

Тя обви ръце около кръста му и склони глава на гърдите му.

— Говори се, че цялата зала ще бъде украсена с борови клонки и че дори за най-нисшите от прислугата ще има плодове от Обетованата земя.

— Ще ми липсва само уханието на кожата ти — прошепна той в косите ѝ. — Ще жадувам за устните ти.

Ема вдигна глава и се вгледа в лицето му.

— Не заминавайте — каза тя нежно и без да усети, го стисна още по-силно. — Без вас ще бъде едно безсмислено празненство.

Помълчаха за миг, после той я целуна по челото, нежно, но със собственическо чувство, което не можеше да скрие.

— Защо аз? — попита той. Благоговейната ѝ усмивка стопли тъжното му сърце.

— Странно е, господарю. Просто зная, че само да зърна профила на лицето ви, извивката на рамото ви, ръката ви на масата... и искам да ви докосна. Усещам, че сте влязъл в някоя стая много преди да ви видя — чувствам го дълбоко в мен.

Устата на Жил пресъхна. Не можеше да каже и дума.

След доста мълчание той си възвърна гласа, навлажни пресъхналите си устни и се опита да намекне за Уилям:

— Със сигурност има други, които могат да ти предложат много повече.

Ема поклати разпалено глава в знак на несъгласие и се притисна към него.

— Никой не ми е предлагал повече. Никой не може да се сравни с вас. Вие сте бистра, спокойна, неподвижна вода. Вие сте красив и силен като скулптура от дъб. Вие сте сладката причина за моята лудост. Щом ви видя, искам да ви докосна.

Той изстена пред властта, която думите ѝ имаха над него. Прегърна я и си помисли, че последното място, където би искал да прекара нощта, е на пътя.

Две седмици по-късно Уилям Белфур премина с коня си по подвижния мост и затрополи по гладките камъни на двора. Следваха го седем воини. Бяха изморени и потни, изпратени с мисия да извикат още бойци. Жил не можеше да дойде. Бе принуден да обсади замък Удли в опит да изпъди един барон, който бе решил да се възползва от пленничеството на Ричард и да завладее колкото може повече земя.

Васалът бе отказал да приеме условията и с прикрито задоволство, Жил даде заповед за обсада. Уилям предложи да доведе подкрепления. Отиде при васалите и събра хората, които не бяха отслужили четирийсет дни във войската на лорда. После тръгна

надолу по брега, стигна до Сийсуепт и призова Никълъс д'Аржан на помощ на баща му.

Как мразеше човека, който притежаваше богаташко имение просто защото е имал късмета да е наследник на знатен баща. Може би Никълъс щеше да умре, пронизан от меч, или пък да се отрови с развалено месо на обсадата и лорд Жил щеше да назначи някой друг да управлява Сийсуепт.

Уилям знаеше, че няма кого да повика от Хокуоч, но когато времето се влоши, го използва като извинение да отиде дотам, вместо да пътува още до обсадата. После щеше да се оправдае.

Ощипа по бузата прислужничката, която току-що му бе отпредила безсрамна сексуална покана, и се усмихна.

— Напълни вана с вода в стаята на лорд Жил и... ела и ти, Беатрис.

— Да, сър. — Беатрис се завтече да изпълни заповедта му, доволна, че са я удостоили с такова благоволение. Когато ваната бе готова, тя постоя колебливо в мрака, докато кухненските помощници си тръгнат, после пристъпи напред. Уилям стоеше гол и движеше ръка напред-назад във водата. Беше възбуден.

— Е? — каза той. Беатрис се приближи бързо. Потрепери леко, после коленичи до ваната. Очите му бяха студени и далечни, като че ли в мислите си беше някъде другаде. Но очевидно знаеше, че тя е там, тъй като зарови ръцете си в косата ѝ и я обърна грубо с лице към него. — Малко жени са привилегирани като теб, Беатрис, но въпреки това съвсем лесно мога да те заменя. Задоволи ме добре и може пак да те повикам.

Думите на Уилям я изплашиха. Не бяха нито нежни, нито съблазнителни — бяха груби и студени. Тя отчаяно мечтаеше да замине някъде далеч от мелницата на баща си, но с търкане на подовете в имението на лорд Жил нямаше да стигне далеч. Може би щеше да сполучи със сър Уилям. Тя го пое в ръката си и положи всички усилия да му достави удоволствие, но беше непохватна поради нервността си.

Както много жени преди нея, и Беатрис се бе излъгала. Уилям никога не би потърсил вниманието на някоя прислужница задълго. Той я използваше просто да задоволи плътските си нужди. Ако някога

решеше да се ожени, той щеше да го направи за богатство и положение в обществото. Затова бе презрял Ема и детето ѝ.

Заповяда ѝ да спре, тъй като тя продължи да се опитва да му достави удоволствие дори след като той свърши. Обърна се рязко, прекрачи ръба на коритото и се потопи в горещата вода.

— Изкъпи ме — заповяда той рязко.

Беатрис го погледна объркано. Той бе затворил очи. Тя взе един парцал и го изцеди, след което го натопа в една кана с течен сапун. Направи пяна и започна да трие гърдите му.

— Господи! — възкликна той и грабна парцала от ръката ѝ. — По-груба си и от мечка. И в къпането си толкова недодялана, колкото и в удоволствията. Непохватността на ръцете ти може да се мери само с тромавия ти език. Махай се.

Беатрис скочи на крака като попарена; лицето ѝ бе червено, ръцете ѝ трепереха.

— Но, Уилям, д-дайте ми шанс...

— И да се подчиняваш ли не можеш? Какво искаш, да те набия с камшика ли? Ще трябва да намеря някоя друга да ме обслужва, защото не можеш да ме задоволяваш. Можеш да ми се отплатиш, като ми намериш друга — някоя по-нежна, с гладки ръце и меки устни. Махай се.

Ако ѝ беше изкрещял тези думи, нямаше да я заболи толкова много. Беатрис бе свикнала с шамарите, кресъците и заповедите на баща си. Но тихият, студен тон на Уилям беше убийствен за нея. Тя хукна към вратата, а той повтори последната си заповед:

— Доведи ми друга, бързо.

Беатрис заслиза тичешком по стълбите, като ги вземаше две по две и едва виждаше къде стъпва от сълзи. Спря на последното стъпало и погледна ядно нагоре, откъдето бе дошла. Всички щяха да разберат, че е получила благоволенieto му и той я е изгонил — щом така бързо се връща от стаята на лорд Жил. И кого щеше да прати да я замести? Всички щяха да я презрат, ако извика друга да отиде при него.

Ема идваше по стълбите и почти се блъсна в Беатрис, която седеше на стъпалото и хлипаше, скрила лице с ръцете си.

— Какво има? — Ема седна до нея. Та вдигна крайчеца на престилката си и избърса сълзите ѝ.

— Онзи! Държа се ужасно.

— Кой?

— Той! Той! — Тя махна към стаята на Жил. Ема разбра кого имаше предвид. Бе видяла как момичето се качва с Уилям по стълбите преди малко.

— Спри да плачеш и ми кажи какво ти стори.

— Той... каза, че устните ми са груби, а ръцете ми са непохватни. Каза, че за нищо не ставам. — Беатрис отпусна глава на коленете си и захълца.

— Не плачи, миличка. — Ема прибра косите на Беатрис в забрадката ѝ. — Иди в кухнята и пийни едно топло мляко с мед. Ще се почувстваш по-добре.

— Не, не, ти не разбираш. Нареди ми да намеря друга... друга... с по-нежни ръце... — Беатрис хлипаше. — Как можа да направи това? Той ми бе съчинил песен. — Тя зарови лице в престилката си.

Сърцето на Ема се късаше заради момичето. Тя знаеше каква сила имат песните на Уилям.

Беатрис вдигна зачервените си очи към Ема.

— Той ми я изпя: Красива си като луната, така ми каза.

— О, Беатрис. — Дори не си правеше труда да измисля нова песен за всяко момиче. Ема вдигна главата ѝ, избърса отново страните ѝ и погледна големите ѝ сини очи. Хвана ръката ѝ, загрубяла от работа. — Тези мазоли са от честния ти труд. Не му позволявай да ти се подиграва така. Не трябва да се подлъгваш по нежни думи. Запази се за някой свестен мъж — като Марк Тревейлин. Мисля, че той много те харесва. Нима не ти го показва на коледното празненство? Нима не ти даде знак?

Беатрис въздъхна и избърса нос с опакото на ръката си.

— Даде ми. Панделка с кичур от косата му. — После вдигна очи. — Марк не е тъй хубав като сър Уилям.

Ема се ядоса:

— Уилям не струва и колкото едната ръка на Марк Тревейлин. Аз ще се разправам със сър Уилям.

Тя потупа Беатрис по рамото и се качи по стълбите. Когато стигна до стаята на Жил, беше толкова разгневена, че захлопа силно по



вратата. *Как смее Уилям да се нанася в стаята на господаря, докато него го няма?*

— Влез. — Уилям стоеше гол пред камината и се грееше на огъня. — Явно ти си най-нетърпелива — каза той и се обърна да види кое момиче иска така горещо да влезе при него. Щом видя кой стои на отворената врата, той се ухили.

— Не бих казала, че съм точно нетърпелива, Уилям. Ти си най-низкия и подъл мъж, когото познавам — рече тя още от прага. Голотата му я вбеси още повече. Щеше да затръшне вратата и да се отърве от тази гледка, но той прекоси стаята като светкавица и я дръпна вътре. Тя започна да се съпротивлява, но той, държейки я само с едната си ръка, затръшна вратата и я залости. Когато вече можеше да използва и двете си ръце, той блъсна Ема в дъбовата врата. Желязното резе се заби болезнено в гърба ѝ. Тя спря да се съпротивлява, за да си поеме дъх, и видя, че Уилям се задъхва не от усилие, а от възбуда.

— Не, Ема. Съпротивлявай се още, удари ме пак.

Той се наведе и прекъсна възраженията ѝ, като впи устни в нейните. Въпреки острата болка, която ѝ причиняваше резето, тя се съпротивляваше. Но той беше опитен воин, а тя можеше само да тъче. Преди да успее да го спре, той бе вдигнал полите ѝ и ръката му шареше между бедрата ѝ. Шепнеше възбуждащи думи и пъшкаше на ухото ѝ, докато тя се опитваше да се освободи от ръцете му. Ема използва момента, че той я държи само с една ръка, и се пресегна за колана си. Издърпа предпазливо своя нож за храна, стисна зъби и замахна към него.

— Кучка! — изрева той и я пусна. Отстъпи и погледна дълбоката рана на рамото си.

Ема хвана резето.

— Ако отвориш тази врата, ще хукна след теб както съм гол, и ще обявя на всички долу, че си *моята* курва. Сигурен съм, че подобна новина няма да се хареса на лорд Жил.

Ема застина. Той доволно се усмихна:

— А-ха, сега вече ми обърна внимание.

— Уилям, едва ли има по-зъл човек от теб. — Вътрешно Ема трепереше от ужас, но държеше здраво ножа пред себе си.

— Аз? Зъл? Ти дойде при мен, Ема. Е, какво ще си помисли лорд Жил, като му кажа, че си ме потърсила в собствената му стая и си се

позабавлявала с мен?

Ема зина пред наглостта му. Той стоеше срещу нея с протегнати ръце. От раната му течеше кръв и капеше по дървения под.

— Ела, Ема. Остави ножа, успокой се и ела да те накарам да крещиш от удоволствие. Със сигурност ще ти е много по-приятно да легнеш с мен, отколкото със старец. — Той пристъпи напред, но спря, когато тя вдигна ножа.

— Знам как да си служа с това, Уилям. Не се приближавай. — Тя избягваше да гледа възбуденото му тяло и вместо това погледна лицето, което някога така я заплениваше. Сега виждаше коварството в усмивката му, злата извивка на устните му, докато ѝ шепнеше.

— Как ще обясниш кръвта ми по пода? — Той свали ръцете си и нацапа пръстите си със собствената си кръв. Пристъпи напред и вдигна подканящо окървавените си пръсти. — Ела, Ема, миличката ми, оближи тази кръв от тялото ми. — Той се изсмя и размаза кръвта по корема и члена си.

Ема търсеше като обезумяла думи, за да го спре, но той се приближаваше все повече и повече. Знаеше, че може да го нарани сериозно с ножа, но също така знаеше, че битката имаше един възможен победител. Той бе бащата на Анджелика.

Нямаше сили да го нарани.

— Ела, миличката ми, тръпки ме побиват като си представя как ще оближеш и последната червена капчица кръв, която си проляла.

— Не се приближавай! — нареди Ема. — Защо си мислиш, че Жил ще повярва на теб, а не на мен? Той държи на мен. Няма да се поколебае да накаже някой, когото аз обвиня в изнасилване. — Думите ѝ имаха желания ефект. Той застина и наклони глава. Косата му имаше сребрист отблясък от огъня. Тялото му изглеждаше златисто, красиво, силно, мъжествено. Но Ема можеше да прозре същността му зад красивата външност. Видя студенината в очите му. Видя човек, воден от алчност и амбиции.

— Щом толкова държи на теб, защо не си нещо повече от курва?

Думите му се забиха в сърцето ѝ така, както нейният нож се бе забил в ръката му, но после тя си спомни как я бе погледнал Жил, преди да тръгне. Каза съвсем уверено:

— Не съм убедена, че лорд Жил ме мисли за курва. Да му кажа ли вместо това да ме смята за твоя жена?

Уилям се изсмя презрително, но когато заговори, не звучеше много уверено:

— Любовница. Курва. Жена. Какво значение има? Може да се каже, че този път сме квит — но само този път. Ти ще се върнеш, Ема, сигурен съм, че ще искаш да довършим започнатото. Ще ме молиш на колене, кучко. Кълна се.

— Колко ти е лесно да се кълнеш. — Най-накрая тя усети, че е успяла да му въздейства.

— Връщай се при копелето си. — Той се обърна, отиде до ваната и наплиска раната си с вода.

Ема тръгна към вратата и след миг беше навън. Прибра бързо ножа и застана на най-горното стъпало. Дочу шума от залата. За пръв път заслиза гордо по стъпалата, с вдигната глава, готова да отвърне на всеки, който я погледне подигравателно. Това, което преди време разкъсваше сърцето ѝ, вече бе станало нейното оръжие.

Бе казала истината, очевидно вярваше в думите си. Жил държеше на нея, не го интересуваше какви клетви бе давала.

Жил забрави за болката и умората си, щом влезе в двора. От ноздрите на коня му излизаше пара, а под копитата му хвърчаха искри. Сбруите му бяха опръскани с кал, а воините — изтощени от обсадата, но въпреки това развълнувани от завръщането у дома. Около групата се струпва тълпа. Съпруги, любовници, приятели и деца пресрещнаха конете. Всеки търсеше някого. Животните се изплашиха, но Жил успя да овладее своя жребец и се усмихна. Затърси с поглед из тълпата любимата си Ема.

Тя стоеше в сянката на входа на залата, далеч от тълпата. Търсеше го трескаво, разтревожена, да не би да е ранен. Той усети погледа ѝ, като че ли го бе докоснала.

Жил свали едната си ръкавица. Косата му, пораснала през последния месец, бе разпиляна по раменете му и се ветрееше пред лицето. Без да показва нетърпението, което чувстваше, той вдигна ръка в знак, че я е видял, след което се обърна към един от хората до себе си.

— Никълъс, погрижи се за твоите и за моите войници. — Той се обърна отново към вратата, но Ема вече я нямаше. Бе изчезнала от стълбите, както сутрешната мъгла изчезва при изгрева. — Ще се видим... ей сега.

Няколко минути по-късно той влезе в стаята си.

— Жил, Жил. Нямаше ви няколко седмици. — Ема се хвърли в обятията му. След случката с Уилям нямаше търпение да се увери в любовта му. Той я притисна силно към себе си и дъхът ѝ спря.

— Да, разбирам те. — Не чакаха, докато той се изкъпе от потта и праха след седмиците в странство, дори не се съблякоха. Любиха се нетърпеливо. Ема не можеше да спре пороя от думи, които шепнеше нежно на ухото му, докато беше в прегръдките му. Каза му колко ѝ бе липсвал, колко много бе искала да го види. Вълнението му бе неопишуемо — но все пак не можеше да изрече това, което му бе на сърцето, а само приемаше любовта и страстта ѝ.

Раздялата обаче не бе заличила ревността, че Уилям я бе обичал пръв... и страховете му, че тя все още го обича. Не, през дългите нощи

на студения сламеник, на твърдата земя, той се бе убедил, че Ема идва при него само заради детето си.

*Трябва да го направя. Така е най-добре за теб, детето ми. Само теб обичам. Ще останем тук, тъй като тук се грижат за теб.*

Трябваше някак да я накара да остане заради себе си, не заради детето. Той лежеше в обятията ѝ, наслаждаваше се на ласките ѝ и приемаше това, което тя му даваше — засега.

Когато и двамата бяха твърде заситени, за да продължат целувките си, Жил се отдели от прегръдките ѝ. Отвори вратата и нареди на пазача да поръча гореща вода и храна. Отдавна си мечтаеше за разкоша на имението си. Оскъдните гозби от печено месо на Юбер му бяха омръзнали и стомахът му негодуваше, а и гърбът го болеше. Той погледна Ема, която му се усмихваше, излегната удобно сред възглавниците. Искаше да я попита дали не знае някой лек за болката му, но не можеше да ѝ разкрие слабостта си. Щеше да повика лекаря по-късно.

Докато чакаше за ваната, той крачеше неспокойно и потриваше кръста си. Когато слугите донесоха водата, Ема я нямаше. Бе се скрила зад една завеса и Жил знаеше, че ще се покаже едва когато си тръгнат. Тя винаги се криеше от любопитните погледи на слугите и винаги сподавяше стенанията си, когато правеха любов, да не би пазачът да я чуе. В друг случай Жил би се усмихнал на дискретността ѝ, тъй като със сигурност всички знаеха, че Ема му е любовница. Но тя не искаше да се перчи с това и той я прикриваше.

Тази вечер бе нетърпелив поради умората и дългата обсада. Освободи бързо слугите и надзърна критично в подноса с храната. Вдигна ленените салфетки и се намръщи, щом видя еленовото месо с розмарин и мащерка. Беше си отял на еленово месо, докато Юбер готвеше. После се изсмя на печената ряпа. Бе изял купища печена ряпа на обсадата. Нямаше да вкуси нещо такова и в Хокуоч.

Той си наля една гарафа вино, застана с ръка на хълбок и зачака Ема да се появи, когато тя надникна иззад завесата, каза лаконично:

— Тръгнаха си.

Но ядът го напусна веднага щом Ема го докосна. Тя развърза връзките на мръсната му риза, която не ставаше за нищо друго, освен да я хвърлят в огъня. Докато я сваляше, го погали по гърдите. После развърза ботушите му и се дръпна игриво от ръцете му. Той съблече

останалите си дрехи и се потопи във водата. Ема седна на ръба на ваната и го целуна по рамото.

— Време е да ви измием от тази мръсотия, господарю. — Тя отвори един съд с течен сапун, ухаещ на канела и карамфил, и направи пяна с гъбата. Къпането се превърна в страстно удоволствие и Жил застана. Накрая Ема бе мокра и ухаеща като него. Двамата се сгушиха в кожата и възглавниците и заспаха.

Посред нощ Ема се събуди. Свещите бяха изгорели и на тяхно място бе останал само стопен восък. Огънят бе изгаснал. През един процепа в капациите проникваше светлината на хиляди звезди. Тя се протегна внимателно, за да не събуди Жил, но за нейна изненада него го нямаше. Седна в леглото и се огледа, но той не кладеше огъня, както бе предположила. Изведнъж я обзе страх. Вратата се отвори.

— Къде беше? — Ема стана, завита с една кожа, а той затвори бавно вратата.

— Отидох да посетя едно друго момиче, да я удостоя с целувките си и да видя дали е добре.

Дъхът ѝ спря. В гърлото ѝ заседна буца.

— Не се стряскай. Говоря за Анджелика. Оказа се, че ми липсва почти колкото и ти. — Облекчението на Ема бе очевидно. — Може да спи тук, при нас — рече той, отиде до леглото и я помилва по бузата. — Мей каза, че детето често плаче за теб през нощта.

— О, Жил! — Ема се надигна и обви ръце около врата му. — Винаги разбираш какво ми е на сърцето!

Той я сложи обратно на възглавниците и я притисна към себе си. Тя заопипва многото му белези, като изучаваше всеки един, отново, и отново.

— Какво правиш? — Той се разсмя, защото ласката ѝ го гъделичкаше.

— Проверявам, да не би да са те ранили. Юбер е сръчен с иглата, но не бих те поверила на никой друг, освен на себе си.

— Поласкан съм. — Той се излегна и се загледа в балдахина над главите им. Наслаждаваше се на приятните ухания в покоите си — свежите клонки, смесени с ароматни треви, ябълковите клони в камината, сапуна, уханието на страстта им. Той въздъхна.

— Колко е хубаво да съм си у дома.

Ема се подпря на лакът и продължи да проверява дали не е наранен.

— Освободиха ли Ричард?

Той щипна бузата ѝ.

— Не, глупачето ми. Дори не знаем още къде го държат в плен. Ще минат седмици, дори месеци, в интриги, докато се споразумеем за откуп и го платим. В това време ще има схватки тук и в чужбина. Моли се да не са в моите владения, защото ще трябва пак да те оставя.

Тя се почувства невежа. Какво разбира една тъкачка от кралски откупи?

— Молих се в параклиса по четири пъти на ден да се върнеш невредим. — *И Уилям да се махне оттук.*

— Четири пъти — рече той с усмивка. Седна в леглото, дръпна завивката и огледа коленете ѝ. — Да, личи си по коленете ти! — Той ги целуна.

Обзе я желание. Игривата му целувка премина в ласка. Той наведе глава да докосне с устни меката плът по вътрешната страна на бедрото ѝ — беше толкова красив, с отраженията на свещите по широките му рамене, че тя потрепери. Огънят хвърляше червеникав отблясък в косите му. По лицето му играеха сенки. Тя протегна ръка и зарови пръсти в косите му.

Той вдигна поглед. Очите им се срещнаха. По снагата ѝ премина още по-силна тръпка. Той обърна поглед към дългите ѝ крака и започна да ги гали бавно. Отново и отново.

— Само теб желая — прошепна той.

Думите му сякаш стоплиха цялото ѝ тяло. Никога не бе чувствала нещо толкова близко до истинската любов. Затаи дъх. Плъзна ръце по тялото му, за да покаже, че усеща неговото желание. На гърба му имаше дълъг белег. Забеляза го по време на любовните им нощи. Сега го проследи с връхчетата на пръстите си и усети как мускулите на гърба му потрепват под ласките ѝ. Познаваше тялото му като своето. Белегът, който докосваше в момента, извивката на ребрата му, вдлъбнатината на гръбнака, полукълбата на задника му, меките косъмчета по бедрата и гърдите — нищо не пропуснаха да обхождат пръстите ѝ.

Мускулите му бяха стегнати, усещаше здравината на костите, галеше гладката му кожа и грапавите белези. Тези безброй особености

на снагата му я разтапяха.

Той мушна ръка между бедрата ѝ:

— Искам това и само това. — Сведе глава и я целуна точно там, където тя най-силно изпитваше нужда от неговата милувка. Изви тялото си към устните му, задъхана и трепереща от прегръдките му. Тази интимна целувка я освободи от всичките ѝ задръжки. Тя му отвърна със също толкова дръзки ласки, целуна го по рамото, по гърдите и бедрата. Плъзна език по корема му, проследи ивицата черен мъх и продължи към слабините. Вдиша дълбоко уханието му, опита вкуса му и го възбуди.

Сетне се отдръпна и вдигна глава:

— Ела при мен.

— Господи — прошепна той и изпълни нареждането ѝ.

По-късно същата вечер Жил я погали по рамото.

— Зная, че вече мина и Богоявление, не можах да си дойда за Коледа, но искам сега да ти подаря нещо — бижу, което ще подчертава красотата ти.

Ема седна в леглото, грабна ризата си и я навлече през глава.

Жил също се изправи:

— Обиждам ли те с този подарък?

Тя поклати глава. Златистата ѝ коса се разлюля върху раменете. Сплете я с нервни пръсти и отвърна:

— Не, но другите ще го видят и... ще разберат...

Жил грабна едната ѝ плитка и я дръпна, за да накара Ема да се обърне към него.

— Какво забелязвам? Срам? Нима се срамуваш да се покажеш с дар, който е знак на моите чувства?

Ема скочи от леглото, за да избяга от прегръдките му.

— Тъкачките не носят бижута, милорд. — Тя облече роклята си и я превърза с колан през кръста: селяшка дреха, проста, грубовата и топла. Въобще не приличаше на изисканите одежди на една дама, достойни за накити.

Заболя го от начина, по който тя се обърна към него. От неговото положение бе лесно да се забравят разликите между тях двамата.



— Прости ми. Не се сетих за това. Съвсем нищо ли не мога да ти дам? Нещо, което да носиш, без да се срамуваш? — бързо попита той, за да ѝ попречи да продължи темата за пропастта между господар и тъкачка.

— Наистина има нещо, милорд — кимна Ема, потривайки крак в тръстиковия под.

Жил се изправи, като забеляза колебанието ѝ. Плесна се по коленете и се ухили:

— Хайде. Недей да ми се правиш на свенлива. Само назови какво искаш. Смарагдова обеща за пъпа? Пръстен за крака? Него поне можеш да го криеш в чехлите.

Ема се изкикоти. Погледна го със сияещ поглед и Жил се размечта за море от сапфир и небе от лапис. Любимата му бе поскъпоценна от всички бижута на света. Заслужаваше накити повече дори от кралица Беренгария.

— Не, милорд. Нямам нужда от такива неща. Нима жените носят обеци на пъпа? — Ема наклони глава на една страна в очакване на отговора. Плитките ѝ паднаха върху тежките гърди и кръвта му кипна от тази гледка.

— Разправят, че в харемите на арабските султани било така.

— Хм — замисли се Ема. — Не, милорд. Моето желание е много просто. — Изкатери се на леглото и коленичи до Жил със скръстени в скута ръце. — Имам един кръст, който ми остана от майка, но не мога да го нося, защото нямам верижка.

Жил кимна, стана и отиде до скрина. Порови вътре за момент и извади мека кожена торбичка. Развърза я и изсипа на леглото купчина бижута.

Ема погледна блестящите накити. Не зяпна, както очакваше Жил. Прехапала устни, разбърка с пръст украшенията. В този миг тя се отказваше от истинско богатство. Накрая намери каквото търсеше. Издърпа една нежна верижка от сребро. Беше добре направена, но евтина.

— Вземи си каквото харесаш — подкани я Жил, но тя поклати глава.

С насълзени очи Ема сложи синджирчето на шията си:

— Това ми стига.

Жил заобиколи Анджелика и се захвана да се облича. Надяна дълга ленена риза. Бутна с крак една кожена топка към детето. Сетне посегна към връхната си дреха, но Ема го спря.

— Облечете по-добре това, милорд.

Той взе вързопа от ръцете ѝ. Обзет от вълнение, погали финия сребристосив плат и го разгърна.

— Помислих си, че този цвят ще ви отива... Жил.

Том рязко вдигна глава и я погледна. Отново прокара длани по дрехата, без да откъсва очи от Ема. Тя се изчерви и Жил усети, че неговото лице също пламва.

— Като благодарност за верижката — обясни Ема и докосна кръста, който вече лежеше между гърдите ѝ. — Ще наглеждате ли Анджелика, докато доведе Мей? — Жил кимна и тя излезе.

Внимателно остави туниката на леглото. Вълната така блестеше, че му се прииска пак да я докосне. Обиколи стаята и огледа дрехата от всички възможни ъгли. Понякога тя му приличаше на разтопено сребро, потекло на вълни по завивките. Друг път му се стори като лунна пътека, отразена в бурно езеро.

Тъканта беше здрава, гъвкава и чувствена като жената, която я бе изработила. Без да се свени, Жил я вдигна и допря до лицето си. Платът сякаш беше изтъкан, за да бъде докосван. Не се съмняваше, че това беше подходящият цвят за смуглия му тен.

Дрехата ухаеше на Ема и това неимоверно го възбуди. Представи си я седнала пред стана как тъче този плат. Изпита съвсем истинско удоволствие от това. Облече я и извади от скрина първия колан, който Ема му изтъка — онзи с летящите соколи. Сложи си го на кръста. Каза си, че с тези одежди прилича на крал. Не биваше да ги носи, освен в много специални случаи. Той знаеше, че трудно ще се въздържа. Трябваше да усеща тази материя само на голо. Въпреки всичко устоя на изкушението.

Едно рязко дръпване на туниката го върна в действителността.

Анджелика.

Той се наведе и я вдигна на ръце.

— Какво има, детето ми? — попита той и притисна лице във вратлето ѝ, за да усети уханието на невинността. В мислите му тя бе станала негово дете. Тя му беше внучка и той я обичаше безумно.

Неговият син. Никълъс, все още нямаше деца, така че Анджелика му бе първото внуче — въпреки че бе зачената от Уилям. Той никога нямаше да признае кръвната си връзка с нея, но тя бе негова плът и кръв. Притисна я с бащинска любов и го обзе чувство на вина. Спеше с майката на внучето си. Изглеждаше му като кръвосмешение, въпреки че с Ема нямаха кръвна връзка.

— Жил! — Анджелика изписка от силната му прегръдка. Тъкмо се бе научила да произнася името му. Всъщност се упражняваше да го казва, като огласяше цялата зала, когато си реши. Жил се изумяваше, че дробовете на такова малко дете могат да произведат такъв силен звук. Благодареше на бога, че не я бяха оставили на някоя селянка, която да я повива в пелени и да ограничава свободата ѝ. Усмихна се, целуна я за награда и отслаби прегръдката си. После я подхвърли във въздуха и писъкът ѝ премина в радостно цвърчене.

— Ще ви повърне на главата — каза Уилям, застанал на прага. Жил понечи да му отвърне остро, но стисна устни. Каза му да влезе и остави Анджелика на одеялата, подредени специално за нея. Мей щеше да дойде скоро да я нахрани. Ема вече не я кърмеше. Споменът за Ема с детето на гърдите ѝ го хвърляше във вихър от собственически чувства.

— Какво искаш, Уилям? — Жил отиде до масата пред камината и си наля чаша вино. Опитваше се да запази прословутото си невъзмутимо, студено изражение. Хрумна му ужасна мисъл. Ако Уилям потърсеше бащински права над Анджелика, той нямаше да може да ѝ се радва така. Надигна чашата и отпи от хладката течност, а Уилям започна да се оплаква за някаква банда крадци, които се възползвали от отсъствието на Жил.

— Ти трябва да ги заловиш. — Жил внимателно дръпна Анджелика обратно на леглото, защото бе тръгнала към камината.

— Нима вие не искате да ги издирите, милорд? — Уилям вдигна въпросително глава и погледна Жил изненадано. — Вие обичате лова, независимо дали преследвате човек или животно.

— Мисля да поостана тук. Вземи, когото искаш с теб и... половувай. — Той гледаше зорко Анджелика, която упорито се опитваше да се доближи до забранената камина. За пръв път Жил разбра задоволството на Ролан, когато си почиваше до камината с обичното си семейство.

Той никога не бе седял до огъня със съпругата си — отбягваше я, а и тогава беше млад и не прекарваше много време с Никълъс.

*Никълъс.* Синът му щеше да се завърне в Сийсуепт след ден-два. Жил се чувстваше виновен, че го бе отнел от съпругата му точно по време на празниците.

Изпитваше вина и задето не бе споменал на Никълъс за Ема. Нито пък бе казал на Ема за Никълъс.

От какво се страхуваше? От неодобрението на сина си? Или от реакцията на Ема, когато срещне сина му и разбере, че щом има дете на повече от двадесет години, самият Жил трябва да е на повече от четиридесет. Друга неприятна мисъл се врязва в съзнанието му. Както и Уилям, Никълъс бе привлекателен мъж. Жените го харесваха. Жил се опита да се отърси от тази идея.

Уилям закри из просторната спалня. Търсеше някоя следа от Ема, но не видя нищо. Глождеше го голямо любопитство. Ема изобщо не му обръщаше внимание. Избягваше погледа му. Не слушаше думите му. Трябваше да хване натясно тази надменна кучка. Погледна огромното резбовано легло, луксозните завивки, алените завеси на балдахина и си представи как обладава Ема на тези меки кожи, как я завързва със златните шнурове на леглото. Обзе го завист, че тя спи в такъв разкош. Още повече се вбеси, като си помисли, че трябва да се крие с жените по тъмните ъгли, а не в такова пухено ложе.

— Не ми се тръгва само заради едно. — Уилям стъпи на ниския подиум, на който бе поставено леглото, и се излегна на кожената покривка, за да усети колко е мека на допир. Затвори очи и се протегна, без да види гневния проблясък в очите на Жил. — Сега спя с едно момиче и тъкмо я посветих в тайните на интимната целувка. Много ще ми е приятно да я сложа на колене, със сочния ѝ задник пред лицето ми, на това красиво легло, и да си поиграем двамата с езичите си.

— Веднага си свали калните ботуши от леглото ми. — Жил говореше спокойно, но в гласа му имаше заплахата.

Анджелика усети недоволството му, мушна пръстчета в ръцете му и скри лицето си на коляното му, докато той говореше. Уилям се изправи бързо и скочи от леглото.

— Простете, милорд. Забравих се.

— Очевидно. — Жил вдигна Анджелика на ръце. Картините, които се появиха в съзнанието му, разкъсваха душата му — Ема, коленичила над огромния фалос на Уилям. Миналата нощ се бе изумил от интимните ѝ целувки. — Сега вече знаеше кой ѝ е учител.

Жил нямаше апетит на вечеря, а храната беше великолепно — яребици в сос и пай с праз. Трупата пътуващи актьори също не успяха да го развеселят, защото смущаваха жените в салона. Жил се дразнеше от неприличните песни и поеми и никак не му харесваше, че дамите, и най-вече Ема, се притесняват и изчервяват. Положението стана още по-лошо, когато Уилям се включи в забавленията. Всички представителки на нежния пол се прехласваха по плътния му глас. Когато той запееше, наставаше гробна тишина. Цялата зала бе хипнотизирана от думите и магията на гласа му.

Жил вдигна ръка. Уилям видя едва забележимия знак, кимна и привърши песента. На края на изпълнението му една жена плачеше. Ема седеше с каменно лице.

— Какъвто ликът, такъв и гласът — отбеляза Никълъс д'Аржан пред компанията и надигна халбата си с бира. — Обзалагам се, че е имал всяка жена в двора, която си заслужава — добави той така, че само баща му да го чуе.

Жил се въздържа да не му отвърне остро. Отмести поглед от незаконния към законния си син. Двамата мъже почти нямаха общи черти, освен височината, широките рамене и отличните бойни умения.

Никълъс също имаше сини очи, но бяха по-бледи, като на майка му Маргарет. От нея бе наследил и извитите вежди и плътната горна устна. Само черната коса, точното око и твърдата крачка бяха от Жил. И може би острият език и сприхавостта.

Беатрис се наведе между тях и напълни халбата на Никълъс. Това означаваше негласна покана. Синът му като че не я забеляза. Жил остана доволен. Той харесваше Катрин, съпругата на сина си. Щеше да се натъжи, ако разбере, че толкова скоро след бракосъчетанието Никълъс търси компанията на друга. Преди няколко месеца не би се загрижил дали Никълъс е верен съпруг; а преди няколко години не би му хрумвало, че това има значение.

— Катрин дали ще ми прости някога, че те отнех от дома точно по коледните празници? — попита Жил и се усмихна при мисълта за дребничката жена, която бе пленила сърцето на сина му.

Усмивка озари лицето на Никълъс:

— Да. Изпитва такова благоговение към теб, че би ти простила всичко. Но аз трябва да се връщам. Как ще се сдобиеш с първото си внуче, ако аз съм все тук, а тя — там?

Жил настръхна. Той вече имаше внуче — дете, което не можеше да признае.

— Тогава събирай хората си и тръгвай.

Жил стана неочаквано от масата. След няколко минути беше в стаята си, вратата се отвори и Ема се вмъкна вътре, тихо като привидение.

Хвана го за ръката и го отведе да седне до огъня. Влезе в ролята на оръженосец и внимателно свали униформата му. После съблече своите дрехи и се уви в черния му, копринен халат. Ръкавите му висяха с няколко сантиметра, а краят се влачеше като шлейф зад нея. Върна се при него — той седеше гол, протегнал крака към огъня в камината. Тя прокара бавно пръсти по сухожилията на врата му. Кожата на ръцете му настръхна.

Той я хвана за ръка, обърна я и я притегли между бедрата си. Тя коленичи. Дъхът ѝ пареше в гърдите, сърцето ѝ биеше лудо.

Коленичила пред него до камината, тя потъна в дълбокия му поглед. Като че ли бяха сами в цялата вселена — звуците от залата отдолу заглъхнаха, както и виковете на часовоя на горния етаж. Жил се наведе и развърза колана ѝ. С нежна усмивка разтвори копринения халат и го плъзна по раменете, като разголи гърдите ѝ. От хладния въздух зърната им настръхнаха. Завладя я шеметно вълнение. Изгаряше от желание, единствено и само към него. Страстта ѝ се отразяваше в неговите очи, в учестеното му дишане. Усещаше, че той я желае също така неудържимо.

В огнището пратчеше огън, пламъците светеха в очите му, а кожата му изглеждаше бронзова. Той посегна към нея, но тя поклати глава. Жил изстена и отпусна ръка обратно на облегалката.

Ема сложи ръце на коленете му и погали прасците му с онази нежност, с която бе докоснала врата му. Продължи по гънките под коленете и накрая спря, разперила пръсти на бедрата му.

— *Mon Dieu* — задъха се той.

— Жил — прошепна Ема, — почувствах всеки миг от вашето отсъствие, тук. — Тя докосна гърдите си, после постави отново ръка на крака му и го стисна, за да усети туптенето в мускула на бедрото му.

— Ема — каза той. — Аз...

Вратата се отвори неочаквано.

— Татко?

В стаята нахлу леден въздух. Ема настръхна и се загърна бързо с халата. Жил скочи на крака, изправи се пред нея и грабна туниката си.

— Никълъс!

*Никълъс!* Ема се сви от ужас. Синът на Жил! Младият мъж, застанал на вратата, се изчерви и се обърна бързо да излезе.

— Простете.

Той затръшна вратата след себе си.

Жил изпсува, навлече туниката и отвори вратата с трясък.

— Никълъс. Какво има? — извика той след отдалечаващия се мъж.

Никълъс се обърна на стълбите. Сви рамене и показа на баща си един кожен мех.

— Забравих в суматоката на обсадата. Катрин ти прати това. Каза, че това е... Аз просто... — той заекна.

Жил реши да се държи, като че ли няма нищо нередно. Приблужи се до сина си:

— Какво е това?

— Масло. За гърба ти. Тя знае как те боли гърба.

Ема се криеше зад завесата в ъгъла на спалнята, докато тихият разговор със сина му приключи. Вратата се отвори. Тя прехапа долната си устна и скри лице в дланите си. Страните ѝ горяха.

— Ема? — Тя отвори очи. Жил провеси меха до камината и се обърна към нея с предпазливо изражение.

Тя се спусна към обятията му и се притисна към него.

— О, Жил, какво ли си е помислил? Като ме видя на колене, как те д-д-докосвам...

Той я стисна болезнено силно, сетне я отблъсна, но не много далеч от себе си.



— Не ме интересува какво си мисли.

Помълчаха за миг. Единственият звук, който се чуваше, беше пукането на дървата в огъня. Тя първа отклони поглед:

— Разбира се, няма... няма значение.

Жил знаеше, че тя лъже. Лицето ѝ бе бледо, само на бузите ѝ имаше две румени петна.

— Ще знае следващия път да изпрати слуга, когато иска да говори с мен.

— Трябва да тръгвам. — Тя пусна халата и посегна към дрехите си.

Той грабна роклята от ръцете ѝ и я хвърли на леглото.

— Трябва да тръгваш? Защо? Да не би синът ми да се досети за истината? Че ме обслужваш?

Веднага съжали, че е изрекъл тези думи.

— Обслужвам ви? — Мускулите на шията ѝ се стегнаха. — И за вас не е нищо повече? — попита тя съвсем тихо.

— Разбира се, че е повече. Но ти ми каза съвсем ясно, че не си свободна за нещо повече.

Страните ѝ станаха тъмночервени.

— А кралските рицари предлагат ли повече от това на тъкачките си, ако те са свободни, милорд? — Тя посегна рязко към леглото.

Тогава Жил каза нещо още по-грубо.

— Идваш заради собственото си удоволствие.

— Така ли? — Тя отстъпи назад и затърси роклята си из завивките.

Тези думи го изкараха от кожата му. Умората и ревността, които бяха опасна комбинация, излязоха наяве.

— Ти не ми даваш знак за нищо повече.

Всички мисли на ревност, които му бяха хрумвали откакто познаваше Ема, напиха в съзнанието му. Подлагаше на съмнение всеки жест, всеки поглед към Уилям, всяка нейна дума. Най-накрая се прокле, че бе пожелал майката на внучката си.

Даваше си сметка, че всеки момент ще побеснее и ще я насили, ако не овладее завистта си. Може би никога нямаше да разбере дали Ема идва при него по свой избор, или от нужда, след като Уилям я бе отхвърлил.

Тя навлече дрехите си с треперещи ръце. След секунди вече я нямаше.

Никога нямаше да я попита.

*И никога нямаше да разбере.*

Ема откри Жил в една малка стая до параклиса, в която прозорците бяха с истински стъкла. По стените имаше няколко полици с навити пергаменти. Тя предполагаше, че това са архивите на замъка. За нейна изненада имаше и няколко книги. Една от тях лежеше разтворена на масата пред него. Той четеше съсредоточено.

— Може ли да попитам какво четете?

Жил вдигна глава и очите му се разшириха, когато тя влезе и затвори вратата.

— Какво четете? — попита тя отново и застана до него.

Жил се намръщи.

— Преглеждам тази стара книга, подарък на моя баща от абат Рамси като благодарност за един прозорец, който баща ми дарил на абатството. Сборник от любимите псалми на абата. Нищо особено. — Той понечи да затвори книгата, но тя сложи ръка върху неговата.

— Какви красиви букви. — Ема се наведе над рамото му. Уханието ѝ изпълни сетивата му, разсея го, но той настояваше да затвори книгата. — Какво значи този красив знак? — Тя посочи с пръст голямата буква „С“, с която започваше страницата.

Той прочисти гърлото си.

— Изобразява жизнения път на човека. — На долното връхче на буквата беше нарисувано седнало бебе; над него имаше младеж, който се катери по извитата част, с протегната ръка, като че ли да получи някаква награда. А на върха на буквата имаше беловлас старец на края на жизнения си път.

— Прочетете ми го. — Тя се облегна на рамото му, като че ли не си бяха разменяли остри реплики.

Той се опита да отклони въпроса.

— Не можеш ли да четеш? — В стаята беше задушно. Температурата умишлено беше висока, за да не се навлажни въздуха и да увреди документите. По тялото му изби пот. Тя го погали по бузата.

— О, мога, но лошо. Предпочитам да чуя думите от вашата уста.

Жил прочисти гърлото си:

— *Не ме отхвърляй в старостта ми; не ме изоставяй, когато силите ме напуснат.* — Думите се забиваха в сърцето му. Защо се случи така, че четеше точно тази страница, когато тя дойде?

— Хубаво е. Гласът ви е отличен за рецитиране.

Преди да успее да го помоли да ѝ почете още, Жил затвори книгата. Отклони вниманието ѝ, като посочи позлатената кожена корица.

— Трябвах ли ти за нещо?

Ема заобиколи масата и застана с лице срещу него.

— Не. Но съжалявам, че си наговорихме такива лоши неща. Прощавате ли ми?

Той се усмихна.

— Няма за какво да ти прощavam. Опасявам се, че аз бях твърде сприхав... твърде дълго отсъствах.

За миг само се усмихваха един на друг. Накрая тя се намръщи:

— Има едно момченце от града, Жил, няма къде да отиде; родителите му са починали. — Тя скръсти ръце.

— Да го взема ли тук?

Очите ѝ се разшириха.

— Ще го направите ли? Ще вземете детето във вашите владения?

Той сви рамене, облегна се, протегна крака и погладил мустаците си.

— Ако това ще те зарадва, да.

— Боя се, че може да е крадец. — Тя опря хълбок на масата и се разсмя. — Но може да стане чудесен паж, ако заключите онази кесия с бижута в ковчежето си.

Той обожаваше да гледа очите ѝ, блестящи като сапфири на следобедната светлина, която проникваше пред прозореца.

— Но аз имам друг план — рече Ема.

— Кажи ми го. — Жил стана импулсивно, заобиколи масата, вдигна я на ръце и се върна на стола си. Тя се сгуши на скута му, като че ли цял живот бе стояла така.

— Момчето боготвори вашия оръжейник. — Жил плъзна ръка по коляното ѝ, после към глезена. Когато се опита да мушне ръка под дрехата ѝ, тя го тупна по китката.

— Големият Роби? — Жил прие знака ѝ и обви ръце около хълбоците ѝ. — Той наистина заслужава възхищение — а и той, и съпругата му са бездетни. И ти ли си мислиш това, което и аз?

— Точно. А и момченцето се казва Робърт.

— И скоро ще го наречем Малкият Роби.

— Големият Роби може да научи детето на занаята си; а на него няма вече да му се налага да краде или да гладува.

Жил я целуна по шията.

— И в душата си си толкова красива, колкото и на вид. — Той отново мушна ръка под полата ѝ и този път тя не го спря. Дланта му се плъзна по топлата ѝ, кадифена кожа.

След няколко минути Жил трябваше да излезе по работа и Ема се изчерви, като си помисли как смело я бе докоснал. Тя седна на стола му и подпря брадичка на дланите си. Не обсъдиха какво се бе случило помежду им, но поне крадливото момченце щеше да има дом — и възможност да се поправи — преди да му отрежат едната ръка за наказание.

Красотата на книгата пред нея отново привлече вниманието ѝ. Преди да я докосне, тя избърса ръце в полата си. После се опита да намери страницата, която четеше Жил.

Очите ѝ се спряха на друга красива страница, където с красиви клонки бе изписана буквата „В“. Тя си пое дъх и зачете.

„Коя е тя, що блести като зора, хубава като месечина, светла като слънце, страшна като войнство със знамена?“

Армия? Знамена? Уилям не го пееше така. И как така песента на Уилям беше тук? Стомахът ѝ се сви.

Тя запрелиства бързо книгата напред, после назад.

„Устата му — сладост, и цял той е прелест. Ето кой е моят възлюбен, и ето кой е другарят ми, дъщеря йерусалимски.“

Устата му — сладост? Изпълни я гняв.

— Каква глупачка си — каза тя на себе си.

Тези текстове бяха от библията. Тя не разбираше думите — със сигурност не бяха писани, за да ги разбере някой простосмъртен, но някои неща ѝ бяха съвсем ясни... Уилям бе не само лъжец и прельстител на жени, но и богохулник. А тя беше глупачка.

Жил се разхожда им замъка почти до полунощ. Дразнеше се от зимата, която покриваше всичко в имението му с коричка лед. Дъските под краката му бяха хлъзгави и коварни също като човешките отношения.

Не му харесваше студът, който се бе възцарил между него и Ема. Опитаха да се сдобрят, но напрежението между двамата растеше. Ревността към Уилям разваляше любовните им нощи.

Изчака часовете да се сменят. Изобщо не забелязваше присъствието им, макар че ги поздрави. Забеляза на двора тромавия оръжейник. Човекът вървеше към замъка, а по петите го следваше нечия дребна сянка.

Жил осъзна, че имението му ще се развива по-успешно, ако Ема е до него. Намираще съветите ѝ за неоценими. Тя познаваше селяните, техния бит — кой го мами, кой е честен. При тази мисъл смръщи вежди. Трябваше да изчака прикритието на нощта, скрит зад някоя затворена врата, за да говори с нея.

Длъжен бе да се ожени за нея. Това решение му се струваше добро и правилно. Имаше си цял сандък със сребърници, четири замъка, здрав син, който щеше да го дари със здрави внуци. Проблемът беше единствено в нейната клетва за вярност към Уилям — дадена на човек, който никога нямаше да я признае. Дори в този миг Уилям си търсеше друга булка.

Озова се на мястото, където се бяха срещнали с Ема за пръв път. Почувства присъствието ѝ, сякаш нейното ухание се бе просмукало в камъните, както боите ѝ попиваха в платното. Спомни си какво си казаха двамата. Искаше отново да я чуе как изрича същото, но пред всички и пред Бога.

Уилям никога нямаше да я има.

Нямаше да има и Анджелика.

Как можеше да я убеди, че клетвите ѝ пред Уилям не струват нищо? Само жена бе способна да държи на подобни глупости. Ала

Жил бе решен да не позволява повече страхът от клюки да смущава любовта им. Що се отнася до Анджелика, един ден той щеше да се погрижи да ѝ намери подходящ съпруг. Срещу достатъчно добра зестра той нямаше да се заяжда за злополучните обстоятелства около нейното раждане.

В стаята си откри само Анджелика, която спеше, свита на кълбо като котенце. Нетърпелив да види Ема, Жил излезе пак и тръгна да я търси в залата. Редици от спящи семейства изпълваше просторния салон. На другия край, спотаени в сянката на стълбите, стояха Уилям и Ема.

Бяха прекалено близо един до друг.

Неочаквано се обърнаха и изчезнаха в мрака под стълбата.

Преди много години, когато започваше службата си при крал Хенри, Жил бе получил почти смъртоносно нараняване от меч на един турнир. Тогава острието прободеше ризницата му и разкъса до кокал месото, но дори онази ужасна болка не можеше да се сравнява с това, което усети в момента.

Тежко изкачи стълбите към покоите си. Чувстваше се много остарял. Зае се веднага да запали огъня. Искаше да напълни стаята с топлина и светлина, защото беше простинал до кости. Сетне седна и я зачака, забил поглед в леглото. Пусна въображението си да мечтае на воля.

Тя влезе тихо, леко притвори вратата и се запъти на пръсти към леглото. Внимателно повдигна едно ъгълче на завесите и надникна вътре.

— Мен ли търсиш? — обади се той от креслото до огнището.

— Жил, стреснахте ме! Търсех Анджелика — каза тя и заобиколи леглото. — А, ето я. — Наведе се над детето и го целуна по челото. — Отдавна ли чакате, милорд?

— Може да се каже и миг, и цяла вечност.

Тя повдигна вежди и наклони глава:

— Простете, но не ви разбрах.

— Това не е единствената причина да ми искаш прошка. — Жил се изправи бавно. Имаше чувството, че е на сто години. А тя изглеждаше толкова млада на светлината от пламъците. — Струваш ми се зачервена. — Той отиде до масата и си наля чаша вино. Ръката му така трепереше, че му се наложи да потърси опора в близкия стол.

— Така ли? — Тя допря ръка до бузата си. — Страхувам се, че бързах...

— И защо? Нямах никаква бърза работа в тази стая.

— Не ми се искаше да оставям Анджелика толкова дълго сама; вие имавте работа, така ми каза Ролан. А Мей...

— Не ми обяснявай. Ясно ми е, че идваш само заради детето. — Жил се върна до камината и побутна с крак едно тлеещо дърво към огъня.

Скоро усети по уханието ѝ, че тя се приближава към него:

— Дойдох заради вас.

— Видях те — сви рамене той и се дръпна. Думите пареха в гърлото му като огън.

— Видял сте ме? Къде?

От изражението ѝ разбра, че тя знае какво има предвид той.

— Къде ли? Ти ми кажи.

— Долу в залата. — Ема прехапа устни. Лицето ѝ пламна от смущение.

— Точно така, в залата, но съвсем за малко. Уилям много обича да се усамотява в складовете — особено в третия килер; ти съвсем не си първата...

— Престанете! — извика тя. — Той само ме дръпна в сянката. Той...

— Той дори не си прави труда да потърси усамотение за среща с теб? — Жил усещаше как злобата му расте с всяка изречена дума.

— Среща! Уилям е противен, подъл...

Жил грабна една възглавница от креслото и я запрати в стената.

— Не ти вярвам! Ти отиде с него под стълбите.

Сърцето ѝ запрепуска лудо, по челото ѝ изби нервна пот.

— Искях само да се разбера с него. Той непрестанно ме преследва, опипва ме, прави ми долни предложения. — Дъхът ѝ секна, щом осъзна, че Жил не ѝ вярва. — Моля ви — прошепна тя, — моля ви, повярвайте ми.

— Няма жена, която да се противи на Уилям — рече той. Гласът му беше студен и твърд, сякаш даваше заповеди на войниците си.

— Аз се противя! — сопна му се тя, но той продължи да говори, като че ли въобще не я бе чул.

— По-добре си го изхвърли от главата. Няма да търпя да мислиш и да мечтаеш за него.

— Изобщо не мечтая за него! Грешите!

— Той няма да стори нищо за теб, нито за Анджелика.

Болка прониза тялото ѝ. На лицето му беше изписан гняв, думите му бяха толкова безсърдечни и студени. Жил се надвеси заплашително над нея:

— Аз те закрилям, не той. Каквито и клетви да си му давала, те нямат смисъл, щом той не ги признава. А той никога няма да ги признае. Умът му е зает само да пресмята коя зестра е по-богата и да претегля чия дъщеря ще му бъде най-изгодна партия за брак. И твоето име изобщо го няма в списъка! Само пълна глупачка може да повярва на такъв хитрец.

— Пълна глупачка? — прошепна едва доловимо Ема. Вече нямаше сили да говори. — Това ли мислите за мен?

— Да! Глупава си като всички жени. Самозалъгваш се, за да намериш оправдание за грешките си.

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

— На всичкото отгоре съм била и лъжкиня, така ли?

В стаята беше студено, макар че в камината прасчеше огън. Ема се отдръпна от Жил.

— Не мърдай! — Той ѝ препречи пътя към вратата.

Тя замръзна на място.

— Нямах никой друг на този свят, освен Анджелика — рече той, удряйки на всяка дума с юмрук по дланта си. — Ти си моя робиня, наравно с най-нисшия свинар в замъка. Затова ще ми се подчиняваш безпрекословно. — Надвеси се толкова близо до нея, че тя видя отражението на пламъците в очите му. — Забранявам ти да го докосваш повече.

— Не съм го докосвала. — Ема се опита да се изскубне от него.

Той я сграбчи за раменете:

— Ти си моя!

Грубостта му я срази.

— Разбери — повтаряше той. — Разбери, че никога повече не можеш да го докосваш. Изтрий си го от мислите. Изхвърли го от мечтите си. Ясно ли ти е?



Ема кимна с усилие. Очите ѝ смъдяха от напиралите сълзи. Тя се измъкна от ръцете му и се срина в един стол. Жил се наведе над нея и отново я стисна за раменете — толкова здраво, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Застрашителното му поведение я ужасяваше и разбиваше и последната ѝ надежда, че може да се разбере с него.

— Край с преструвките, че не спиш тук. Той няма да посмее да посяга на нещо, за което всички знаят, че принадлежи на мен! Нито имаш къде да отидеш, нито има кой да те защити — освен мен. Ще престанеш да се правиш, че не споделяш леглото ми! Всички трябва да го разберат. Ще правиш каквото поиска аз, когато поискам, пред когото поискам. Ако ти заповядам да седнеш до мен на моята маса, ще го направиш! Даже да ти наредя да ме обслужиш гола и на колене, ще го направиш — който ще да гледа. Ти го предаде, когато потърси закрилата ми. Сега ще го забравиш и в сърцето, и в ума си. — За да подчертае думите си, Жил забодя пръст първо в гърдите ѝ, а сетне и на слепоочието ѝ. — Ти си моя жена, моя любовница.

*Любовница.* Думата беше произнесена гръмогласно. *А всъщност беше просто другото име на блудница.*

Глупачка, лъжкиня, любовница.

Любовта ѝ отстъпи пред вледеняващо отчаяние. От устните ѝ се откъсна стенание.

За миг на лицето му се появи нещо средно между съжаление и угризение, ала бързо изчезна отново под маската на господаря. Ема осъзна, че мъжът пред нея може да посече човек с един удар на меча си. Той нямаше нищо общо с мъжа, който я прегръщаше нежно, играеше с Анджелика на коленете си, разказваше ѝ приказки и ѝ даваше бонбони.

Скоро стенанията ѝ прераснаха в хлипове. Никакъв друг звук не излизаше от гърлото ѝ. Преглътна думите, които искаше да изрече, макар че те изгаряха гърдите ѝ.

— Край на мълчанието! Няма да търпя повече сподавени стенания, за да не чуят другите, че си в огъня на страстта. Искам всички да научат какво правим с теб. Не желая повече съмнения! Държа Уилям да разбере какво го чака, ако посегне на моята собственост.

Тя го слушаше в мълчание, сдържайки потока от укори, които напиряха в нея — те можеха винаги да прекършат отношенията им.

Поведението ѝ обаче го ядосваше още повече. Заряза я на стола. Втурна се към леглото и разхвърля завивките. Оголи матрака, изскубна го от въжетата и го метна върху тръстиковия под. С един замах помете всичко от масата, събаряйки посудата на земята. Щом и последната чиния спря да звъни, Анджелика раздра въздуха с писъците си.

Жил се завъртя към посоката, от която идваше плача. Виковете на детето го накараха да спре с изстъпленията си. За миг по лицето му пробяга сянка на срам, отчаяние... съжаление дори? Накрая той изфуча навън и я остави сама. Съсипана от унижение, Ема притисна Анджелика до гърдите си.

Щом детето се успокои и тя можа да си поеме дъх, Ема скочи и затършува в раклите за най-здравите си обувки и синята си рокля. Бързо се облече, уви Анджелика в дебело одеяло и предпазливо отвори вратата. От стълбите мигновено се появи часовей, който ѝ обясни, че по нареждане на лорд Жил ѝ е забранено да слиза в залата. Храната щеше да ѝ се донесе горе. Ема отстъпи пред презрението в гласа му и подигравателната му усмивка и забърза по витата стълба към стаята на покрива. Там също я дебнеше часовей, който не ѝ позволи да влезе в покоите на лейди Маргарет.

С провлачена стъпка тя се върна в стаята на Жил. Огледа се и реши да не оправя нищо.

— Любовниците си изкарват хляба по гръб, а не на колене в търкане на пода — обясни на Анджелика. Сетне събра купчина кожи и завивки пред камината и направи от тях легло за себе си и за детето. Загърната в мантията си, тя легна до него и обърна гръб на разхвърляната стая.

Ала сънят ѝ бягаше. Мозъкът ѝ повтаряше непрестанно всяка изречена срещу нея дума. Най-силно я болеше от това, че Жил я нарече глупачка. Самата тя толкова често си викаше по същия начин, че вече вярваше в това.

Не след дълго замъкът притихна, чуваше се само шумоленето на нощните твари.

Така ѝ се искаше да му обясни как я тормози Уилям, какво удоволствие изпитва от това, макар че всъщност не желае нищо от нея и Анджелика. Защо точно тази вечер не го отмина, без да обръща внимание на закачките му?

Това вече нямаше значение. Наистина, един благородник не можеше да търпи своеволията на любовницата си — стигаше му просто да изхвърли старата и да си вземе нова.

Тази мисъл я разплака.

Жил прекоси с коня си подвижния мост и препусна далеч от замъка. Заобиколи боровата гора и пришпори жребеца в галоп по древните пътища през блатата. Само луната осветяваше пътя му. Пред него зловещо блещукаше заливът Хокуоч.

От дългото препускане конят му се измори и на устата му изби пяна. Жил дръпна юздите и скочи от седлото. Застана на пясъка и се загледа на хоризонта, където заливът се сливаше със Северно море. При отлив оттук можеше да се мине направо до Линкълншър, ако някой дръзнеше да стъпи върху коварните пясъци. Коварни като женското сърце, способни да те погълнат и удавят.

Облаци скриха луната. Непрогледната нощ сля небето и водата. От мрака се появяваха белите гребени на вълните, сетне отново се скриваха. Пясъкът под краката му се движеше заплашително, напомняйки за опасната смяна на теченията. Стотици бяха намерили смъртта си в това тресавище от плаващи пясъци през годините.

Соленият бриз вееше в лицето му, плясъкът на морето успокои трескавия му ум. Жил отведе коня си на по-сигурно място и се изправи очи в очи със срама си.

Как щеше да я погледне сега? Кой достоен мъж би се отнесъл по този начин с жената, която обича?

Не желаше да се мъчи от тези болезнени, унищожителни угризения. Достатъчно беше да си спомни как се изчерви Ема при споменаването на Уилям, за да се отърси от вината си.

В паметта му отново изплуваха думите ѝ в онзи ден, когато застана пред съдебните заседатели в замъка. Беше се отдала от любов. Обичаше Уилям. А на Жил служеше така, както би го направила всяка друга любовница. Не биваше да се чувства виновен, задето я сгълча — тя му беше просто любовница.

Да признае, че е сторил нещо лошо, щеше да означава, че признава всички свои страхове и ревността си. Докато конят си

почине, Жил успя да се убеди, че Ема идва при него само заради топлината на огнището му.

Зората оцвети каменните стени на спалнята в бледорозово. Ема наблюдаваше двете прислужници, които шетаха наоколо и се кикотеха тихо. До тях се суетеше Беатрис и ѝ хвърляше състрадателни погледи, на които тя не обръщаше внимание. Момичетата си шушукаха за нея, поглеждайки я крадешком. Забавлението им обаче бързо секна, щом в стаята влезе Жил. Припряно привършиха работата си, докато той ги гледаше със зле прикрито нетърпение. Когато те излязоха, той заповяда на Ема да седне до камината.

— Забранявам ти да спиш на пода.

— Няма да легна до вас.

Двамата се изгледаха. Как можеше той да поправи онова, което стори в миг на умопомрачение?

— Забранявам ти да спиш на пода — повтори той.

— Тогава ми позволете да се върна при предачките, милорд.

— А когато поискам да се възползвам от услугите ти? — попита язвително той. Болеше го от безчувствените ѝ думи и официалното обръщение.

— Достатъчно е само да наредите, милорд. Също както бихте сторил и ако имате нужда от свинаря. — Ема го погледна право в очите. Нямаше голям смисъл да свежда глава, макар че страните ѝ почервеняха.

— Както желаш — отвърна той. Забеляза смущението ѝ и му се прииска да протегне ръка към нея и да я помоли за прошка. Но така щеше да издаде слабостта си.

Ема се изправи с достойнство и взе Анджелика. Детето се разплака и протегна ръчички към Жил. Без да обръща внимание на дъщеря си, Ема се обърна и го изостави. Анджелика. Ето че загуби и нея.

Мей я докосна по рамото:

— Ще имаш ли нужда от мен тази вечер?

Ема поклати глава:

— Вече няма да ми се налага да те викам, Мей. Върви си. Иди при другите жени.

Не чу нищо от онова, което си казаха Мей и Сара. Двете жени си размениха многозначителни погледи, когато Ема се сви на сламеника си с Анджелика и обърна гръб на останалите предачки, които спяха между станове в дългата, топла стая.

— Остави я — прошепна Сара, щом Мей понечи да отиде при нея. Загрижеността на Сара само изостри болката ѝ. Знаеше добре, че всички в замъка обсъждат опустошението в покоите на Жил.

Не можа да заспи. Дълго гали Анджелика по главичката. Вече не ѝ бяха останали и сълзи. Заслуша се в хъркането на една от предачките и нервно се размърда върху боцкащите вълнени завивки. Колко бързо привикваше човек към удобствата — или към заблудата, че ги има. Тук поне мирисът на вълна и усърден труд ѝ бе познат и успокояващ — това беше мирисът на честен и достоен живот.

Дълбоко в сърцето си знаеше какво измъчва Жил. Където ѝ да се обърнеше, виждаше все Уилям. Той непрестанно се увърташе около нея и шепнешком ѝ обясняваше какво ще ѝ направи, когато Жил се умори от нея и оттегли закрилата си. Беше само въпрос на време, кога той ще се усъмни, че между тях има нещо.

Как да го накара да проумее, че греши в подозренията си? Какво щеше да прави, ако той прати да я повикат? Знаеше, че ще се подчини. Но не смееше да мисли, че той може и да не я желае повече. Тя му принадлежеше — но в същото време се страхуваше.

*За него аз съм просто една от прислугата.*

Не, това не бе вярно. Сърцето ѝ подсказваше, че не е вярно. Никога не бе виждала по-голяма грижа и любов. Трябваше да повярва, защото иначе нямаше да бъде нищо повече от онова, което я нарече той.

Защо държеше толкова на клетвата си към Уилям? Дали не беше само безплоден опит да спаси детето си? Или тайно се досещаше, че един лорд никога няма да се ожени за проста тъкачка? Затова ли плетеше мрежа от оправдания, че не може да му се отдаде?

Неговите чувства преминаваха с еднаква лекота от гняв към страст. Бясната му ярост я плашеше. Ами ако я удари? Би могъл да я убие с един удар. Бе изгубил контрол над себе си, а притежаваше невероятна сила. Когато се любеха, тя особено харесваше тази

невъздържаност. Как можа да не се досети по-рано, че невероятната му страст ще пробуди и невероятна ревност?

Разкъсваше се между гнева си към Жил и чувството на срам. Заслужаваше отношението му, задето отново се отдаде без свещен обет.

Анджелика се размърда в прегръдките ѝ. Анджелика. Ами ако детето предизвиква гнева му? Напрегната до крайност, Ема прекара нощта будна. Никой не я повика.

През деня Ема тъчеше, а Анджелика си играеше до полите ѝ. От тревоги загуби апетит и се хранеше малко.

— Какво ви става на вас двамата? — попита Сара.

Ема нямаше сили да погледне приятелката си в очите:

— Остави ме на мира. И без това не е важно.

— Хм. Лорд Жил броди сърдит из замъка и се кара на всички, от последния селянин до моя скъп Ролан. А ти ми казваш, че не било важно. С какво мога да ти помогна? — Въпросът ѝ бе зададен с добро чувство и Ема се просълзи.

— Нищо не може да се направи. — Тя се наведе и продължи да вдява нищелките на стана, които щяха да оформят основата на плата. Погледът ѝ се замъгли от сълзите и ръцете ѝ тромаво работеха с конците.

— Скарали сте се с лорд Жил — не мирясваше Сара.

— Лорд Жил ме презира — предаде се накрая Ема. Отпусна се в ниското столче и зарови глава в скута си. — Не — прошепна едва чуто тя. — Не, презира не е достатъчно силно. Казвах си, че отивам при него, за да спася Анджелика от трудния живот. Истината е, че го направих поради много по-срамна причина. Той ме принуди да се видя каква съм...

— О, детето ми. — Сара я притегли към пищните си гърди и я потупа по гърба.

Ема вдигна глава:

— Не струвам повече от жените, които се продават пред селската кръчма. Размених тялото си за храна и топлина на Анджелика — на всичкото отгоре задоволих и собствените си страсти.

— Не вярвам лорд Жил да мисли по този начин. Точно гневът му издава колко много те обича.

— Обича! — Ема скочи на крака. — Никога не е произнасял тази думичка! Той говори само за желания и страсти. Погрешно подозира, че между мен и Уилям Белфур има нещо и това го заслепи от ярост. Мислех, че ме уважава достатъчно, за да ми има доверие, ала не е така. Той ме презира.

— Уилям Белфур? Чудех се кога неговите задявки ще привлекат вниманието на господаря.

— Да. Иде ми да го убия, че ми отне онзи прекрасен живот и го изпълни с мръсотия и грях.

— Тихо — усмири я Сара, защото Ема развълнувано бе повишила глас и сега я слушаха и другите предачки.

— Тихо! Да! Нека да скрием греховете ми. Аз съм си виновна. — Ема падна на колене пред приятелката си. — О, Сара, лорд Жил ще отведе друга в леглото си и аз... аз ще умра от мъка.

— Може би ще е добре известно време да не му се мяркаш пред очите. Като не те вижда, лорд Жил ще осъзнае, че ти си всичко за него. Моят Ролан е убеден, че господарят е напълно полудял по теб... и малката. Уилям ли е неин баща? — Сара се осмели да зададе въпроса, който никой не смееше да повдигне.

— Да — кимна Ема. — Чувствах се толкова самотна. Убеждавах се, че го обичам, а едва го познавах...

— Но пък повярва на захаросаните му думи! — прекъсна я Сара.

— Да, повярвах. Той се отрече от мен, не признава и Анджелика. Когато срещнах Жил, си казах, че съм извадила късмет, задето Уилям не ни иска. О, Сара, лорд Жил... той е... като въздуха за мен, като храната за тялото ми, като самата ми душа. — Ема нямаше сили да продължи; сълзите ѝ също бяха пресъхнали. Не можеше да признае на приятелката си, че тази вяра вече я няма — че я изгуби за един ужасен миг.

Жил издържа цели пет дни, преди да се предаде пред страстта, която отричаше. Нито бе търсил Ема в залата, нито даваше знак, че забелязва присъствието ѝ в параклиса. Огромната гордост, която

подпали гнева му, сега не му позволяваше да поиска прошка или сдобряване.

Ала в безсънните нощи, когато стоеше на парапета под звездите — на същото място, където я бе срещнал за пръв път — той болезнено усещаше липсата ѝ. Накрая си каза, че се чувства толкова нещастен само от копнеж да задоволи плътските си нужди — а това лесно се оправяше.

Изкачи бързо стъпалата, като взимаше наведнъж по две, и тръгна из замъка да си търси подходяща девойка. Забеляза, че Марк Тревейлин прегърна през кръста една прислужница — стара приятелка на Уилям — и я поведе навън. Нима всички те — включително и той — бяха обречени отново и отново да се хранят само с трохите, оставени от Уилям преди това?

Уилям седеше до камината с двама войници и играеше на зарчета. Три жени, сред които и бавачката на Анджелика, наблюдаваха играта, даваха съвети и посрещаха с овации всеки успех на Уилям.

Бавачката на Анджелика вдигна глава, видя Жил и го покани да дойде, като изправи рамене и изпъчи гърдите си. Досега почти не ѝ бе обръщал внимание, освен да забележи нейната грижа към детето. Ядоса се, че момичето очевидно не се смущава да се набърква в запазената територия на Ема. Сетне обаче изруга заради глупавото си хрумване. Една жена от прислугата трябваше да е предана на господаря си, а не на неговата любовница.

Пренебрегна поканата на Мей и останалите, които опитаха да му се предложат. Никоя не спечели одобрението му. Скоро краката му го отведоха до дългата каменна сграда, където спяха тъкачките и предачките. Като господар на замъка, на него трябваше да му се подчиняват всички мъже, жени и деца от имението. Възнамеряваше да заповяда на Ема да дойде в леглото му, но после осъзна, че няма да понесе отказа ѝ. Затова се прибра в покоите си, раздразнен и изнервен от напирещото желание и ревността.

С няколко думи изпрати едно момче от стражата да доведе Ема, защото нямаше сили да я повика сам. Когато тя застана на вратата със сведена глава, хлътнали рамене и склучени отпред ръце, той разбра всичко. Беше я унизил, беше прекършил прекрасния ѝ дух, може би дори го бе сломил завинаги.



Поколеба се объркан, без да знае какво да прави. Беше позволил да измине твърде много време и сега му беше още по-трудно да изрече необходимите думи.

През всичките им любовни нощи двамата постепенно се бяха сближавали, но често първата крачка правеше тя. Той умееше да командва само мъже.

Когато накрая проговори, гласът му прозвуча дрезгаво в смълчаната стая:

— Знаеш защо си тук, така че се събличай.

— А ако откажа? — попита разтреперена тя. — Ще ме набиете ли?

Жил не повярва на ушите си. Извърна се към камината.

— Действай — нареди той.

Когато си мислеха, че тя спи, предачките обсъждаха коя ли ще е следващата любовница на господаря. Всеобщото убеждение, че това ще е Мей, само бъркаше още по-дълбоко в раната. Ема си повтаряше, че няма значение — че ще му откаже, ако я повика.

Ала когато часовоят дойде, тя тръгна. Дълбоко в себе си се надяваше той да ѝ поиска прошка.

Колко глупаво.

Без да го поглежда, тя тръгна към леглото. Всяка нощ бе повтаряла думите, които, според нея, щяха да стопят пропастта помежду им. Но сега онемя от неговата грубост, замислената реч се спотаи дълбоко в сърцето ѝ. Изгуби желание да говори, отново я връхлетя отчаяние. Той се държеше с нея като с любовница.

Макар и свободна жена, тя не можеше да не му се подчини. В противен случай вероятно щяха да я изхвърлят навън с Анджелика. А тя още не бе готова да прекъсне завинаги тънката връзка с този мъж и да се върне в селото.

С гръб към него и треперещи пръсти, Ема развърза роклята си и я свали в краката си. Седна на леглото и изхлузи ризата през раменете си, после отметна завивките. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, а по дланите ѝ изби пот.

Чу го, че се съблича. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Как щеше да изтърпи да я докосва и да изпълнява желанията му, след като той се държеше толкова грубо с нея?

Обичаше го. Затова нямаше да понесе той да я докосва само, за да задоволи първичните си нужди. Как да му покаже, че го обича? Дали някога щеше да събере сили да изрече тези думи на глас?

Леглото хлътна, когато Жил се настани до нея. Коленете ѝ трепереха от страх и напрежение.

Жил се наведе над нея. Грубите завивки сякаш му се подиграваха, защото бяха изработени от по-неопитна тъкачка.

Цялото легло се тресеше от нейното треперене. Жил почувства, че тя се страхува от него. Това го накара да се засрами. Ала той нямаше да позволи да го засрамва една обикновена слугиня.

— Знаеш защо си тук. Толкова бързо ли забрави задълженията си?

Думите му убиха и нейната последна надежда. Застина, когато той я обгърна. Зарови лице в косите ѝ, дъхът му стопли кожата на тила ѝ. Тя потръпна. Жил плъзна ръка по тялото ѝ и, преди да успее да се овладее, тя отвърна на ласката му, изви снага и се притисна в обятията му.

Очаквала бе всичко друго, само не и тази нежна прегръдка. Той я любеше с цялата нежност, на която бе способен. Внимателно възбуждаше сетивата ѝ, дразнеше я, притискаше я, обсипваше я с целувки. Мислите ѝ се зареяха далеч от него. Наложиха си да мисли за нещо друго, ала не можеше да спре страстта, която обзе цялото ѝ тяло. Срамно бе, че се възпламенява така от един мъж, който изпитваше към нея само презрение.

Жил я облада. Когато накрая се строполи по гръб, с разтуптяно сърце и изцедено тяло, той усети нетърпима болка, която никога повече нямаше да излекува. В този миг той бе осъзнал ужасната истина.

Независимо от пламенния отклик на тялото ѝ, неговата Ема бе далеч оттук. Жил бе убил нещо в нея и с това унищожил и част от себе си.

Внезапно думите се отприщиха като порой от устата му, без да може да ги спре:

— Ще ми даваш това, което с такава готовност си предлагала и на него.

Нещо в нея се скъса. Тя се измъкна от прегръдките му, стана от леглото и гневно започна да се облича.

— Какво съм му давала? Какви измишльотини сте чул? Уилям, да, нека да му кажем името най-накрая, не е получил нищо от мен!

Ема скръсти ръце на гърдите си:

— Уилям Белфур! Стига сме се престрували. Да, той ми беше любовник. Мислех го и за свой съпруг. Да, той е баща на Анджелика. Но дали ни призна? Не. Помогна ли ми? Не. Родих детето му в конюшната на стария Лоури. Плъхове гризаха плацентата, докато аз лежах в несвяст. Спаси ме вдовицата Купър, а не Уилям! Защо тогава да чувствам преданост към него? Аз бях само средство за задоволяване на неговите страсти. И защо вие, неговият господар, не го накажете за поведението му? Защото е мъж — при това ваш рицар — а аз съм просто една жена?

Жил седна в леглото. Ема го изглежда отгоре до долу. Завивките прикриваха слабините му. Само преди няколко минути той я бе обладал, примамливото му тяло я бе подлудило. Сега пламъците рисуваха заплашителни сенки по лицето му. Твърд човек. Със сърце от камък.

— Сгрехих с моята първа любов — прошепна Ема, снишавайки глас след гневния изблик. — Сгрехих и с втората си любов. — Тя вирна брадичка. — Е, милорд, повече няма да правя такива грешки. Отказвам да задоволя желанието ви. Ще ви кажа само едно — с Уилям не познах наслада, защото той гледаше само собственото си удоволствие.

Тя се обърна и Жил остана загледан след нея.

*Възможно ли бе тя да казва истината?*

Ема затръшна вратата след себе си и го остави на студените, груби чаршафи. Думите ѝ ехтяха като литания в съзнанието му.

Втора любов... втора любов... любов... любов...

В гърдите му заседна топка лед. Тя го бе обичала. В очите му пареха сълзи, но той не им вярваше, както не бе повярвал и в нейната любов.

Марк Тревейлин го извади от тежък сън на следващата сутрин. Главата го болеше, като че ли бе препил с бира.

— Милорд, простете ми, че ви безпокоя. Селото... страхувам се, че цялото е в пламъци. Навсякъде се стели дим!

— *Mon Dieu!* — Жил скочи от леглото. — Събери мъжете. Оседлайте конете. — Грабна дрехите си. Миг по-късно вече крачеше през залата, без да поглежда встрани. Пътном повика да приготвят коня му.

Ролан го настигна, когато Жил вече говореше до конюшната с момчето, което бе вдигнало тревога.

— Какво става? — попита Ролан, останал без дъх.

— Някакъв крадец, сигурно същият, когото Уилям трябваше да залови и обеси, подпалил изоставена колиба. Проклетите ветрове разнесли въглените към другите къщи. Селото е обезумяло. За пореден път! Събери всички мъже и ги прати да носят вода от кладенеца. Ще отида лично да видя положението.

В този момент се появи конярче с кобилата, която Жил предпочиташе за къси разстояния. Той се метна на седлото.

— Тревейлин ще се погрижи да събере хората. Ти ела с мен, Ролан.

— Има ли опасност да се разпростре огъня? — попита Ролан.

Макар че косата на Жил бе привързана с кожена каишка, вятърът развяваше свободните кичури по челото му, прорязано от дълбока бръчка.

— С този лош късмет, който ме сполетя напоследък... Съмняваш ли се?

Скоро доведоха и жребеца на Ролан. Той го яхна и чак тогава забеляза гъстите пушеци, които се виеха към небето.

Жил прекоси подвижния мост, следван по петите от Ролан. След тях търчаха хора, които едва успяваха да избегнат копитата на конете. Всички се стичаха на запад, към мястото, откъдето идваше димът.

Когато наближиха пожара, животните се подплашиха и отказаха да продължат.

Жил скочи от кобилата и я укроти, след това хвърли юздите на един набит човек, който веднага дойде да му помогне. Ролан се втурна да го догони, проправяйки си път между разтревожените хора, които си подаваха кофи с вода. Опитваха се да намокрят сламените покриви на близките къщи, за да ги спасят от пламъците. Пожарът се оказа далеч по-голям, отколкото очакваше Ролан. Дъхът му секна при гледката. Неговата майка бе загинала в подобен пожар.

Жил свали мантията си и я подаде на една жена, която стоеше и плачеше. Беше само по риза и трепереше от студ. Краката ѝ бяха червени. Той се огледа за Ролан и го повика:

— Намери някой да се погрижи за нея. Трябваш ми тук. — При тези думи Жил изчезна в пушеците, които се виеха в края на опашката от огнеборци.

Ролан усети, че жената трепери в ръцете му. Погледна надолу и видя, че е боса. Сигурно бе минала върху горящата слама, защото раните изглеждаха ужасно, макар че тя сякаш не ги усещаше. Ролан се огледа с обезумял поглед и накрая се спря на една старица.

— Бабо, вземи тази нещастна жена. Тя има нужда от помощ, краката ѝ са изгорени.

— Добре. Ела с мен. — Селяните около тях наскочаха, предлагаха и те помощ, щастливи, че могат да сторят нещо полезно, вместо само да стоят и гледат как огънят поглъща домовете им. Ведрата с вода не свършиха почти никаква работа. Вятърът беше прекалено силен.

Жил се появи отново, целият почернял от сажди, и се заговори с Ролан:

— Почти нищо не можем да направим. Намокрихме сламения покрив, остава ни само да се надяваме. Положително боговете ме наказват. — Жил размаха юмрук към лазурното небе. — Къде са сега дъждовете?

Миг по-късно той изчезна в тълпата от паникьосани селяни. Обеща на всички подслон в замъка и помощ за пострадалите. Утеши загубилите дома си. Събра хората и ги поведе далеч от мъжете, които обливаха с вода горящите колиби. На здравите раздаде заповеди да

помагат. Накрая двамата с Ролан се присъединиха към Тревейлин и войниците, които се опитваха да спасят от огъня пивницата.

— Раздадох на всички задачи, за да не стоят без работа и да се паникьосват — обясни Жил на хората си. — Ала почти нищо не може да се направи. — *И почти нищо, което да го тегли към дома.* Той въздъхна тежко. — Ще остана тук, докато пожарът бъде потушен.

Из цялото село се носеха слухове за пораженията от големия пожар. Потресаващите вести стигнаха и до замъка. Като всички, Ема забърза към двора, за да научи какво става. Към крепостта се стичаше народ, търсещ подслон, както бе правил от векове при обсада и битки. Ема оглеждаше множеството за познати лица. Зърна вдовицата Купър, която крачеше към нея с обрулена от вятъра коса и сажди по лицето. Беше сама.

Ема се опита да привлече вниманието ѝ, като размаха лудо ръце към нея, без да може да си проправи път през потока от хора.

— Слава богу, че си добре — въздъхна Ема, когато най-сетне успя да се добере до приятелката си.

— Да, нищо ми няма. Но другите не извадиха такъв късмет. — Вдовицата приглади почернялата си от сажди фуста.

— А синът ти? Децата? — попита Ема, оглеждайки още веднъж тълпата. За нищо на света не би си признала, че всъщност търсеше Жил.

— Малките са в параклиса. Раздадоха им храна и те лапат тъй здраво, че чак ушите им плющят. Момчето ми е добре. Понеже е здрав, лорд Жил го прати да се бори с огъня. Няма равен на себе си!

— Кой? — Ема я хвана за ръката и я поведе към залата.

— Че как кой? Лорд Жил. Друг господар на негово място щеше да остави селото да изгори и после да прати иконома си да изчисли щетите, без да забравя и данъците, естествено.

Ема се постара гласът ѝ да звучи равен и спокоен:

— Ти видя ли го?

— Ами да. Беше толкова близо, че можех да го пипна, ако искам. Човекът даже подаваше кофи с вода наравно с простите селяни. Господ да го поживи.

Ема си помисли колко е лесно да му прости в светлината на този разказ. Толкова достойно се бе държал. Обичаше го точно заради това, но той притежаваше и една друга, тъмна страна, която доскоро бе крил от нея. Скандали избухваха всеки ден в селото, но Ема бе издигнала лорд Жил над всяко всекидневие. Беше го превърнала в божество в мечтите си. Ала сега той бе паднал от този пиедестал. Опита се да сдържи сълзите си, докато вдовицата продължаваше да сипе хвалебствия към господаря.

— Ела да ми помогнеш за децата — подкани я Ема.

— Не, заведи ме в кухнята. По-добре да помогна да стотвим за всичките тези хора, отколкото да се занимавам с бебета. Сигурно в кухнята имат нужда от помощ. А пък ти можеш да наглеждаш децата, докато синът ми се върне.

Трябваше да се съгласи с вдовицата. Въздъхна. Най-малко желаше да се вижда със сина на приятелката си. Остави жената на грижите на Беатрис в кухнята и се запъти към параклиса, за да види с какво може да помогне там. След миг вече бършеше изцапаните личица на децата, докато родителите им се търсеха един друг и се събираха на групи, за да сподели всеки своя разказ за пожара. Всички бяха сигурни, че лорд Жил ще им помогне, както беше обещал.

За щастие нямаше загинали, затова атмосферата не беше съвсем мрачна. Най-сериозното поражение изглежда се изчерпваше с няколко бъчви бира и всички оплакваха загубата.

Ема се огледа наоколо. От факлите по стените се виеше дим. Разпятието пред нея сякаш ѝ се подиграваше. Тя докосна кръстчето на гърдите си. Покрай нея профуча прислужница, понесла поднос с хляб за събраните. Остави го на отец Бернар да го раздаде на хората. Майка успокояваше разплаканото си дете. От дрехите и косите на всички се носеше мирис на изгоряло. Синът на вдовицата спеше сред децата си, между които беше и Анджелика.

Ема внимателно взе дъщеря си на ръце. Реши, че друг ще има нужда да полегне. Ала когато се прибра в спалнята на предачките, установи, че и там няма свободно място. Чантата ѝ висеше на един гвоздей от стената. Тя тихо я взе и излезе на пръсти.

Сара махна превръзката от ръката на Жил и огледа обгорелите му пръсти. Ролан любопитно надничаше през рамото ѝ.

— Добре зараства, милорд, но е хубаво да го види и докторът.

Жил сви рамене:

— Той знае само да пуска кръв. А аз нямам треска, а изгорено. — Сара намаза раните с гъша мас и превърза ръката му с чиста кърпа. Когато тя свърши, той стана и се прокашля. — Сара, може ли да поговоря с Ролан насаме? — Застана нерешително пред двамата. Досега не бе търсил близостта им; всъщност дори не бе съзнавал, че му липсват — докато не срещна Ема.

— Да, милорд, но за малко. — Сара стисна мъжа си за коляното и тихо се измъкна от стаята.

— Жил? — Ролан придърпа стола на Сара, качи си краката върху него и извади ножче да си подравнява ноктите.

— Ролан, трябва да съберем утре селяните, които могат да говорят от името на събратята си. Трябва да проверим как вървят възстановителните работи.

— Добре — кимна Ролан.

Жил взе една ябълка от масата и си отхапа. Веднага се намръщи. Плодът беше твърд и сух, миришеше на пепел като всичко, което ядеше напоследък.

— Нищо не разбирам от сламени колиби. Повече ме бива да смятам богатствата на Ричард!

— Така е. Но скоро ще се научиш. — Ролан пак се отпусна назад в стола си.

Жил изтика краката на приятеля си на пода и се настани на стола на Сара. Ролан отново се зае с ноктите си, очевидно отегчен от разговора.

Двамата замълчаха. Едно дърво в огнището се прекърши в пламъците и изпраща сред поток от искри. Някъде изплака дете и Жил



се сети за Анджелика. Болката пак го замъчи. Подпря лакти на коленете си и сплете пръсти.

— Ема и аз... ние се скарахме.

— Голяма новина! Целият замък го знае — изсумтя Ролан.

— За бога! Непременно ли трябва да се шегуваш с всичко? — ядоса се Жил. Скочи от стола и тръгна към вратата.

— Жил, чакай. Не исках да те засегна. — Ролан също стана. Изправи се в тревожно очакване пред камината. — Обещах на Сара да те изслушам, ако повдигнеш този въпрос пред мен. Ако пропусна сегашната възможност, вкъщи ще има страшна разпрания.

Жил спря ядосано на вратата. Неочаквано раменете му хлътнаха. Нямаше от кого друг да поиска съвет, ценеше най-много Ролан, само пред него можеше да бъде откровен.

— Това, което ще ти кажа, трябва да си остане между нас. Дори Сара не бива да узнае.

— Трудно ще бъде да опазя нещо в тайна от нея. — Ролан сгъна ножчето и приближи към Жил. — Тайните между съпруг и съпруга водят само до недоверие и скандали.

— Тогава го кажи само на Сара, но на никой друг. — Имаше чувството, че нервите му са оголени. Сякаш земята танцуваше под краката му — непознато усещане за човек, свикнал да командва. — Известно ми е всичко за тайните.

— Ами сядай и почвай.

Жил го заобиколи, отиде до масата и тресна с юмрук по нея. Чашите подскочиха, а ябълките се търкулнаха по пода.

— Анджелика била дете на Уилям.

— Не може да бъде. — Ролан стисна приятеля си за рамото и го обърна към себе си. Видя голата истина в очите на Жил. Забеляза и огромното му страдание.

— Тя си вярва, че е влюбена в него. Двамата се заклели във вярност.

— Че какви клетви може да даде Уилям на една жена? — изсумтя Ролан.

— Такива, които да я накарат да вдигне по-бързо поли.

— Какво да ти кажа, приятелю? — Ролан го потупа по гърба.

— Нищо. Няма нищо за казване. *Mon Dieu*, аз вече казах всичко. На Ема. — Жил рязко се извърна, за да скрие чувствата си. Плъзна

пръсти по масата и най-накрая си призна: — Направо ме ядеше отвътре. *Mon Dieu*. Просто ме разкъса. И една вечер се поддадох на ревността. — Усети, че кръвта нахлува в главата му.

— Тя държи ли Уилям да спазва клетвите си? — попита Ролан.

— Струва ми се, че... не. — Жил прокара ръка по косата си. — *Mon Dieu*. Не зная. Господи, Ролан. Та той е само на двадесет години. — Графът се завъртя към приятеля си. — Не мога да проумея защо Ема ще желае компанията ми, освен по очевидни причини.

— Какви са тези очевидни причини?

— Моето положение... това, че Уилям не я иска... възможността ми да предложи по-добър живот на Анджелика... — Потисканите чувства го задушаваша.

— Може би иска да бъде с теб, защото ти се възхищава и те обича.

Този път беше ред на Жил да изсумти презрително:

— Да ме обича? Да, обича облагите на блудница, влязла в леглото на господаря. — Жил пак удари с юмрук по масата.

— Току-що я нарече блудница — намръщи се Ролан. — Само пред мен ли й казваш така? Слушай, аз харесвам момичето и не одобрявам това, което вършиш с нея.

Жил закричи нервно из стаята.

— Бях ядосан. Бяхме само двамата, когато я нарекох блудница, но... крещях. Възможно е да са ме чули и други. Направих я на нищо, а тя е всичко за мен.

— Така... ето че стигнахме до същността на проблема. Тя се е обидила, и с право, и сега те избягва.

— Избягва? — Жил се разсмя. Смехът му прозвуча зловещо. — Тя направо ме презира. Ала въпреки това съм сигурен, че ако я повикам, ще дойде. — Той пак обърна гръб на приятеля си и се вторачи в камината. Огънят гореше, като страстта между тях, но сега на Жил му беше останала само пепелта. — Веднъж я повиках. Беше истинска мъка да бъда с нея... не, тя изобщо не беше с мен. Лежеше в леглото ми, но сърцето ѝ беше някъде другаде. Какъв смисъл има — да зная, че тя идва при мен само по принуда, или по-лошо — от страх?

— Жил. Реши най-после какво изпитваш към това момиче и действай. Не ти е присъщо така да се колебаеш. — Ролан прекоси стаята и сложи ръка на рамото на приятеля си. Може би просто трябва

да се извиниш. Аз често искам прошка — дори да не съм виновен. Това успокоява жените. Пък и, според нас със Сара, Ема изпитва единствено презрение към Белфур.

— Презрение? — попита невярващо Жил.

— Да. Този човек е просто непоправим. Не една прислужница в замъка го презира заради безсърдечните му похождения. Имай доверие на своята Ема. Щом тя твърди, че между тях няма нищо... значи е така. Тя доверила на Сара, че обича теб. Доколкото зная, споменала, че ти си като въздуха за нея, или някаква подобна глупост, каквито жените често бръщолевят.

Жил отново тръгна да крачи из стаята:

— Трябва да говоря с нея. Но ми е трудно...

— Да, особено като се има предвид, че нея я няма. — При гневния поглед на Жил Ролан отстъпи с вдигнати ръце. — Просто ти предавам какво се говори.

— Къде е? — попита Жил. — Реших, че ме избягва, щом не я срещам из замъка.

Ролан поклати глава.

Жил вярваше, че е стигнал дъното на нещастията си, но разкритието на Ролан го запрати в тъмна пропаст, където не искаше да се озовава.

Ема го бе напуснала.

— Сара казва, че момичето се върнало към старото си битие, каквото и да означава това — обясни Ролан, но Жил не го доизслуша. Изхвърча от стаята и хукна надолу по стълбите. Хората бягаха от пътя му, щом го видяха да фучи из двора. Нахълта при тъкачните и прекъсна оживения им разговор по средата.

— Сара! — извика той. — Къде е Ема?

Сара стана от мястото си и остави ръкоделието.

— Сетихте се да попитате! — високо му отвърна Сара. При други обстоятелства тази дързост щеше да ѝ спечели бой с камшици. И двамата не обръщаха внимание на любопитните погледи на тъкачките. — Няма я от четири дни, милорд. Четири дни. Много нещастия могат да сполетят такова невинно и мило създание като Ема за четири дни, особено в едно полуизгорено село, обзето от истерия. Тръгна си с думите, че така ще освободи място за нуждаещите се. Ала това беше просто оправдание. Как можяхте да позволите това?

— Достатъчно упреци получих вече! — избухна Жил. — Мислех, че проявявам търпение и въздържаност. Къде е тя?

— Ще се отнасяте ли внимателно с нея, милорд?

Обезумял, Жил и този път не забеляза дръзкото ѝ държание.

— Да. Къде е?

— От другата страна на крепостта. Вървете на изток.

Жил се върна в покоите си и грабна една мантия. Тръгна да я търси пеш, като разблъскваше народа от пътя си, без да вижда. Навън валеше сняг, снежинките се въртяха около него. Бяла пелена покри следите от пожара.

Откри колибата ѝ за по-малко от час. Издаде я станът, макар че самата нея я нямаше.

Стигаха му два разкрача да обиколи тясната стая. Вътре беше студено. Докосна каменната стена и потръпна. Бързо запали огъня. Ала мижавото пламъче не можа да стопли къщата. Жил изтръпна, като си помисли, че тя спи с Анджелика на това място. Както хвърляше нищожните ѝ запаси от дърва в огнището, усети, че тя се връща.

Изправи се и застана очи в очи с нея. Тя го изгледа мълчаливо и сетне посочи с ръка сивия мраз навън. По мантията ѝ бяха полепнали снежинки.

— Ако обичате, излезте, милорд — помоли спокойно тя. Думите ѝ му се сториха студени като мразовития вятър.

— Нямам намерение да говоря с теб пред цялото село, Ема — каза Жил. Стоя мълчаливо до стана ѝ, докато тя най-накрая сви рамене, влезе и седна на стола. Въпреки огъня, стаята все още беше студена.

— Вашето присъствие тук само ще докаже всеобщите подозрения към мен.

— Тогава да оставим вратата отворена, за да могат всички да задоволят любопитството си. — Жил отвори с трясък вратата. Отвън нахлу студен вятър, който едва не загаси слабия огън. — Къде е Анджелика? — Той клекна пред нея, извади камата си и заигра с острието по пръстения под, чертаейки различни фигурки.

— Заплашвате ли ме с този нож, милорд? — попита Ема.

— Прости ми, Ема, това ми е навик — рече Жил, стана и прибра ножа. — Къде е тя? — Прикри истинската причина, поради която се интересуваше за Анджелика. В присъствието на Ема винаги губеше

способност да се изразява, губеше и спокойствието си. Чувстваше се гол и незащитен.

— На сигурно място.

— На сигурно място? Каква опасност може да я отведе толкова далеч от майка ѝ? — Жил беше слисан. — От какво се страхуваш?

— От вашия гняв. — Ема склочи ръце в скута си.

— От моя гняв? — Не можеше да повярва. — Никога не бих наранил Анджелика. Как можа да си помислиш, че мога да ѝ сторя нещо лошо, та тя е едно невинно дете? Изпитвам към нея само обич и загриженост. Не — никога не бих я наранил!

— Аз мислех, че и мен никога няма да нараните, милорд. Но се оказа, че греша. Понякога думите нараняват повече от шамарите.

Ема го погледна в очите и той се изчерви:

— Двете неща нямат нищо общо.

— Напротив — едно и също са. Когато се ядосате, вие почвате да хвърляте каквото ви попадне пред очите. Анджелика е моя... и, както казвате, е единственото, което притежавам на този свят. Ще я защитавам от вас и всеки, който може да ѝ стори нещо лошо. Обещайте ми никога повече да не идвате тук, да не ѝ говорите, и аз ще я прибера при мен. Животът ѝ ще бъде сигурен с мен.

Само звукът от дишането им нарушаваше тишината, която се възцари помежду им след тези думи.

*Никога да не види повече Ема и Анджелика.*

Жил се прокашля, но преди да заговори, погледна встрани:

— Ема, съжалявам, че избухнах така. Това беше огромна грешка. Моля те да ми простиш.

— Не, Жил. Никога няма да ви простя. Всички разбраха какво става между нас. Всички знаеха, че аз съм на ваше разположение... — Гласът ѝ се прекърши. — На два пъти сгреших като глупачка. Първия път си бях сама виновна. Но поне имам Анджелика като изкупление. Тя ми е знак от Бога, че ми е простил за глупостта. Ала после направих втора грешка. От нея не ми остана нищо — само болка. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Колко глупаво постъпих да ви се отдам, да легна с вас без никакви клетви. Нямах гордост. Казах си, че мога да забравя за обещанията си пред Уилям и да се преструвам, че това няма да направи детето ми извънбрачно. Но вие ми показахте истината по най-груб начин.

Тя никога нямаше да му прости. Жил изпита непоносимо страдание, в гърдите му заседна буца.

Гласът ѝ се сниши до шепот:

— Няма нужда да ви прощавам. Знаете ли, че на кладенеца говорят за мен като за изоставената любовница на лорд Жил? Няма защо да ви давам прошка, задето се отнесохте с мен като всеки мъж с любовницата си. Поведението ви беше съвсем правилно. Бях достойна за презрение и вие ме презряхте. Не търсете извинение, че сторихте каквото трябва. Просто си вървете и ме оставете на мира. Никога не се връщайте. Никога.

— Не мога да ти обещавам това. Не мога да те забравя — тихо отвърна Жил. Пареща болка го изгаряше отвътре. Бе успял да я съсипе завинаги. Колко сполучливо бе превърнал живота си в ад.

Ема се сви на стола и заплака. Стискаше ръце в скута си, оставяше сълзите да се стичат по дрехата ѝ, без да ги крие. Не я интересуваше дали той гледа. Беше сразена. Как можа да повярва, че един граф ще се съобразява с желанията на проста тъкачка? Защо очакваше, че той ще уважи молбата ѝ? Нима можеше да се досети колко нещастен и мрачен ще е животът ѝ без него и любовта му?

— Ема. — Жил коленичи пред нея. Докосна я предпазливо по наведената глава. — Не плачи. Никога не съм искал да те нараня, но трябва да те виждам.

Трупаният отдавна гняв сега се отприщи в нея. Всяко отиване до кладенеца ѝ напомняше за нейния позор. Всяко преминаване покрай редицата бардаци и дюкяни, залепени до крепостния зид, се превръщаше в мъчение заради непрестанните подвиквания и неприлични предложения.

Всеки ден ѝ доказваше, че мястото на жената е под ботуша на мъжа. Ема скочи на крака; лицето ѝ блестеше от сълзите:

— Трябва да ме виждате? — Тя яростно задърпа връзките на роклята си. — А готов ли сте да ми платите? Мога да изкарам два пенса от всеки търговец, като му покажа гърдите си. Срещу шест пенса ще легна по гръб с пияниците от кръчмата.

Тя разтвори дрехата си и Жил стреснато отстъпи назад.

— Ето, гледайте, милорд. Хубаво ме вижте. — Голите ѝ гърди се повдигнаха, когато си пое дъх. — Вземете, вземете ме, ако искате. Но нека първо да затворя вратата. — Ема отиде и я тръшна с всичка сила.

— Селските уличници окачват кърпа на резето, когато са заети. Вие носите ли си кърпа? Може би и коланът ви ще свърши същата работа!

Жил вдигна ръце. Не издържаше да я слуша повече.

— Ела на себе си, Ема. Престани.

— Да не би да нямате шест пенса, милорд?

— Престани! — Той я сграбчи за китките и я притисна в стената. Тя се опита да се изскубне, ухапа го по ръката и го засипа с ритници. Жил я прегърна, без да обръща внимание на ударите ѝ. Стиска я в обятията си, докато тя се укроти и притихна, останала без дъх. Взе я на ръце и нежно я положи на сламеника. Легна до нея, но не я пусна от прегръдките си, за да не се разбунтува пак.

Ема лежеше неподвижно като парче желязо. По бузите ѝ се стичаха сълзи. От ръката му течеше кръв и капеше върху лицето ѝ. Цялото ѝ тяло се тресеше. Очите ѝ изглеждаха тъмносини, помръкнали от срам.

Като ударен от гръм, Жил неочаквано бе осъзнал какво е преживяла тя. Едва сега разбра какво ѝ е коствало да му стане любовница. По раменете му полази тръпка. Трябваше да намерят някакво решение, което да им позволи да бъдат заедно.

Навън се спусна мрак, но той продължаваше да я държи в обятията си. Мълчаливо я милваше по косата и накрая тя отпусна глава на гърдите му.

Жил стана само веднъж, за да излезе навън да се облекчи. Чак тогава усети зловонието на боклук и изгоряло дърво. Мисълта, че тя всеки ден е принудена да диша тази смрад, допълнително усили чувството му за вина.

Като си легна, я взе отново в обятията си. Погали я по косата. Миришеше на евтин сапун. Беше чиста, но в уханието ѝ не се долавяше мирис на цветя. Стана му тъжно, като си представи, че нежната ѝ кожа трябва да търпи грубия сапун.

Скоро задряма. Събуди се след изгрев-слънце. Отиде да затвори вратата. Двамата останаха сами в тясното помещение. Когато се върна при сламеника, видя, че тя е будна. Легна до нея и заговори:

— Вече не съм млад, Ема.

— Какво общо има вашата младост с всичко това? — Сега тя беше вече спокойна. Отдавна не спеше и слушаше пулса на сърцето му. Не знаеше какво да прави. Чувстваше се ужасно засрамена заради

скандала от предишната вечер. Точно когато той... тя го обвини и използва думите му срещу самия него.

— Той е само на двадесет години. — Жил вдигна юмрук и замахна във въздуха. — Лицето ми е набраздено от бръчки, тялото ми е в белези. Аз не мога да се съревновавам с неговата младост.

— Няма нужда да се съревновавате с него. — Ема се подпря на лакът и се вгледа в лицето му, което сега издаваше пълната му искреност. Защо не го бе забелязала досега? Жил ревнуваше Уилям по необясними за нея причини. — Вие сте силен, ценя много черти в характера ви. Естествено, Уилям е млад, но и лекомислен. На вашите години той няма да притежава вашата мъдрост и загриженост за другите. Никога не съм ви сравнявала, Жил. Моля ви, повярвайте. — Тя притисна ръка до сърцето му и почувства учестеното му биене. — Не ме интересува на колко години сте.

— Чувствам се като онзи старец от вицовете, който имал нужда от помощ, за да се покатери върху жена си. Още не съм стигнал дотам, но след няколко години...

— Не. Отказвам да слушам повече!

— Ако още го обичаш...

— Обичам вас. Не искам нищо друго, освен да бъда с вас. Подозирам, че вие сбъркахте моя плам с опитност — опитност, която съм придобила с Уилям, но към него никога не съм изпитвала страст — прошепна Ема. — Бях с него само веднъж и той свърши, преди да разбере какво става. Не може да се сравнява с изживяното с вас. Само вие ме накарахте да почувствам страст. Каквото и да ви е говорил Уилям, то е само празни хвалби — преувеличавал е, за да впечатли посилен от него мъж. Вашата мощ не може да се сравнява с нищо друго. Това е едно неуловимо усещане, което изпитват всички около вас. Когато ме спасихте в гората, си помислих, че е дошъл дяволът да ме отвлече. Тогава си пожелах да отида и в ада с вас. И наистина бях в ада с вас, Жил, в ада на моите желания към вас. Имах нужда от вас, а съзнавах, че съм само средство за задоволяване на страстта ви.

— Как да върна тези свои думи? Де да не бях ги казвал. — Жил я помилва с трепереща ръка по бузата.

— Не можете да ги върнете, те винаги ще се помнят.

— Винаги? — Той едва събра сили да изрече тази дума.

— Не зная...



— Никога не съм те имал за обикновена любовница. Обичам те, Ема. Бях съсипан от ревност, че си била с Уилям. Разкъсвах се от вина, че не използвах властта си, за да го накарам да се ожени за теб и да признае Анджелика. Дали не се досещах още на онова съдебно заседание, че един ден ще поискам да си само моя? Когато те видях на стълбите с Уилям, помислих, че си спала с него. Трябваше да те изслушам тогава, да ти повярвам. В противен случай отричах точно това, което обичам в теб — твоята доброта, вътрешната ти красота. — Жил отклони поглед встрани. — Мислех, че ти искаш него. Аз бях глупакът, не ти.

Ема се надвеси над него и го погали по бузата.

— Аз искам само вас. Сънувам ви всяка нощ. Вие сте пред очите ми, когато тъка. Совалката лети по пътя си, който ѝ подсказва сърцето и ви втъкава в платното на моя живот.

Жил не каза нищо и тя задъхано продължи:

— Като се запознах с Уилям, аз виждах само красотата му. Не, примамиха ме думите му — песните, които ми пееше. Бях самотна, а той ми предложи онова, което ми липсваше след смъртта на майка ми. Мислех, че го обичам, а всъщност изобщо не го познавах. Когато ви видях — на съдебното заседание — сякаш ме покоси непозната болест. Горях в треска да бъда близо до вас, да ви опозная. Моля ви, разберете ме — вие сте като основата на моето платно, завинаги преплетено в живота ми. Ако изтеглите тези нишки, платът ще се разплете. Когато съм с вас — плът до плът — съм като обладана от дух.

— Не мога да живея без теб — каза той и преплете пръсти в косите ѝ.

— Заклевам се пред Бога, че ще ви бъда вярна.

Жил се вгледа в нея:

— Но ти всъщност не си свободна. — Той докосна гърдите ѝ. — Не и тук, в сърцето си.

Настана мълчание. Накрая той се изправи на коляно и я притегли до себе си. Разтвори ръката ѝ и я сложи върху своята. С другата си ръка докосна пръстите ѝ, проследи мазолите по връхчетата им, погали линиите по дланта ѝ. Тя склочи пръсти върху неговите и спря милващата я ръка. Така преплетени, той ги вдигна към устните си.

— Прости ми — прошепна Жил. — Без теб животът ми не струва нищо — дори и да не си свободна.

Ема зарови пръсти в косата му, повдигна главата му и огледа лицето му:

— Дори и да бях свободна, вие сте граф, а една тъкачка от простолудиято не може да се омъжи за благородник.

— Може, ако той пожелае.

Ръката ѝ затрепери. Погали го по челото.

— Готов сте да се венчаете за мен в църква?

— Да. Ако успеем да те освободим, ще се омъжиш ли за мен?

— Мене да освободим? — попита тя.

— Мислих над това цяла нощ. Може да говорим със свещеника. Ще поискаме разрешение от архиепископа, ако трябва. Така ще е най-добре за всички. — Той се усмихна и улови ръката ѝ. — Ще обеща да купя прозорец на църквата и на него ще изографисаме свещеника като свети Петър или някой друг.

На лицето ѝ се появи усмивка, но бързо изчезна:

— Ами ако не е възможно да бъда освободена?

— Възможно е. Усещам го със сърцето си и напълно вярвам, че ще стане. — Гласът му стана дрезгав от вълнение. — Обещавам да ти бъда верен.

По цялото ѝ тяло се разля спокойствие. Зората вече не ѝ се струваше мръсносива, а посребрена — красива и обещаваща един прекрасен ден.

— Аз също ви обещавам да ви бъда вярна.

Устните им се докоснаха в нежна целувка. Неговите бяха внимателни, за да не я изплаши силата на страстта му. Тя погали лицето му, плъзна ръка по шията, гърдите и я отпусна върху слабините му. Ласката ѝ го възпламени. Обгърна с шепи лицето ѝ и впи жадни устни в нейните. Тя отвърна на страстта му, нажежавайки я още повече. Припряно развърза дрехите му и го съблече.

Застанала на колене до него, тя го целуна леко като пеперуда, която пие нектар от цветята. Допря устни до твърдите зърна на гърдите му, косъмчетата около тях, гладките мускули по раменете и бедрата му, които потръпваха при всяко нейно докосване. Проучи превръзката на ръката му и погали връхчетата на наранените му пръсти.

Кожата му пламна от милувките ѝ. Златистите ѝ къдрици се разпиляха по раменете и гърдите му. Затрепери от нетърпение. Притегли я в прегръдките си и я издърпа върху себе си.

Двамата се сляха в едно. Вихърът на страстта ги увлече. Той я плъзна надолу, докато гърдите им се допряха. Устните им се изпиваха. Достигнаха заедно върха на насладата, която пламна като искра в сухо сено. В последния миг Ема отдели устни от неговите. Стенанията ѝ бяха дар към него. Той привлече отново лицето ѝ към себе си и я целуна нежно, за да я успокои. С тази целувка сякаш докосна душата ѝ; неговата вече беше в ръцете ѝ.

Слънцето набразди пръстения под, по който се гонеха мишки. Жил и Ема лежаха на сламеника с преплетени в страстна прегръдка тела.

Жил се прокашля, хвана ръката ѝ и наруши мълчанието — призна най-голямата си тайна, за да не стои нищо помежду им:

— Уилям е мой син.

Затаи дъх в очакване на нейната реакция. Дали щеше да го презре? Или да се ужаси? Така съжаляваше, че не направи това признание по-рано.

Ема бавно издърпа ръката си, повдигна мантията му и се загърна с нея. Помисли си, че това обяснява толкова много неща. Не ставаше въпрос само за ревност към младостта, а за ревност към сина. Непризнатият син.

— Защо не сте го признал за ваш син?

Жил долови в гласа ѝ само любопитство, а не присъда. Щом тя разпери мантията и над него и отпусна глава на гърдите му, той усети невероятно облекчение.

— Съществуването му щеше да причини много болка на жена ми. Връзката ни с Маргарет всъщност беше брак между власт и богатства. Тя не се интересуваше много от мен, поне така си мисля, но пък беше непростимо да бъда с друга, докато тя... Никълъс е само шест месеца по-голям от Уилям, ако разбираш какво имам предвид. Срамувам се от поведението си, дори и сега, след двадесет години.

— Обичаше ли майката на Уилям? — попита Ема, усещайки как сърцето му препуска бясно.

— Не. — Жил се завъртя, освободи се от прегръдките ѝ и взе дрехите си. Достатъчно време прекара гол. Наведе се и я целуна леко по бузата. — Когато майката на Уилям дойде при мен, аз се усъмних,

че съм баща на детето. Други също често се ползваха от услугите ѝ. Но честта ми повели да ѝ помогна, защото бях с нея няколко пъти. Освен това бях достатъчно възрастен, за да си понеса отговорността. Направихме сделка заради детето. Подходящ съпруг и мълчание срещу спокойствието на жена ми. Намерих ѝ добър мъж и с удоволствие плащах всяка година за Уилям, докато Маргарет беше жива. Може и да не ме обичаше, но държеше много на доброто си име и положение в двора на крал Хенри.

— О, Жил. — Очите на Ема се насълзиха. Жил улови една сълза и я изтри с палец.

— Понякога имам чувството, че върша кръвосмешение, когато лягам с жената на сина си и майка на внучката ми. Тогава се чувствам толкова стар... и въпреки това недостатъчно мъдър. Сега чак осъзнах, че не мога да заповядвам на сърцето ти. Ти трябва да ми го дадеш доброволно. В противен случай то не струва нищо. — Той коленичи пред нея. — Каквото и да се случи, позволи ми да те обичам, теб и Анджелика.

Ема усети каква болка го мъчи. Тя беше осезаема като любовта, която се изля в утробата ѝ от него преди миг. Той разголваше душата си пред нея. Каква тайна даваше в ръцете ѝ. Колко добре го разбираше тя сега. И колко лесно можеше да му прости.

— Да, Жил. Позволявам ти да обичаш мен... и Анджелика.

Ема се изуми от държанието на абата. Нито веднъж не я погледна, все едно я нямаше. Тя се почувства, като че ли не заслужава вниманието му.

Бе зашеметена от разкошния му апартамент. Живееше много по-охолно от Жил. По стените висяха гоблени, столчетата бяха украсени с копринени покривки.

Абатът потри брадичката си:

— Не го казвам просто за да ви угодя, лорд Жил. Обикновените хора в селото често се кълнат един пред друг в постелята.

Ема усети как страните ѝ пламнаха. Стомахът ѝ се сви.

— Ема и Уилям не са „обикновени“ хора. — Жил стана и закри из красивия апартамент.

— Така е. Очевидно този Уилям Белфур е прелъстил невинна девойка и я е вкарал в грях. Срамота. — Абатът притвори очи и отпусна отново главата си на облегалката на стола, тапициран с коприна. След няколко минути се изправи и Ема трепна в очакване на решението му. Абатът щеше да каже „да“ или „не“ и от този момент нататък трябваше да се подчиняват на неговата дума. Тя или щеше да стане вярна съпруга, или за цял живот да си остане просто метреса.

Изведнъж цялото ѝ притеснение се стопи. Със сигурност Бог бе пратил Жил като нейно спасение. Как тогава би могъл да прокълне любовта им?

Абатът им хвърли остър поглед над дългия си нос:

— Нашият отец повелява брака да бъде благословен от свещеник. Аз лично смятам, че един брак не е валиден без такава благословия. Затова не признавам брака между тази — той махна с тънката си ръка към Ема — тъкачка и сър Уилям. Така че не се тревожете. Още днес ще представя на вниманието на архиепископа разрешение за вашата венчавка. И ще можете да се ожените, когато пожелаете. Всъщност — той пак ги изгледа строго, — съветвам ви да го направите веднага, за да дадете име на детето ѝ.

Жил накара Ема да прибере Анджелика от къщата на един орач, където детето беше настанено срещу парче плат.

Тримата заедно се прибраха в замъка. Жил прекоси множеството от хора и се качи до своята маса. Придърпа Ема до себе си. Почука с камата си по чашата, за да привлече вниманието на присъстващите. Всички притихнаха.

— Не една беда преживяхме през последните няколко седмици — срутването на северната стена, пожарът... — При тези думи в залата се разнесе ропот. — Предлагам след две седмици да се съберем по един приятен повод в тези тежки времена — и да празнуваме. Всички сте поканени, мъже, жени и деца от селото и замъка, на сватбено тържество.

Залата избухна в радостни викове. От много години в Хокуоч не бяха виждали тържества. Жил изчака хората да се успокоят. По лицата им, доскоро посърнали и тревожни, сега видя радост и надежда. Забеляза Уилям в другия край на салона, скръстил ръце с озадачена физиономия.

— Представям ви бъдещата си съпруга. — Жил вдигна ръката на Ема и я целуна пред всички. Анджелика се разбунтува в прегръдките ѝ и протегна ръчички към него. Той се засмя, грабна я от ръцете ѝ и я прегърна. Цялата зала ги поздрави, когато се наведе и я целуна страстно, а тя се изчерви от смущение.

Усмихнат до уши, Жил се изправи пред хората си. Обходи с поглед светналите им лица, съзнавайки, че те всички са негови поданици. Той носеше отговорност за тяхното щастие, както и за бедите им. Това вече не му се струваше тегоба, а привилегия.

Когато дългият, изтощителен ден най-сетне свърши, Жил тръгна към стълбите. В покоите му Ема седеше до камината и люлееше Анджелика в скута си. В гърдите му се надигна прилив на нежност. Застана тихо зад тях, за да съзерцава хармонията между майка и дъщеря.

Ема вдигна глава и му се усмихна:

— Надявам се един ден да кърмя и твоето дете, Жил.

Той се извърна и отиде да отвори прозореца.

— Трябва да повикам Никълъс. Искam да се запознаеш подобаващо с него... и естествено с жена му, Катрин. Тя е прекрасна. И много добра лечителка.

Ема го изгледа тревожно. Не виждаше радост на лицето му.

— Какво има? Нещо лошо ли казах?

Той рязко поклати глава и се обърна към нея. Облегнат на перваза, изглеждаше едно цяло с кадифената нощ навън. Беше сериозен.

— Между нас трябва да има само откровеност, любов моя. Затова съм длъжен да те предупредя, че е малко вероятно да ни се роди дете.

Ема наклони глава и впери поглед в пухкавата буза на Анджелика. Остави я в кошчето до тяхното легло. Щом детето се успокои, тя отиде до Жил.

— Какво имаш предвид?

С безкрайна тъга той я погали по лицето:

— На Благовещение навърших четиридесет години. Знаеше ли, че съм толкова стар?

Ема се ядоса:

— Не ме интересува, ако ще да си на два пъти по толкова — почти извика тя. — Обичам те. И повече не желая да слушам колко си стар.

Жил я прегърна през кръста:

— Защи́таваш ме със същата ожесточеност, с която ми се сърдиш. Но трябва да се вслушаш в думите ми. Един мъж на моите години обикновено е имал... жени, любов моя.

Тя се облегна на перваза, за да вижда по-добре лицето му:

— Много ли, Жил?

Той кимна:

— Много. Но само след смъртта на жена ми, кълна се. Оттогава изминаха единадесет години. Но нито веднъж не ми се роди дете. Нито веднъж.

— Ами Уилям и Никълъс? — попита озадачено тя, несигурна какво се опитва да й каже той.

— Бях на седемнадесет години, когато те се родиха. Но след това не направих дете на нито една жена. Разбираш ли?

Ема го погледна:

— Имал си само безплодни жени?

Жил се усмихна тъжно:

— Зная, че повечето хора вярват, че жената е виновна за това да не се раждат деца в едно семейство. В първите години на брака ни с Маргарет се опитвахме да направим братче на Никълъс. Трябва ли да ти обяснявам още? Това е още една причина да си потърсиш по-млад мъж.

Ема сложи ръка на гърба му. Целият беше скован от напрежение.

— Искам да ме любиш, Жил. Не ме интересува дали ще ни се роди дете. Ти нямаш нужда от наследник. Аз имам Анджелика. Имаме се и един друг. Това ни стига.

Той я отнесе до леглото и набързо свали своите и нейните дрехи. Сетне се изправи на колене и дръпна плътно завесите, скривайки двамата в тяхното интимно кътче. Щом легнаха един срещу друг, Жил рече:

— Разголих пред теб цялата си душа, както никога не съм правил пред друг човек. Какво има в теб?

— А какво има в теб, че ме разтапяш отвътре? Как така караш сърцето ми да препуска лудо? Защо животът ми изглежда безсмислен, когато те няма?

Той се усмихна и обви лицето ѝ с длани:

— Онази нощ — на зида. Никога не съм бил докосван по такъв начин преди. Не говоря за тялото ми, а за сърцето.

Ема взе ръката му и я сложи на гърдите си:

— Докосни ме, ето тук. — Сърцето ѝ биеше лудо.

— Когато те видях в гората, с кучетата, усетих колко се страхуваш. Почувствах го в момента, когато те ухапах по крака. Сигурно сме свързани по някакъв начин.

Ема премести ръката му върху стегнатите връхчета на гърдите си. Боляха я от нетърпение да получат милувките му. Той сведе глава и пое настръхналото зърно в уста. Докато я прегръщаше, тя притисна ръка на слабините му. С бавни, нежни ласки тя усили насладата и го накара да стене от удоволствие.

Когато той понечи да се премести върху нея, тя го спря. Вместо това застана с лице към него, обхождайки с ръце гладката му кожа. Потри с длани гърдите му, плъзна ги по хълбоците му, между краката и



отново се върна, откъдето бе тръгнала. Капки пот избиха по тялото му. Ема се наведе над него.

Жил изруга наум и насила я дръпна назад. Всичката нежност помежду им се изпари. Той впи устни в нейните. Почти с ярост се нахвърли отгоре ѝ. Тя го прие, откликна на неговия плам и му го върна с безумна страст.

Накрая се отпуснаха задъхани върху възглавниците. Очите ѝ се насълзиха от разтърсващото удоволствие, с което я дари той. След миг сънят я обори.

Жил обаче не можа да мигне. Мислеше за нещата, които трябваше да свършат. Да се видят с архиепископа. Вероятно да предложат подходящо голям подарък на църквата.

Няколко часа по-късно Ема се сгуши по-близо до него и той осъзна, че стаята е изстинала.

Измъкна се от леглото и дръпна едната завеса, за да пусне светлината. Ема отвори очи и му се усмихна. Преди да се захване с огъня, Жил я погледна, излегната в неговите кожи:

— Представях си те как лежиш до мен, стоплена от моята страст. Ала всъщност ти ме стопляш.

Той се запъти към камината. Неочаквано Ема ахна.

— Какво има? — спря се той.

Ема докосна дългата драскотина на рамото му. Той погледна и поклати глава:

— Имал съм далеч по-лоши рани. Тази беше спечелена в любовна битка. Не се тревожи. — Руменина заля лицето ѝ. — Раната, която сам си нанесох, когато те обвиних, че предпочиташ Уилям, ме боли много повече от всички други. — Той ѝ се усмихна и я целуна по носа.

Мускулите заиграха по гърба му, докато той разпалваше огъня и я предизвикаха да скочи от леглото. Наведе се над него и го погали. Накара го да легне по гръб върху тръстиковия под. Възседна го, подпря ръце на раменете му и го превзе, както пламъкът превзема дървото. С всяко движение на тялото си искаше да скрепи още по-силно обета им, да го свърже със себе си и да изтрие всички съмнения от съзнанието му.

На следващата сутрин, кисел от безсънната нощ, Жил придружи Сара до оръжейницата. Като ги видя, огромният Роби кимна и извади един меч. Жил претегли оръжието с ръка и го размаха няколко пъти във въздуха. Сетне го прибра в ножницата.

— Харесва ми. Добра работа си свършил. Сара иска да е готов след седмица.

Жил й се усмихна:

— Много хубав подарък. Ролан ще го оцени. — Малкият Роби се втурна след новия си баща и вдигна ръце към меча. Със сериозна физиономия Жил му подаде оръжието.

Тропот на копита отклони вниманието му от детето. Жил излезе от оръжейницата и погледна към портата, която делеше двора на две. След миг се появила група мъже.

Бяха облечени в цветовете на краля. Някакво лошо предчувствие го сграбчи за гърлото. Няколко слуги хукнаха да помагат на гостите. Един от тях посочи към Жил и той тръгна към тях.

— Лорд Жил д'Аржан? — попита добре облечен мъж, изтънчен от главата до петите.

— Да — кимна Жил. — А вие сте?

— Аз съм Стивън Монкфорт, пратеник на кралския съдия. Нося важни документи от негово величество — човекът се покашля, — преди неговото... как да го наречем... пътешествие до континента. — Монкфорт положи ръка върху свитъците, които се подаваха от кожената му чанта.

— Дайте ги. — Жил протегна ръка. — Писани са, преди да го заловят, така ли? — Беше прекалено уморен, за да се занимава с формалности. Вече на всички беше ясно, че Ричард е арестуван някъде и ще се иска откуп за главата му.

— Да, лорд Жил — кимна Монкфорт и му подаде скрепените с восък документи. Жил извади ножа си и счупи печатите. Набързо прегледа първия лист, като се извърна леко, за да не издаде реакцията си. След като го прочете, го смачка в ръката си и отвори следващия. По същия презрителен начин унищожи още три документа.

Болка задави гърдите му, едно мускулче под дясното му око затанцува нервно. С първия документ крал Ричард го сгодяваше за Мишел д'Амбри.

Тя беше на тринадесет години.

Необходимостта принуди Жил да прояви находчивост и умело да отбягва Ема до края на деня. Намираше си всевъзможни задачи в селото. Освен това разбра с няколко кратки въпроса, че пратениците всъщност не знаят за какво се отнасят документите. Щяха да останат през нощта и да си заминат на сутринта. Без отговор. Жил им каза, че няма нужда от отговор, без да им дава обяснения.

Когато остана сам в стаята, където с Томас и Ролан обсъждаха деловите въпроси за владенията, Жил прочете няколко пъти документа за годежа. В другите се уточняваше брачния договор. Бяха цял куп, изготвени, с цел да подтикнат Жил да се ожени отново. Бащата на Мишел д'Амбри бе влиятелен барон от Марчър, на когото Ричард дължеше услуга. Освен Мишел, д'Амбри имаше още шест дъщери. Управляваше няколко далечни владения, превзети от Уилям Завоевателя. За да си осигури предаността на бароните си на определени места, Ричард бе сгодил Жил за най-голямата дъщеря на д'Амбри. В личното си писмо Ричард пишеше, че силно се надява Жил да се подчини.

Мили боже, мислеше си Жил. Ричард искаше да го ожени за дете. Но когато осъзна черната ирония, той отметна глава и се разсмя. Смееше се толкова силно, че Ролан и Марк Тревейлин дотичаха притеснени в стаята. Жил махна към книжата.

— Това е лудост — каза той и вдигна документите. — Четете, господа, вижте какво пише и ми кажете как да се оженя за жената, която обичам, и същевременно да спазя волята на краля.

Ролан се бе облегнал на стената и гледаше как Жил хвърля ножове. Не му бе трудно да го открие. Щом не беше на кулата да оглежда замислено залива, значи беше тук, далеч от любопитни погледи, отдаден на мислите си. Всеки нож се забиваше право в целта.

— Какво ще правиш с този годеж? Каза ли на Ема?

Жил стрелна с поглед приятеля си. Подхвърли един нож от едната си ръка в другата, после го запрати в мишената.

— Това е смехотворно. — Ролан поклати глава. — Ричард знае, че не искаш да се жениш.

— Да. Мислиш ли, че може да промени плановете си?

— Не и ако не говориш лично с него. Ти беше човек на Хенри, не негов. Няма да помогне просто да му откажеш. Можеш да прекосиш канала, да потърсиш пленения ни крал и, когато го намериш, да преговаряш за откупа му. Може да ти е толкова благодарен, че да те освободи от годежа, без да загубиш нищо.

— По дяволите — изруга Жил и изгледа приятеля си кръвнишки.

— Или пък можеш да се ожениш и за двете. Разбира се, на човек на твоята възраст може да му е трудно да задоволява две съпруги.

— Искаш ли да ти забия този нож в гърба? — изръмжа Жил. Той тръгна лениво към Ролан. Крачките му се забавиха.

— Значи мислиш, че е крайно време да кажа на Ема за тази ужасна бъркотия.

— Със Сара мислим, че чака прекалено дълго.

Жил прибра ножа в калъфа и кимна.

— Освен това Сара предложи да говориш с отец Бернар. Може да е досадник, но за разлика от абата, който е политическо животно, отец Бернар не се интересува много от държавните машинации. Може да намери начин да осуети плановете на краля — и то без да разгласява из кралството за годежа.

Двамата отидоха заедно да потърсят добрия отец. Свариха го да си хапва овнешко месо.

Отец Бернар премига смутено срещу лорд Жил и прочисти гърло:

— Вие изявихте намерение да се ожените за госпожица Ема пред целия двор, милорд. Може ли да попитам, искам да кажа, вие с нея, имам предвид...

— Какво ние с нея, човече? — Жил се опитваше да прикрие нетърпението си.

— К-к-консумирахте ли любовта си, милорд? — Отец Бернар потри веждата си с ръба на ръкава си. По закръглените му бузи се появи руменина.

Жил се усмихна на лицемерното му притеснение. Отецът споделяше постелята си с една пищна хубавица.

— О, да. Доста пъти.

Отец Бернар поклати глава:

— Наистина трябва да се покаете. — Той пак се покашля. — После трябва да разкажете на архиепископа за трудното си положение. Неговата воля може да натежи пред желанията на краля.

— Може ли? — Жил повдигна вежда. — И защо би рискувал да си навлече гнева на краля заради такава дреболия като моя брак?

Свещеникът хвърли поглед на вечерята си. Взе парче овнешки бут и го загриза:

— Тогава намерете подходящ кандидат за детето. Трябва да е не по-лоша партия от вас — що се отнася до краля, не до момичето — някой, за когото си струва да я сгоди, равен на вас.

— Бог да ви благослови! Вие сте невероятен! — Жил скочи на крака и тупна Ролан по рамото. — Трябва просто да намерим друг жених. Чудесно. Ролан, заеми се с това. Веднага. Аз трябва да се видя с Ема.

След миг вече бе излязъл и тичаше по стълбите към стаята си. Влетя вътре и стресна Ема, която плискаше лицето си с вода. Той я грабна и я притисна към себе си.

— Какво става? — задъха се тя, докато той я въртеше наоколо, пръскайки вода навред.

— Просто се радвам, любов моя. Просто се радвам. — Той я целуна звучно и я подхвърли на леглото.

След един час, когато бяха утолили страстта си, Жил се надигна на лакът. Пое си дълбоко дъх и въздъхна бавно:

— Крал Ричард ме е сгодил за дъщерята на един влиятелен барон.

Ема го погледна зашеметена. Доста време стоя така, с отворена уста. Когато успя да проговори, думите ѝ бяха гневни и остри:

— Предложи ми да се омъжа за теб, а си сгоден за друга? Що за отвратителна шега е това? — Тя го отблъсна и затърси дрехите си.

— Почакай. — Той скочи от леглото и я сграбчи за раменете. — Няма да се ожения за момичето.

Ема се отскубна от ръцете му. Облече се бързо, седна на масата и се опита да се успокои.

— Ще ми обясниш ли какво става? Любиш ме, после ми изтърсваш тази новина, както си в прегръдките ми. Ще започна да изпитвам ужас, от каквато и да е близост!

Жил навлече халата си и седна до нея. Хвана ръката ѝ — пръстите ѝ бяха студени.

— Сещаш ли се за кралските пратеници, които пристигнаха днес?

Тя кимна.

— Донесоха годежните документи, изготвени от крал Ричард. С този брак цели да намали влиянието на брат си Джон. Аз няма да се ожена за нея.

— Как ще се противопоставиш на краля? — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Няма да му се противопоставям. Ще му предложа друг жених, който ще бъде също толкова подходящ за целта. — Лицето ѝ се проясни. Той преглътна.

— Ами ако не намериш такъв човек? — Обзе я страх. Тя се хвърли в обятията му.

— Ако има проблеми, ще избягаме заедно и наистина ще се противопоставим на крал Ричард. — Той я притисна силно.

Ема се вгледа изпитателно в лицето му, за да се увери, че е искрен.

— И би поел такъв риск? Заради мен?

— Да — прошепна той в устните ѝ. — Да. Тук не ме задържа нищо, ако ти не си до мен.

— Обичам те, Жил. — Тя притисна бузата си до неговата и почувства успокояващата мекота на брадата му. Ала дълбоко в себе си трепереше от страх.

На следващия ден ловните соколи не бяха по стените, тъй като много мъже от замъка се възползваха от хубавото време и отидоха на лов. Всъщност залата бе почти пуста. Слънчевата светлина се процеждаше през отворите за стрелба и образуваше златни петна по дървения под. Въздухът бе изпълнен с аромата на хляба, който се печеше в кухнята. Жил гледаше замислено шахматната дъска. Най-накрая взе една от пешките на Ролан.

— Не мога да предложа който и да е. Трябва да е подходящ за целта. Мисли.

— Мисля. — Ролан си отмъсти, като взе единия офицер на Жил. Доста важен ход, помисли си той. — Изброих ти всички младежи, вече не остана никой!

— Всички младежи, вярно е. — Жил изпъшка, тъй като Анджелика се хвърли на коляното му. Той я остави да се качи в скута му, но държеше ръчичките ѝ, за да не вземе някоя от шарените дървени фигурки от дъската. — Малка милейди. — Той се наведе и целуна ръчичката ѝ. — Вие можете ли да ни предложите някой младеж?

Анджелика поклати главица, като че ли разбираше въпроса му, открадна една пешка и я лапна.

— Обичаш това дете — каза Ролан. Жил кимна. — А Уилям? Той обича ли я?

— Той отхвърли Ема и детето. Така че Анджелика си е моя — отвърна Жил и сложи на мястото на пешката един костен пръстен, който някога беше на Никълъс.

— Доколкото познавам Уилям, ако те чуе, ще иска детето с невероятна жар.

— Да, но и аз го познавам. Мога да му затворя устата с купчина сребро, сигурен съм.

— Щом казваш. — Ролан отново насочи вниманието си към шахматната дъска. Премести коня си. — Харолд от Мидълсекс — каза той след продължителна тишина. — Той има син. Доста обикновено момче, но перспективите му са не по-лоши от твоите.

— Да. — Лицето на Жил светна. Той целуна бързо Анджелика и я свали на земята. — Мога да отида до Мидълсекс и после да се видя с правния съветник на Ричард и да му кажа, че предлагаме друг жених. Харолд не може и да си мечтае за такава добра партия като Мишел д'Амбри за момчето си. Самият Харолд притежава важни земи по границата с шотландците. Ще бъдат такава умопомрачителна двойка. Правният съветник ще си умре от смях. — Жил скочи на крака и закричи неспокойно.

Ролан вдигна вежди, видимо развеселен.

— Жалко, че Никълъс е женен. Щеше да е идеален. Може би трябва да признаеш Уилям и да предложиш него.

— Проклятие. Това не е шега. — Изведнъж застина. — Сетих се! Съпругата на Никълъс, Катрин д'Анжу. Какво ще кажеш за брат й Габриел?

Ролан вдигна ръце с престорен ужас:

— Габриел д'Анжу? И кой ще го завлече до олтара? Ти? Аз? Държа на главата си — и най-вече на това, че все още е на раменете ми.

— Но той е идеален. Няма никакви земи, значи ще се облагодетелства от този брак, но при все това има много връзки. Ричард ще получи каквото иска — съюз, който да попречи на интригите на Джон. Габриел д'Анжу е свършен! Ще създаде съюз, с който Джон няма да може да се бори. В същото време ще помогне на Никълъс и на мен да укрепим позициите си в онези земи, които принадлежат на д'Амбри.

— Габриел д'Анжу никога няма да се съгласи. Той върти любовници от единия бряг до другия.

— Но все някога трябва да се ожени. Както ти каза, Мишел е още дете. Той може... — Жил млъкна. Щеше да каже, че д'Анжу може да си бъде женкар още години, преди да се укроти и да създаде деца с жена си. Преди няколко години не би си помислил, че в това има нещо нередно. Допреди няколко месеца изобщо нямаше да му направи впечатление. Вместо това добави: — Ричард много ще се зарадва. Протестите на д'Анжу ще му доставят удоволствие. Най-накрая и двамата ще осъзнаят колко е подходяща комбинацията. — Жил се протегна и премести царицата си. — Шах.

Ролан погледна шахматната дъска.

— Изглежда си убеден в това.

— Убеден съм. Предусещам го. Този съюз е предопределен от Бога. Всичко ще мине чудесно! — Той стана и излезе от залата.

Ролан въздъхна.

— Съжалявам, друже — каза той тихо. — Не видя откъде може да дойде заплахата. — Вдигна офицера си и взе царицата на Жил.

Жил изскочи от залата и премрежи очи на ослепителното слънце. Отвори със замах вратата на тъкачницата. Като че ли забравил



всякакво благоприличие, той дръпна Ема от стана и я повлече, смеейки се, след себе си по стълбите към стаята си.

— Да разбирам ли, че си така щастлив, защото си намерил подходяща жертва за брака? — Ема го докосна леко по бузата.

— Да. Габриел д'Анжу. Той е чудесен. Красив, млад, с добро обществено положение. Той е брат на снаха ми. Утре ще отида до Сийсуепт — д'Анжу често гостува там. Ако не е там, поне ще ме упътят къде да го намеря. Тогава ще убедя Габриел, че бракът с Мишел д'Амбри ще му даде чудесни възможности.

Ема въздъхна тежко. Имаха толкова малко време. Тя обви лицето му с длани и погали с палци късо подрязаната му брада. Вгледа се в лицето му и се опита да запомни всяка точица от чертите му.

— Защо си толкова сериозна, Ема? Да не би да съжаляваш, че ще се жениш за мен? — Усмивката му изчезна.

Тя зарови ръце в косите му и наведе главата му към себе си:

— Не. Не съжалявам ни най-малко. — Тя го целуна нежно по устата. — Люби ме, Жил. — Той я вдигна на ръце и я сложи внимателно на леглото. Възнамеряваше да я обладае бавно и нежно, но само след миг се впуснаха в страстта си. Малко преди края, той придърпа пръстите ѝ към устните си и я помоли да му прости страданията, които ѝ бе причинил. Тя го увери, че му прощава всичко и двамата достигнаха разтърсващ екстаз, прелестен като всичките им любовни преживявания досега.

Ема остана будна още няколко часа. Искаше ѝ се да е така уверена като Жил. Но това, че не познава нито един от хората, за които бяха говорили, нито крал Ричард, нито Габриел д'Анжу, я притесняваше още повече. В един момент се унесе, но спа неспокойно. Непрекъснато се въртеше в завивките, а имената се въртяха в обърканите ѝ мисли.

Жил се събуди от бълнуването на Ема. Тя ръкомахаше и стенеше в съня си. Той я притегли към себе си, прегърна я и пригладя косите ѝ. Погали я нежно и я събуди от кошмара ѝ. Беше потна. Сви се разтреперана до него и зарови лице в гърдите му.

— Какво те тревожи? — прошепна той в косите ѝ.

— Нищо. — Ема не искаше да говори за съня си. Искаше да го пропъди от съзнанието си.

— Кажи ми. Ще ти олекне и ще можеш да заспиш спокойно.

Не желаше да си признае, че бе сънувала кошмар, и отклони въпросите му, като го притегли в обятията си. Мисълта за съня избледня пред усещането, че Ема го докосва, прегръща го и го обича.

Когато задоволиха желанието си, тя си притисна силно към Жил. Престори се, че заспива, за да не я попита отново за съня. Лежа така, докато той задиша дълбоко и тя разбра, че вече е заспал. Остана будна до зори, изплашена от това, което бе сънувала.

На Жил му отне цял ден да приготви хората си за дългото пътуване. На Ема денят ѝ се стори невероятно кратък. Самата тя изобщо не бе готова да се раздели с него, когато той дойде да се сбогува.

— Пази се, Ема. Изпратих Уилям да нагледа укрепленията в едно мое владение до Селси. Ще отсъства доста по-дълго от мен и няма да те безпокои. Марк Тревейлин и Сара ще ти помагат, ако имаш нужда от нещо. Не се притеснявай да искаш съвет от тях.

— Жил, не заминавай. — Ема се хвърли в обятията му. — Сънувах сън — ужасен кошмар.

— Чудех се, какво те е разстроило така. — Жил потри гърба ѝ. — Не говори. Сънят не е истина. — Той смени темата. — Ще си мислиш за мен всеки ден, нали? — Жил не по-малко от Ема искаше да остане.

— Съня, Жил, трябва да ти го кажа. — Очакваше на лицето му да се изпише нетърпение или насмешка. Но той изглеждаше загрижен.

Жил я отведе до една беседка и я сложи да седне на една дълга, тапицирана пейка.

— Разкажи ми — каза той и взе ръцете ѝ в своите.

— Беше много тъмно. Помислих си, че огънят е загаснал, защото нямаше никаква светлина. После осъзнах, че сънувам. Бях в една тъмна стая, нямаше нито огън, нито лампа, пълен мрак. Беше ми толкова студено. — Тя стисна ръката му, докато я заболя. — Събудих се в тъмното, болеше ме гърло, не ми стигаше въздуха, задушавях се. После всичко изчезна. Теб те нямаше. Беше истинска агония.

— Ема, това е просто сън. Тревожиш се за нашето бъдеще. — Той я притегли към себе си и я притисна пламенно. — Обичам те. Ще се върна при теб свободен и ще се венчаем. Престани да се страхуваш.

— И аз те обичам. — Ема потисна притесненията си. Той трябваше да тръгва. А тя искаше да го задържи. Страхуваше се.

Жил стана и дръпна и нея да се изправи. Той направи една крачка и се натъкна на Анджелика, която ги бе проследила до уединената беседка. Той я прегърна силно и вдъхна аромата ѝ.

— Да слушаш, детето ми.

Много му харесваше да я нарича свое дете, тъй като в сърцето му тя наистина беше такава.

Отидоха заедно в двора. Когато Жил се качи на коня си, Уилям се приближи, яхнал великолепен сив жребец, и му пожела лек път. Ема бе безкрайно благодарна, че Жил се погрижи да го отпрати надалеч. Сега, когато го видя в доспехи, следван от своите хора, отново я обзе страх от него.

Между конете дотича позната фигура.

— Сър Уилям — извика Беатрис. Той се обърна леко към нея. — Пригответе ви това. — Тя протегна един вързоп. Ема я бе видяла да го стяга сутринта. Усмихна се, като си спомни как Беатрис грижливо избираше плодове и сирена за пакетчето.

Уилям хвърли бегъл поглед на вързоп. Без да каже и дума, той се обърна отново към Жил, поклони се и пришпори коня си.

Ема възкликна смаяно, когато калта от копитата на коня му изпръска снежнобялата престилка на Беатрис. Втурна се да ѝ помогне, тъй като Беатрис стоеше сред конете, с все още вдигнати ръце, замръзнала на мястото си като статуя.

— Ела — подкани я Ема, а Жил се намръщи. После пришпори коня си и поведе хората си към изхода. Навъсеното му изражение на тръгване беше още една лоша поличба.

Беатрис стоеше като вцепенена в ръцете на Ема. Отпусна тромаво вързоп и проплака:

— Той не ме видя.

Разсеяна от изражението на Жил, Ема каза като че ли на себе си:

— Видя те.

Беатрис изви рамене и се отскубна от Ема:

— Ти не знаеш нищо! Той ми даде знак за вярност снощи. За вярност! Кичур от косата му. Щеше да ми проговори, ако ме беше видял. — Тя присви очи. — Ти се перчеше тук пред всички рицари и те те бяха зяпнали. Как да ме види Уилям — тя се удари с юмрук в гърдите, — когато ти въртиш поли под носа му?

Ема бе смаяна от яростта и злобата на Беатрис. Беше свила юмрук и като че ли бе готова да я удари. Ема стисна Анджелика до гърдите си и отстъпи.

Сара и Ема се разхождаха бавно на двора. Тревейлин ги следваше на дискретно разстояние. Сара въздъхна.

— Мина една седмица и смея да си призная, че моят Ролан доста ми липсва. Зная, че трябваше да замине с лорд Жил, но въпреки това ми липсва.

Ема се обърна към приятелката си:

— Отново сънувах онзи сън. Така искам Жил да се върне.

— Да, сънищата са силно нещо. — Сара потрепери от собствените си тревоги. На лицето на Ема се бе запечатало безпокойство. Имаше сенки под очите, кожата ѝ бе бледа. — Ела, да видим какво можем да свършим на стана, преди да се върнат. Можеш да ми разкажеш за съня си и ще го пропъдим от мислите ти. Може би ще успеем да се отървем от тази сянка. — Тя посочи с палец към Тревейлин.

Ема не се интересуваеше много кой ги следи, наблюдава или слуша разговорите им. Нямаше желание да върши каквото и да било, освен да се грижи за Анджелика. Седнаха на тъкачните машини. Мей дойде и помоли да си почине малко. Остави им Анджелика. Седяха мълчаливо, кросното на Сара се движеше в плавен ритъм, а Ема премяташе копринените нишки, от които щеше да направи украса за една от туниките на Жил. Най-накрая, обезсърчена от бъркотията от конци, тя захвърли работата и взе Анджелика в скута си. Подпря брадичка на главицата на дъщеричката си.

— Не мога да се отърся от лошите предчувствия.

— Тогава ми разкажи още веднъж за съня си и изчисти ума си от тази отрова. — Сара остави кросното.

— Всеки път сънувам същото — започна Ема. — Стоя в едно тъмно, много тъмно помещение. Дали е нощ или ден — не мога да кажа. Зная само, че е тъмно и аз спя. И всеки път се будя от болка. Такава ужасна, пронизваща болка, че искам да изпищя, но не мога да си поема дъх. Нито звук не излиза от гърлото ми, защото не мога да дишам. Опитвам се, хващам се за шията, съпротивлявам се, но все напразно. После болката изчезва, също така внезапно, както се е появила. В съня си лежа на нещо твърдо и зная, че тази болка означава нещо ужасно, нещо страшно. Толкова ме е страх, Сара. Искам Жил.

Анджелика се разшава в ръцете на Ема в отговор на тревогата ѝ.

— Успокой се — рече ѝ Сара, протегна се и взе Анджелика от скута ѝ. — Не се оставяй някой друг да те види тъй притеснена. Нали не искаш да тръгнат клюки? Скоро ще станеш съпруга на лорд Жил.

*Съпруга на лорд Жил.* Ема кимна, видя любопитните погледи на другите тъкачки и се опита да потисне страха си. Хвана конците и наведе глава над тях, като недоволстваше, когато се преплитаха.

— Този сън е доста обезпокоителен, вярно е — каза Сара, когато Ема притихна. — Но не мисля, че вещае нещо лошо за нашите мъже. Така че се опитай да не мислиш за него.

Ема разбра, че въпросът е приключен. Огледа другите тъкачки. Нямаше кой да ѝ помогне. Бе съвсем сама.

Уилям Белфур успя на няколко пъти да се промъкне тайно в замъка, откакто преди три седмици лорд Жил го прати да провери крепостния зид на имението Селси. Лорд Жил нямаше намерение да допусне и там да се случи подобна трагедия като в Хокуоч. Двете укрепления бяха на едни и същи години.

Уилям бързо установи, че строителите си знаят работата и реши, че няма смисъл да им виси над главите. Ала истината беше, че Селси не предлагаше достатъчно девойки за развлечение.

Не му се слизаше от коня, затова се подпря на седлото и търпеливо изчака животното да пие вода от езерцето зад воденицата. Очертаваше се един мързелив ден и мислите му се въртяха само около предстоящите удоволствия. Неочаквано нещо се размърда в сянката и привлече вниманието му. Заклучи, че момичето идва по-рано от нетърпение. Това обещаващо добро развитие на срещата.

От горичката до езерото се появи жена. Уилям смръщи вежди. След миг обаче го напуши смях. Слезе от коня, метна юздите на една клонка и клекна зад храстите, за да наблюдава.

Спомни си за един друг ден, в който също бе видял Ема да събира треви и корени за боите си. Стана му смешно, че тя още ходи в гората. Все пак на бъдещата господарка на замъка повече ѝ подходеше да поръчва бижута и панделки, а не да рови из калта.

Ема свали тежката раница от рамото си и седна на твърдата земя. Внимателно огледа придобивките си.

— Имаш ли нужда от помощ? — обади се Уилям, излизайки от прикритието си.

— Уилям! Така ме стресна. — Ема скочи и припряно започна да прибира тревите в торбата.

— Нима? Навремето изобщо не се стряскаше, когато се срещяхме на това място.

Ема метна товара на рамо и се дръпна. Хвърли поглед към притихналата воденица.

— Не ми казвай, че си тръгваш, Ема. Ти току-що дойде. — Уилям я спря с ръка.

— А ти защо не си в Селси? — сопна му се тя. Измъкна се от него и го изгледа разтревожено. Изглеждаше невероятно красив, русата му коса блестеше на слънцето, а обшитата с кожа мантия бе отметната назад и разкриваше широките му, мускулести гърди. Точно потрепването на тези мускули я изплаши, защото си спомни на каква сила бяха способни.

Уилям ѝ се усмихна презрително. Гримасата му сякаш засенчи с лошо предчувствие ясното утро:

— Аз си знам задачите — рече той. — Не е твоя работа как ги изпълнявам.

Ема отстъпи към заледения бряг на езерото, за да се отдалечи от него.

— Мен ли чакаше? Доколкото си спомням, тук те обладах за първи път. Може би си подобрила уменията си под вещото ръководство на лорд Жил. Разбира се, той не е в първа младост, че да се представя като голям любовник... А може би си дошла да упражняваш професията си? Примерно да предлагаш тялото си срещу отстъпка във воденицата? — попита Уилям и се изхили.

Говореше тихо, ала думите му бяха грозни. Тръгна дебнешком след нея по брега. Настигна я и я сграбчи през кръста. Нахвърли се върху нея светкавично като змия, докопа гърдата ѝ и я стисна.

— Пусни ме, негоднико! — извика Ема, борейки се да се отскубне.

Уилям я повали на земята и я възседна.

— Покажи ми тези меки, бели крака. — Той я притисна към земята с ръка на гърдите и вдигна полите ѝ.

Ема обезумя. Замята се под тежестта му, заудря го с юмруци, но без успех. Протестите ѝ само го разсмяха.

— Добре, удряй ме. Удряй ме, надута господарска уличнице. — Той се наведе, стисна със зъби зърното на гърдата ѝ и удари ръцете ѝ в земята, сякаш биеше мухи.

Щом усети ухапката му върху гърдата си, Ема разбра, че той смята да ѝ причини болка. Жестът му не беше милувка, а жестоко ухапване. Уилям се отпусна върху нея и с това сложи край на упорството ѝ. Огромната му тежест ѝ изкара въздуха. Без да може

повече да се бори, тя се опита да го разубеди с думи. Махна полепналите по устата ѝ негови коси и го замоли:

— Уилям, престани, моля те. Жил никога няма да ти прости това. Моля те. — Задави се от ридания. Уилям вече бе вдигнал полите ѝ до кръста.

Той силно заби коляно между краката ѝ. Ема изпадна в истерия. Хвърли се да се бори с него, докато той се подпря на лакти, за да свали панталона си.

— Той успява ли да те изпълни, както аз го правех, сладка Ема? — ухили се той, впи устни в нейните и пипнешком се опита да проникне в нея.

Ема понечи да напълни шепите си с пръст, за да я хвърли в очите му. Твърдата, заледена почва не поддаде. Напипа камък. Грабна го и без да мисли, го тупна с него по рамото. Ала сякаш удари канара.

Въздухът се изпълни с нейните викове и неговите похотливи стенания. Уилям не успя да я обладае, защото тя не спря да се дърпа. Накрая той брутално я блъсна и ѝ разтвори краката. Ема го удари с камъка по челото.

Той се изтърколи настрани и тя най-сетне успя да си поеме въздух. Задъхана и разплакана, прибра разкъсаните си фусты.

— Проклет да си, Уилям. — Ема изпълзя на четири крака, докато той се опитваше да стане. От челото му капеше кръв.

— Кучка такава! — Уилям побесня от яд. Посегна да я хване, но тя се измъкна, запретна поли и хукна да бяга с всички сили. Ема се скри в гората и той изруга: — Скоро ще ми паднеш в ръцете, обещавам ти — изкрещя злобно. — Въобразяваш си, че печелиш, но помисли пак. Следващия път ще те сваля в неговото легло. — Уилям измърмори под носа си, изправи гръб и изтри кръвта от лицето си. — Да, и ти ще ме молиш.

Тя изчезна зад дърветата. Той я проследи с поглед и накрая сви рамене. Внимателно си оправя дрехите, загърна се с туниката и приглади косата си, проклинайки, че ръката му е изцапана с кръв.

Върна се при коня си, откъсна парче от стара риза, наведе се и го намокри в леденостуденото езеро. Изтри раната на челото си и даде воля на яда си с порой от цветисти ругатни.

Неочаквано върху му падна нечия сянка. Уилям понечи да се обърне. Болка проряза слепоочието му и той рухна по гръб на земята.



Нащърбеният камък се стовари още няколко пъти върху лицето му. Ала той нито се бореше, нито ругаеше. Не усещаше нищо, докато ударите превръщаха главата му в пихтия. Още първият го бе убил.

Ема се постара да забрави за клетвите на Уилям. Най-важно бе да се спаси, затова тичаше, колкото може, като се препъваше от време на време по камъните. Подхлъзна се на един корен и падна по очи върху купчина изгнили листа. Кърпата се изхлузи от главата ѝ и косата ѝ се разпиля.

В истерия, Ема грабна окаляния шал, хвърли бърз поглед назад и със сетни сили продължи да бяга. По витите алеи на замъка коленете ѝ вече се подвиваха.

Добра се до портата. Едва се държеше на краката си, затова седна да дойде на себе си. Полата ѝ беше скъсана, по цялата предница на роклята ѝ имаше кал. Страните ѝ бяха червени от срам. Срамуваше се, че навремето се бе отдала така лесно на Уилям Белфур, без да се постарее да разбере що за човек се крие зад красивото му лице.

— Зле ли ви е? — извика ѝ пазачът от поста си върху крепостния зид.

Ема не отговори, само събра полите си и тичешком влезе. Завтече се по стълбите към покоите на Жил, като избягваше погледите на околните.

Спусна резето и разкъса роклята си. Разтреперена и гола, тя грабна една от камите на Жил и нарязва дрехата на парчета, които хвърли в огъня. Не искаше нищо да ѝ напомня за този страшен ден. Намери робата на Жил и плътно се уви в нея.

Докато наблюдаваше как роклята ѝ става на пепел, тя усети, че дясната ѝ гърда гори от болка. Забрави за ужаса си, скочи и изтри с гъбата следите от пръстите на Уилям. После се сгуши в леглото на Жил, потъна в неговото ухание, заобиколена от спомени за приятни изживявания. Замоли се той да се върне по-скоро вкъщи.

Прехапа края на ръкава, за да не заплаче.

— Гладна. — Анджелика я дръпна за косата и я събуди. — Гладна! Анджелика гладна!

— О, детето ми. Прости ми. — Ема стана и се облече, мърморейки си под носа. — Нищо няма да спечелим с криене. Трябва да се изправя пред него, защото той със сигурност ме чака долу. — Извади камата на Жил от раклата и я скри под роклята си. — Ако се скрия тук, той ще излезе победител. Ще разбере, че ме е изплашил.

*Защо тръгнах сама да събирам треви?*

Ема притисна Анджелика до гърдите си и закри из стаята на Жил. Не се поддаде отново на желанието да си легне в огромното легло и да се скрие в успокояващите му прегръдки.

— Ще бъда силна. Няма да му позволя да ме уплаши.

— Грах, мамо. Анджелика иска грах.

Ема погледна дъщеря си. Как можеше Уилям да презира такава невинност и красота? Тя зарови лице във вратлето на Анджелика и едва сдържа мъката и гнева си.

— Не мога да се крия, докато се върне Жил. Трябва да се изправя пред Уилям сега.

Премести Анджелика в другата си ръка и провери дали ножа си е на мястото, завързан за крака ѝ. Изправи рамене и сложи ръка на железното резе.

След миг колебание тя го вдигна. Кимна на часовоя, който пазеше в подножието на стълбите. Преди да слезе от последното стъпало, се спря, но събра сили и влезе в залата. Огледа десетките маси с хора, но не видя човека, когото търсеше. Въздъхна с облекчение и си проправи път към празното място, което я чакаше на масата до Сара.

— Може ли да я взема, Ема? — попита Мей.

Ема ѝ подаде гладната Анджелика и си взе парче месо от дългия поднос с печени яребици.

— Колко бързо привикнах към това изобилие. — Откъсна си комат хляб и го натопа в сос. Задъвка настървено, като не изпускаше от очи всички врати към залата, откъдето можеше да се появи Уилям.

— Виждаш ми се притеснена тази вечер. Добре ли се чувстваш? — попита я Сара и си избра една тлъста птица от подноса.

Ема не смееше да я погледне в очите:

— Не се чувствам съвсем на себе си — обясни тя, но наум си каза, че това е нагла лъжа.

Чувстваше се изплашена и в тревожно напрежение.

— Трябва да се погрижиш...

От двора се чуха викове и Сара млъкна по средата на забележката си. Двете жени станаха и тръгнаха с останалите към голямата порта, за да разберат каква е причината за невероятните писъци.

Завариха страшна суматоха. Воденичарят беше препречил с каруцата си стълбите към замъка. Почти цялото село вече бе успяло да се събере около него. Жените разблъскваха мъжете, за да надникнат какво става, а човекът сочеше нещо в каруцата си.

Слугини скубеха коси и ридаеха. Работници гледаха онемели кървавата картина. Някакъв старец със слабо зрение извиси глас над множеството:

— Какво има? Какво се е случило? — питаше той уплашен и озадачен.

— Убийство! Убили са Уилям Белфур! — извика воденичарят от капрата. Щом проговори хората се умълчаха, макар че мнозина продължиха да плачат. — Намерих го до езерото. Лицето му е обезобразено, кръвта му изтичаше в прахта. Ужасно зло е сторено!

Ема си проправи път през тълпата, ужасена и потресена. Само преди няколко часа бе видяла Уилям жив на съвсем същото място. Добра се до каруцата. Подпря се с ръце на грапавите дъски, надникна и залитна назад. Едва се удържа да не повърне.

Видът му беше кошмарен. Ако не беше синята му мантия и познатата фигура, нямаше да може да го познае. Нищо не бе останало от прословутата красота на Уилям Белфур. Сега лицето му представляваше пихтиеста маса от натрошени кости, счупени зъби и черни съсиреци кръв.

Воденичарят прекрачи отзад в каруцата и вдигна кафява кожена раница.

— Някой да знае на кого е това?

Без да мисли, Ема се обади:

— Мое е.

— Ти била ли си при воденицата днес? — попита я воденичарят с обвинителен тон. Тълпата притихна, всички очи се обърнаха към

Ема.

— Да, бях. Събирах треви за боите си. — Тя предпазливо се огледа около себе си. Всички мълчаха застрашително.

— Видях я днес да тича към портата. По роклята ѝ имаше кръв. Мантията ѝ беше скъсана.

Ема се обърна към човека, който говореше. Беше вратарят. Очите му светнаха, щом стана център на вниманието и хората му направиха път да отиде до каруцата.

— Аз не съм... — понечи да обясни Ема.

— Убийца! — изпищя истерично някаква жена. — Убийца!

Тълпата я притисна и тя заотстъпва, докато допря гръб в каруцата. Две жени посегнаха да я оскубят. Ема вдигна ръце да предпази лицето си, защото всички ѝ се сториха обезумели.

— Пребийте я с камъни, както е сторила с него — извика някой. Мъжете стояха и наблюдаваха безмълвно, докато жените се хвърлиха да събират камъни и пръст и да ги хвърлят в лицето ѝ. Ударите насиниха гърдите и корема ѝ. С писък тя се наведе, за да се спаси. Ала натискът на тълпата не ѝ позволи да помръдне, десетки ръце задърпаха дрехите ѝ. Разкъсаха роклята и ризата ѝ и я обърнаха към смазания труп на Уилям.

Примряла от болка и заслепена от стичащата се по лицето ѝ кръв, Ема започна да губи сили. Голото ѝ тяло беше притиснато до каруцата, непрестанно я удряха с камъни. Мръсни нокти оставяха червени следи по ръцете ѝ. Като ранено животно, Ема се свлече на земята.

Сара изтича до замъка и качи на бегом витата стълба. Събра всички от охраната, които видя. Достатъчно бе да спомене името на лорд Жил, за да получи безрезервната им подкрепа. Придружена от трима яки войника, тя разбута тълпата, за да се добере до Ема. Часовоите призоваха към ред и проправиха път към каруцата с дръжките на сабите си и щитовете. Така стигнаха до двамата мъже, които държаха изпадналата в несвяст Ема. Стреснати от оръжията, те веднага я пуснаха и тя рухна.

— Ема, Ема — ридаеше Сара над приятелката си, която лежеше в собствената си кръв до каруцата. — Моля те, не умирай. Помогнете ми да я вдигна — нареди тя на един мъж. Засрамен от поведението на тълпата, оръжейникът с радост се отзова. Искаше му се да компенсира

мълчаливото си възхищение от умопомрачението на хората. Вдигна Ема на ръце, без да обръща внимание на протестите, които се разнесоха от всички страни. Тримата войници го обградиха, за да го защитят, а Сара поведе групата към замъка.

Още при първия допир на студената кърпа до разраненото ѝ лице, Ема изстена и мигновено вдигна ръце, за да се предпази.

Цялата се тресеше от преживяния шок. Нечия сянка падна над очите ѝ. Марк Тревейлин мълчаливо ѝ се поклони. Ема се вкопчи в Сара.

— Госпожо — обърна се той към Сара, вместо към нея, — зная, че ви е трудно, защото тази жена ви е приятелка, но трябва да я разпитам за случилото се. Тълпата отвън настоява тя да бъде изправена пред всички, за да отговаря на обвинение в убийство. Трябва да говоря с нея, ако това е възможно.

— Лорд Жил ще ви отнеме поста, само да посмеете да я нараните! — заплаши го Сара. — Тук си в безопасност, Ема. Никой няма да ти стори нищо лошо.

Марк Тревейлин пребледня.

— Останете при нея, докато я разпитвам. Но първо ще отпратя хората да си вървят. — Той се обърна и излезе.

Ема го чу да дава отвън нареждания. Задрънчаха шпори, избухна малък скандал и накрая всичко утихна.

Седеше на канапето в стаята на Жил. Пред нея се подредиха Марк Тревейлин и трима войници.

— Да, видях го днес — каза Ема. Лицето ѝ беше подуто и цялото в рани. Очите я смъдяха от непроляти сълзи. Сара я потупа по гърба, за да ѝ даде кураж, но нищо не можеше да ѝ помогне. Животът ѝ се бе превърнал в кошмар. Молеше се Жил да се върне и да я избави; молеше се на Бог да го върне незабавно у дома.

Преглътна с мъка и продължи:

— Събирах треви, когато срещнах сър Уилям до езерото. Поговорихме малко и той се опита да ме целуне. Аз понечих да избягам, но той е... беше много силен. Опита се да ме изнасили. —

Пресегна се с трепереща ръка за чашата с вода на масата. Когато вдигна глава, срещна четири чифта очи, които я гледаха с недоверие.

Марк Тревейлин наруши мълчанието:

— Белфур нямаше нужда да насилва която и да било девойка — отбеляза той със зле прикрито презрение.

— Да, но сега му се наложи! — рече Ема. Ужасена осъзна, че страхът ѝ личи в сподадения глас. — Наистина го направи.

— Продължавай — подкани я Тревейлин, но я изчака да отпие отново от чашата.

— Опита се да ме изнасили. — Този път Ема го погледна в очите, което му попречи да се ухили. — Аз докопах едно много малко камъче. — Тя сви юмрук, за да покаже големината. — Ударих го по рамото. Той не спря и аз го ударих по челото. Той ме пусна и аз избягах. Когато се обърнах за последен път, той стоеше прав и крещеше по мен. Чух някои от клетвите му. Викаше, че скоро ще му падна в ръцете. Бях толкова изплашена...

— Значи признаваш, че си го ударила с камък — прекъсна я Тревейлин.

— Не. Признавам, че го ударих с едно много малко камъче, но кълна се в Бога, беше жив, когато оставих! Той ме проклинаше.

— Вратарят твърди, че роклята ти е била скъсана.

— Това не е ли доказателство, че Уилям се е опитвал да я изнасили? — намеси се Сара.

— Ако обичате, госпожо, не се обаждайте или ще се наложи да излезете — строго ѝ каза Тревейлин.

— Да, Уилям ми скъса роклята — отвърна Ема, изчервена от смущение.

— А откъде е кръвта, която човекът е видял по мантията ти?

— Нямаше кръв. Бях изцапана с кал. Паднах по очи, докато бягах през гората.

— Ще ми разрешиш ли да видя дрехата?

Настана мълчание. Лицето ѝ пламна. Имаше чувството, че останалите също го усещаха.

— Не мога да ви я покажа. Изгорих я.

Сара ахна. Това беше единственият звук в стаята в близките няколко минути.

— Ясно. И защо го направи? — Тревейлин отново се постара да покаже, че не ѝ вярва.

— Не исках да я виждам повече. Непрестанно щеше да ми напомня, че Уилям се опита да ме изнасили. Дори да я бях закърпила, пак щеше да ми напомня. Щеше да се наложи да разкажа на лорд Жил. А нямаше да събера сили... да му призная какво стори Уилям.

— Ти мразеше Уилям Белфур, нали?

— Не, не го харесвах, но не съм го мразила.

— Според една от тъкачките, веднъж си казала на Сара, че ти идва да убиеш Уилям. Вярно ли е това?

— Не, няхах намерение да го направя. Това е само израз, който използват много хора, а изобщо не им минава през ума да причинят някому болка. Само така се казва.

— Но Уилям Белфур е мъртъв.

Ема не отговори. Ненадейно ѝ се доспа. Главата ѝ щеше да се пръсне от болка.

— Някои твърдят, че Белфур е баща на детето ти, Анджелика. Така ли е?

Тя вдигна глава към Сара. Само пред нея бе признала, но както обикновено в замъка нищо не оставаше тайно. Сара ѝ кимна и Ема разбра, че приятелката ѝ ще я защити.

— Да... Уилям Белфур е... беше баща на детето ми.

— И ти си се опитала да го накараш да се ожени? В съдебните архиви открих, че чичо ти те е водил при лорд Жил, за да разкриеш името на любовника си. Ала ти си предпочела да платиш глобата от шест пенса за извънбрачно дете.

— Никога не съм се опитвала да накарам сър Уилям да се ожени за мен. Това беше желанието на чичо ми, а не моето. Аз не исках да имам нищо общо с него, след като разбрах що за човек е.

*Господи, моля те, доведи Жил у дома.*

Тревейлин стана. Другите мъже около масата не смееха да я погледнат в очите. Никой от тях не гъкна по време на разпита.

— Страхувам се, че има твърде много доказателства срещу теб и не мога да те пусна. Освен това нямам право да вземам решения по такива сериозни въпроси. Уилям Белфур беше рицар и ти трябва да отговаряш пред кралския съд. Той се свиква в замъка на херцог



Норфолк. Ще събера войници, за да те ескортират до там. Съдът ще реши имаш ли вина за убийството.

— Не — изстена Сара. Ема замълча. Очакваше това от самото начало. Изправи се и застана пред Тревейлин. Той кимна и две момчета от охраната — същите, които ѝ се бяха притекли на помощ преди малко, ѝ вързаха ръцете.

Преди да я изведат от стаята, Ема се обърна за последен път към Сара:

— Прати да повикат Жил. Той знае какво да прави. Грижи се за Анджелика. Целуни я от мен. — Гласът ѝ се прекърши, очите ѝ плувнаха в сълзи. Тревейлин я поведе навън, преди тя да успее да се разплаче.

Жил се събуди и моментално скочи на крака. Тялото му беше сковано от студената, твърда земя. Изпълнен с лоши предчувствия, той разтърси Ролан и изгаси догарящите въглени. Разтри изтръпналите си китки, докато приятелят му прегледа юздите на коня си. Сетне двамата потеглиха в бърз тръст по забуления в мъгла път. Останалите от групата им изоставаха с поне три дни от тях.

— Сигурен съм, че Никълъс ме мисли за побъркан, задето си тръгнах тъй внезапно.

— Просто избяга от гнева на Габриел д'Анжу — изсумтя Ролан.

Жил обаче не се усмихна, както се очакваше от него. Дори не бе изчакал да натоварят колите със стоката, която бе купил за останалите без покрив селяни.

В призрачната тишина и мъглата всяка дума им звучеше шумна и натрапчива. Яздиха в почти пълно мълчание цели два часа, преди слънцето да прореже бялата пелена и да ги разговори.

— Ех — въздъхна Ролан, — това слънце е добър знак. Стопля ти душата.

— Обзело ме е диво нетърпение да се прибера у дома. Каквито и добри знаци да изнамираш, аз имам лоши предчувствия. Тревожно ми е, сякаш... знам, че звучи глупаво, но имам чувството, че не всичко е наред.

— От лишенията е или от обичайната ти неприязън към моите манджи. Трябваше да опиташ онази малката, с червената коса — Джулиана. Май така се казваше. Тя едва не те разсъблече с поглед. Ех, да ми беше обърнала внимание и на мен!

— Готов си да легнеш с нея и да рискуваш Сара жив да те одере? — усмихна се Жил.

— Не, но човек има право да помечтае.

— Да, така е. — А Жил мечтаеше само за Ема, за нейното ухание, за гладката ѝ кожа.

Слънцето въобще не го разведри. С всяка миля се приближаваха все повече към дома и с това растеше и тревогата му. Мислите му отново се върнаха на съня на Ема. Отначало се опита да потисне лошото си предчувствие. Не искаше да признае, че сънищата могат да предсказват бъдещето, защото това означаваше, че вярва и в магии. Ала сега беше сигурен, че нейният кошмар вещае нещо лошо.

— Хайде да се състезаваме! — Ролан пришпори коня си, щом в далечината се появи кулата на замъка Хокуоч. Двамата препуснаха в галоп, без изобщо да ги е грижа, че плашат стадата овце по пътя си. Жил първи стигна до подвижния мост, скочи от седлото и хвърли юздите на конярчето. Изкатери на бегом стълбите, следван по петите от Ролан.

Посрещна ги зловещо мълчание. Никой не му се усмихна. Никой не се втурна напред да посрещне господаря. Дървената порта се затръшна зад гърба му. Хората в залата замръзнаха като вкаменени по местата си. Жил съвсем се намръщи, когато мина покрай масите, приготвени за обяд. Очите му оглеждаха множеството, но не намериха онази, която търсеха сред десетките лица.

Тревогата му прерасна в изгаряща болка.

Ролан застина на вратата. За разлика от Жил, той не намери смелост да влезе. Само някоя страшна беда би могла да изпише такива изражения по лицата на хората. Погледът му неспокойно се разходи из народа и се спря на Сара. Когато Жил се изправи пред нея, тя се сви на мястото си и се вкопчи в ръба на масата за опора. Ролан бързо тръгна към тях, усещайки инстинктивно, че тя има нужда от него.

— Говори! — нареди Жил с гръмовен глас. Един слуга изтърва ножа си и няколко чифта очи се обърнаха към него.

— Говори! — повтори Жил и тупна с юмрук по масата.

— Уил-лям Белфур... Мъртъв е.

Жил се извърна. Изхлузи кожените си ръкавици и се качи на подиума. Подпря ръце на камината и опита да се успокои. Сетне се изправи отново пред залата.

— Как? Неприятности ли е имало в Селси? — Не беше съвсем изненадан; войниците често умираха. Ала сега видя лицата на хората. Никой не смееше да го погледне. Никой не се обади да обясни. Никой не помръдна. — Как? — повтори той и отново отиде при Сара. Тя

стана разтреперана и го погледна в очите. Забеляза, че Ролан идва и протегна ръка към него. Той я стисна и това ѝ даде сили.

— Трупът му беше открит преди два дни до воденицата. Бил е убит. Някой... е обезобразил... лицето му. Наблизо намерихме окървавен камък. — Сара нямаше сълзи за Уилям, защото не го бе обичала, ала сега се разплака заради това, което ѝ предстоеше да каже.

— Що за злодейство е това? Намерихте ли убиеца? — Жил едва сдържа мъката си. Вече бе твърде късно да признае, че Уилям е негов син. Оставаше му само да отмъсти.

— Да. — Сара изхлипа и уплашено стисна Ролан за ръката.

Жил се вгледа внимателно в преbledнялото ѝ лице. Тя като че ли се състари за един миг.

— Не — прогърмя той и се извърна настрана. Разбра кого щеше да посочи Сара. Хукна по стълбите към покоите си. Ролан повлече Сара след него. Двамата мълчаливо спряха на прага, когато той отвори вратата и откри, че стаята му е празна.

Сара пристъпи вътре, подкрепяна от Ролан.

— Да. Ема. Тревейлин я отведе при херцог Норфолк. Тя отрече да е извършила убийството, но призна, че е ударила Уилям с камък.

— Не, не, не и не. — Жил побесня. Замята се из стаята, трошейки всичко пред очите си. Нито можеше да мисли, нито да чувства. Пред вратата се насъбра народ и Ролан подбра двама яки войници да озаптят Жил. Момчетата го притиснаха до стената и не го пуснаха, докато той не спря да се бунтува. Сетне Ролан им помогна да го отведат до едно кресло и да го накарат да седне.

— Разкажи ми всичко — заповяда той с разтреперен от ужас и ярост глас. Очите му горяха като въглени на фона на преbledнялото лице.

Сара падна на колене пред него. Страхуваше се, но искаше и да му помогне. Предпазливо го докосна по ръката, но той се дръпна.

— Никой не знаеше, че Уилям се е върнал, милорд. Сигурно е спрял до езерото на път към замъка. Откри го воденичарят, а наблизо намериха и раницата на Ема. Настана страшна истерия, когато донесоха трупа му тук. Втурнахме се да видим за какво се вдига такава врява. Пред всички Ема призна, че чантата е нейна. Много жени плачеха и... когато Ема си взе раницата, те се нахвърлиха върху нея.

— Господи! — Жил се надигна да стане, но Ролан го стискаше в железната си хватка.

— Господ изобщо го нямаше тогава! — Сара заплака. — Те започнаха да я дърпат и да я обвиняват. Вратарят разказа, че я видял да тича по моста със скъсани дрехи и окървавена мантия. Нямаше никакъв шанс. Вашите войници я отведоха. Никой не знаеше кога се връщате. Пратих човек да ви повика, но охраната отведе Ема в Норфолк пред кралския съд. — Тя го сграбчи за ръката. — Не бива да вярвате, че тя го е извършила.

— Никога... Ема... никога не би го направила — с дрезгав шепот рече Жил.

— Трябва да ѝ помогнете, милорд. Жените са полудели. Уилям ги омайваше всичките. Затова всяка една си го присвои след смъртта, като нападна Ема. Скубеха косата ѝ, разкъсаха мантията ѝ. Беше почти гола, когато вашите войници успяха най-накрая да ги спрат.

— Тя не го е направила — спокойно повтори Жил. Това укротяване изплаши Ролан повече от всяко буйстване. Устните на Жил бяха бели като платно. Ръката, която протегна към Сара, трепереше. — Ема не би наранила и муха.

— Цялата беше в рани и кръв. Превързах ги, но тя приличаше на ходещ мъртвец. Не можа да обясни нищо. Само каза, че събирала треви за боите си, когато срещнала Уилям. Твърди, че той се опитал да я изнасили. — Сълзите ѝ покапаха по ръката на Жил. — Тя се борила с него, ударила го с камък. Но когато избягала, той стоял и я проклинал. Напълно ѝ вярвам. Ходих до езерото и намерих едно камъче, по което като че ли имаше кръв, близо до... онова място. — Сара притвори очи при спомена за огромното кафяво петно, където кръвта на Уилям бе текла в прахта. Другият камък, полепналият с кожа, коса и кръв, беше пратен с Ема в кралския съд. — Запазих малкото камъче.

— Веднага трябва да тръгна за Норфолк — реши Жил. Започна да обикаля из стаята. Не можеше да мисли свързано. Вече не съжаляваше за Уилям, страхуваше се единствено за Ема. Полудяваше при мисълта, че е била изложена гола на нападките на тълпата.

Скоро Жил пристъпи към действие и започна да раздава заповеди. По-малко от час, след като пристигна в замъка, той отново го напусна. Не носеше нищо, освен малко камъче, с което да защити жената на сърцето си.

Големият салон в замъка на херцог Норфолк беше облицован с английски дъб. Купища оръжия свидетелстваха от стените за военните подвизи на херцога.

Даниел Такър, вратарят на Хокуоч, прехапа устни и се огледа, зашеметен от разкоша. Избягваше погледа на Ема. Всъщност не смееше да вдигне очи и към хората, наредени на съдийската маса.

— Какви доказателства имате? — Адвокатът крачеше пред съдиите. Изглеждаше отегчен. Махна едно конче от панталона си и намести богато украсения си колан. Наближаваше обед и мислите му се въртяха около задушено агнешко с розмарин.

— Видях тъкачката да тича към замъка, милорд.

— И как изглеждаше тя?

— Изглеждаше? — Дан облиза устни и намести кепето си.

— Изглеждаше, да. Разстроена ли беше? Забеляза ли нещо необичайно по дрехите ѝ?

— О, разбрах. Беше разстроена. Тичаше. Седна за момент и това ме накара да я погледна. Седна на парапета. Май че да си поеме дъх.

— А дрехите ѝ? — напомни му адвокатът.

— Полата ѝ беше скъсана. — Вратарят се изчерви. Истината беше, че точно разголените крака на Ема бяха привлекли вниманието му. — Краката ѝ се виждаха.

— Нещо друго?

— Отпред, върху... — Дан млъкна смутено.

— Гърдите ѝ? — подсказа му адвокатът.

— Да, върху гърдите ѝ, роклята ѝ беше в кръв.

— Не е вярно! — скочи Ема. Цял ден бе слушала свидетелските показания, повечето от които се въртяха около воинските умения на Уилям. Според нея те нямаха нищо общо с трагедията. Ала не ѝ позволяваха да говори. Никой не я попита какво се бе случило според нея. Не издържаше повече да мълчи. — Не, беше кал, кал!

— Изведете затворничката, щом не можете да я накарате да мълчи — обади се един съдия. Стоящият наблизо войник от охраната пристъпи към нея и Ема загуби самообладание.

— Искam да говоря, трябва да обясня. Аз не съм го убила. По роклята ми нямаше кръв!

— Изведете я — нареди съдията. Охраната изпълни заповедта. Ема беше сигурна, че ще я признаят за виновна. Не можеше да разбере този парадокс на съдебната система, че една жена няма право да говори пред съда и да се защити.

Войникът, който я повлече по коридора, съвсем не беше галантен. Фактът, че дори не беше окована, говореше колко малко се страхуват от нея. Хвърлиха я в килията и залостиха вратата.

В мизерната стаичка имаше само отходна кофа и мухлясал сламеник. Не разполагаше с прозорец. Единственото раздвижване на въздуха идваше от пролуката под дъбовата врата. Нямаше дори свещ. Добра се пипнешком до сламеника и се изтегна върху него. Заплака и се замоли, първо на Господ, а след това на Жил. Последната ѝ надежда беше той да се върне и да дойде да я спаси.

Покоите на херцог Норфолк можеха да съперничат по разкош на кралските. Стените бяха старателно боядисани, за да наподобяват мрамор. Кожените канапета бяха изрисувани на ръка.

— Много неприятна история, лорд Жил. — Херцогът стана да посрещне госта си. — Моля ви, седнете да си отдъхнете. — Той посочи едно кресло пред камината.

Жил остана прав. Херцогът беше твърд човек и той нямаше намерение да се поставя в по-неизгодна позиция. На ръст превъзхождаше с цяла глава господаря на Норфолк и знаеше, че ще му вдъхне смелост, ако седне.

— Не съм дошъл тук да отдъхвам. Задържали сте една от моите тъкачки.

— Да, убийцата — кимна херцогът мрачно.

— Тя не е убила Уилям Белфур. — Жил полагаше огромно усилие да се държи спокойно.

— Преди около час кралският съд реши, че го е сторила — рече Норфолк и погледна със съчувствие събеседника си. Беше чул, че

тъкачката е била любовница на д'Аржан.

— Преди час? — Жил се отпусна в креслото, което досега бе избягвал. Нямаше да го понесе. Беше закъснял. Дъхът му секна от ужас.

— Разбрах, че ви е била любовница. Съжалявам. — Херцогът се поколеба. — Екзекуцията ще бъде след седмица.

— Екзекуция? — повтори Жил като слабоумен.

— Сър Уилям беше уважаван човек. Стараеше се да се харесва, на когото трябва. Знаете, че сега на власт са хората на Ричард. — Това беше елегантно предупреждение, че приближените на Хенри са в немилост и не могат да очакват специални привилегии.

Херцогът наля вино в сребърна чаша. Подаде я на Жил и го наблюдава как я надига, макар че се съмняваше дали изобщо гостът му отпи. Цветът постепенно се върна в пребледнялото лице на Жил.

— Закъснях. — Жил стовари чашата на масата и, противно на всякакво благоприличие, стана и изхвърча от стаята.

Ролан го чакаше в предверието. Щом видя изражението на приятеля си, той отгатна, че нещата са се развили по възможно най-лошия начин.

— Жил, какво да ти кажа? — Ролан протегна ръка към приятеля си, но той се дръпна.

— Веднага да повикат Никълъс. Прати човек у дома, за да провери няма ли доказателства, които да спасят Ема. Няма да се предам. — Жил изправи снага и изгледа Ролан. — Ще измисля нещо.

— Жил. Нищо не... — започна Ролан.

— Не може да няма никаква улика. Подбери най-добрите си войници — но без Тревейлин, той изпрати Ема тук. Трябва да намерите някой или нещо. Каквото и да е. Стига да може да прекрати това безумие.

Ролан се поклони и забърза навън. За миг Жил остана сам с мъката си. Затвори очи и се опита да пребори пулсиращата болка, която замъгляваше погледа му.

— Боже, не му позволявай да се провали — прошепна той.

Звън на метал я предупреди, че някой приближава. Вратата се отвори и Ема закри с ръце очите си срещу светлината, която не беше



зървала от три дни. В следващия миг тя вече тичаше към силуета на прага, защото той ѝ бе познат.

— Жил — извика тя.

Той я прегърна, притисна я и затърси устните ѝ. Всичко останало престана да съществува за тях в тъмното. Зловонието от отходната кофа, мухълът и влагата изчезнаха. Ема виждаше само Жил и неговата сила.

— Хм — изкашля се глас отвън, но те не му обърнаха внимание и продължиха страстно да се целуват. Когато той отдели устни от нейните, страните му бяха мокри от сълзи.

Жил отметна назад главата ѝ и я огледа на слабата светлина на факлата зад гърба му. Видя едно съсипано лице. Прочете по него страх и отчаяние.

— Милорд? — Свещеникът отново опита да ги прекъсне. — Не разполагам с много време.

— Разбира се. — Жил се обърна към Ема и пак я притисна в обятията си. — Този свещеник ще ни венчае.

— Ще ни венчае? — Ема се задърпа в ръцете му. — Не можеш да се ожениш за убийца.

— Остават ни още четири дни, Ема. Опитвам се да сложа край на това безумие. Имай ми доверие. А сега... искам да се венчаем.

— Не те разбирам. — По изцапаното ѝ лице потекоха сълзи. Той се пресегна и ги изтри с ръка.

Заговори ѝ със спокоен, привидно безгрижен тон:

— Повече няма да се отделям от теб. — Целуна я нежно по бузата.

— Това е невъзможно. — Ема го погледна внимателно в очите.

— Мислиш ли, че ще се облека така, ако просто ти идвам на посещение?

Ема плъзна ръка по сребристата му туника — нейния невероятен подарък.

— Спомням си всяка нишка от тази туника, Жил. Изтъках я с цялата си любов, вплетох в нея всичките си мечти.

Той я обърна към светлината. Едва овладя емоциите си. Накара я да застане на колене. И двамата не забелязваха нито влагата, нито отвратения поглед на свещеника. Имаха очи само един за друг. Тъмничарите се приближиха, за да свидетелстват на венчавката.

— Кажи клетвата за вярност, Ема. — Жил я прегърна през кръста. Продължаваше да се преструва, че е спокоен, ала отвътре бе съсипан и на края на силите си. Беше си я представял такава, каквато я остави. Не беше готов за сегашното ѝ състояние — пребита, с лилави отоци по лицето, мръсотия по кожата и дрехите, сплъстена коса. Не искаше да издаде изумлението си. Трябваше да ѝ вдъхва надежда.

С едва доловим шепот Ема изрече обета, отдавайки се на единствения мъж в сърцето си. Жил нахлузи халката на пръста ѝ — блестящо злато, преплетено с матов метал.

— Това е знак на моята любов, на моята вечна любов — каза той. — Златото си ти, единствена и неповторима, а другото — аз не съм нищо повече от прост метал, защото съм недостоеен за теб. — Свещеникът ги прекръсти и ги обяви за съпруг и съпруга.

— Върви си. — Жил го избута вън от килията, подхвърли кесия с пари на тъмничарите и тръшна вратата. Притегли я в обятията си и подпря брадичка на главата ѝ.

Никаква плътска наслада нямаше в тази прегръдка. Тя беше по-скоро прегръдка на безнадеждността. Той я притискаше, а тя ридаше на гърдите му и на пресекулки му обясняваше какво бе станало.

— Жил, няма да понеса ти да се съмняваш, че аз съм извършила това ужасно нещо.

— Шшт, познавам те, любов моя. Зная, че и на мравката правиш път. Не се тревожи.

Тя опря юмруци в гърдите му:

— Те не ми позволиха да говоря. Само можех да гледам. Беше толкова ужасно. Да не бях изгорила мантията си, щях да докажа, че по нея нямаше кръв, а кал. Моля те, любов моя, помогни ми.

— Ще ти помогна. Тук си само временно, любима, докато успея да се видя с херцога. Скоро ще те изведе от това място. Платих на тъмничаря, за да се погрижи за теб.

Жил я милваше, успокояваше я с нежни думи, а знаеше, че я лъже. Протестира, бунтува се, заплашва, вдига скандали, ала не можа да отмени присъдата. Оказа се, че Уилям се беше постарал да се подмаже на силните на деня. А Ема беше обикновена тъкачка, господарска любовница. Бесилото я чакаше след четири дни.

Никълъс се появи на вратата. Жил се поколеба. Чакаше го тежка задача.

— Дошъл съм да се видя с баща си, ваша светлост. — Никълъс застана сковано пред херцога. Още беше в ризницата си, дори не бе губил време да измие прахта от пътуването.

Жил му бе благодарен, че както винаги Никълъс веднага се отзова на синовния си дълг. От Ролан научи, че снаха му Катрин също е тук.

Тъкмо се канеше да отиде при сина си, когато херцогът проговори:

— Баща ви очаква с нетърпение пристигането ви, момчето ми. Дано да го разубедите от това безумство. — Херцогът удари с юмрук по облегалката на креслото си.

— Безумство? — учудено вдигна вежди Никълъс. Жил пристъпи към него. Не му се искаше синът му да се влияе от мнението на херцога.

— Да — продължи херцогът. Никълъс затъкна ръкавиците в колана си и изправи рамене. — Татко, Норфолк твърди, че имаш намерение да се ожениш.

— Вече го сторих. Току-що. — Жил го стисна за рамото и го повлече навън към градината. Щом се отдалечиха достатъчно от огромната каменна сграда, Жил го пусна. Закрачи напред-назад, опитвайки се да намери начин да обясни развоя на събитията. — Трябва да го научиш от мен. Няма как да ти го кажа по-меко, да ти спестя... колко е грозно. Повиках те, защото не искам да чуеш тази история от друг.

— Татко, току-що пристигам. Каква история? — Никълъс зарови притеснено пръсти в косата си, от което тя се разроши и щръкна като гребен на петел.

Това напомни на Жил какъв бе синът му като дете. Косата му беше неуправляема, въпреки старанията на бавачката му. Споменът

събуди мрачни чувства у него.

— Когато майка ти беше бременна — с теб — аз имах любовница.

Жил млъкна, но Никълъс не рече нищо. Гледаше като зашеметен.

— Бях достоен за презрение. Зная, че е обичайно за един мъж да има любовница, но въпреки това си остава непочтено. Твоето раждане беше последвано от друго след шест месеца. Господ да ме прости, аз имах и друг син, Уилям Белфур.

— Белфур! — възкликна Никълъс. Отдръпна се и обърна гръб на баща си.

По скованата му стойка и големите крачки Жил се досети, че е ядосан. Синът му стигна чак до каменната ограда на градината, но там се завъртя и тръгна обратно. Нахвърли се с юмруци върху баща си. Жил не направи опит да се защити.

— Защо? — Никълъс изтри кръвта от ръцете си и помогна на баща си да се изправи. Яростта му се уталожи.

Жил притисна с пръст сцепената си устна, сетне се наведе и изплю кръв върху белите камъни на пътеката.

— Защо? Поради същата онази причина, с която се оправдават всички мъже. Бракът ми с майка ти беше нагласен. Нито тя ме обичаше, нито пък аз — нея. Естествено, това не би трябвало да те изненадва. — За щастие Никълъс като че ли се бе успокоил малко. Имаше да му разказва още толкова много, а времето изобщо нямаше да им стигне.

— Не. — Никълъс разтърка ожулените кокалчета на ръцете си и се втренчи в тях, сякаш не можеше да повярва, че е ударил баща си.

— Не съм искал да причиня болка нито на майка ти, нито на теб. Мисля, че тя така и не разбра за Уилям. Нямах постоянна връзка с неговата майка, затова често съм се съмнявал, че Уилям е мой син. Но факт е, че аз спях с нея и тя роди. Намерих ѝ съпруг и им плащах щедро, за да запазят тайната ни.

— Защо ми разказваш всичко това? Трябва ли сега да приема този незаконен брат? Та аз презирам Уилям. — Никълъс почервения от гняв.

— Уилям е мъртъв. Така че не е нужно да го приемаш. — Думите не правеха смъртта на Уилям по-приемлива.

— Мъртъв? — Никълъс се вгледа в измъченото лице на баща си.  
— Ти обичаше ли го?

— Дали съм обичам Уилям? Господи, никога няма да мога да ти обясня какво съм изпитвал към него. — Жил седна на каменната пейка и тежко въздъхна. Не можеше да разкрие цялата си душа. Не можеше да издаде болката си в този студен, мрачен ден. Никога нямаше да може да признае, че Уилям бе за него повече съперник, отколкото син; враг, а не близък. — Достатъчно е, че е мой син. Платих за титлата му, погрижих се да стане добър войник, както сторих и с теб. Приютих го в замъка, когато изпратих теб в двора на крал Хенри. Направих от него истински рицар.

— Но защо ми разказваш всичко това? — ядосано повтори Никълъс.

— Дълга история. Ще те помоля да бъдеш търпелив — каза Жил и притеснено изчака за отговор. Никълъс кимна и той започна разказа си.

— След като дядо ти почина, аз изпратих част от моите хора в замъка Хокуоч, за да поемат управлението до моето завръщане. Знаеш, че по това време бях в Европа. Спомняш ли си?

Никълъс помисли малко. Познаваше слабо дядо си.

— Да, спомням си.

— В тази група беше и Уилям Белфур — призна Жил и зачака синът му да избухне.

— Пресвета Богородице! Взел си извънбрачния си син във Франция, докато аз бях в Сийсуепт? — Никълъс вдигна юмрук, но след секунда отпусна ръка. — Продължавай, тази история става все по-интересна. — Той си придаде невъзмутимо изражение. Жил осъзна, че обидата е по-голяма, отколкото бе очаквал. Освен това за пръв път виждаше отражение на собственото си лице у сина си.

— Както казах, Уилям Белфур беше изпратен в замъка. Още в първите дни той се запознал с една млада жена на име Ема. — Жил сведе поглед към ръката си. Рубинът на пръста му блестеше на слънцето. Дори само мисълта за Уилям в прегръдките на Ема бе мъчителна; да я изрече на глас беше непоносимо. — Двамата се заклели във вярност, но Уилям се отрекъл.

— Типично за Белфур — прекъсна го Никълъс.

— Той, изглежда, е давал много обещания, но рядко ги е спазвал — въздъхна Жил. — Ема забременяла от него, но той я изоставил.

— Каквато бащата, такъв и сина — мрачно се усмихна Никълъс.

— Да. Имаш право да ме презираш, но аз пак те моля да проявиш търпение и да ме изслушаш.

— Продължавай — сръза го Никълъс.

— Уилям презрял Ема, отрекъл се от... обета си. Наложило се тя сама да се грижи за детето, Анджелика. Той не искал да го признае. Недей да казваш нищо. — Опитваше се да говори спокойно. Погледна голите стъбла на розовите храсти на херцога и си каза, че неговият живот ще стане същият като тези бодливи стръкове, ако Никълъс не му повярва. — Обикнах това дете. Първо се влюбих в майка ѝ, но сега обичам и нея.

— *Mon Dieu*. Имаш внучка? — Никълъс отстъпи няколко крачки, после пак се върна и разтревожено попита: — Ами Уилям? Той как реагира на интереса ти към тази... тази... тази любовница?

— Тя е била влюбена в него, а не любовница. Двамата са се вrekli във вечна вярност, но Уилям по-късно се отрекъл. — Жил осъзна, че се отклонява от въпроса. — Нямам намерение да ти разказвам клюки; само ще си загубим времето. Уилям не е желаел нито любовта ѝ, нито детето. Двамата вече бяха разделени, когато аз се запознах с нея.

— Колко удобно за теб. От леглото на сина в леглото на бащата. — Никълъс се облегна на каменния зид и предизвикателно скръсти ръце на гърдите си. — Предполагам, че това е същата жена, която видях на колене пред теб онази нощ, нали? Как се издига! От прост рицар до благородник.

Жил едва се въздържа да не му отвърне:

— Никълъс, аз се ожених за нея. Сега тя е моя жена, тъй че прояви поне малко уважение.

Никълъс замълча.

Жил въздъхна:

— Има и още. — Жил знаеше, че синът му е открит човек и сега виждаше, че всички емоции се изписват на лицето му.

— Още? — Никълъс вдигна ръце към небето. — Как е възможно? Оказа се, че си имал и друг син, когото си държал до теб, обучил си го, а сега се жениш за неговата уличница — извинявай,

жена. Нищо повече няма за казване, защото аз отказвам да слушам. — Той си тръгна.

— Чакай. Моля те. — Жил се прокле за умолителната нотка в гласа си.

Никълъс спря. Обърна се и изчака баща му да го настигне.

— Казах ти, че Уилям е мъртъв. Бил е убит и Ема е заподозряна. Изправиха я пред съда, Никълъс, и я обявиха за виновна. Ще я обесят след четири дни.

— Тя ли го е убила?

Този въпрос нарани Жил повече от всеки друг, защото всяка дума беше пропита с увереност в нейната вина.

— Не... Ема е... трудно ми е да го обясня. Тя дава живот. Почтена и мила е. Не е убила Уилям. Макар че направих всичко по силите си, не успях да отложам... не можах да повлияя... — Жил не можа да довърши.

— С какво мога да ти помогна? — попита Никълъс.

Жил вдигна очи и се вгледа в лицето на сина си. Той продължи гневно:

— Нали затова си ме повикал? Да ти помогна? А не само да си признаеш младежките грехове.

— Не. Нямам нужда от помощ. Просто исках да ти обясня какво възнамерявам да правя. Трябваше да ти го кажа лично. Не бива да го научаваш от друг.

— Какво ще правиш? Ще я погребеш до майка ми?

Ето че иронията отново се прояви. Жил си пое дълбоко дъх:

— Не, сине. Ще призная, че аз съм убил Уилям. Ще кажа, че съм го убил в пристъп на ярост, задето е нападнал Ема.

— Не! — Никълъс пребледня като платно. Сграбчи баща си за рамото.

— Да. Изживях живота си. Какво всъщност да очаквам? Още най-много пет години? Не мога да ги оставя да я екзекутират. Анджелика има нужда от нея. Ема трябва да живее.

— Не можеш да направиш такова нещо заради някаква си любовница! — На лицето му се бореха ужас и гняв.

— Тя е моя жена. Бих умрял за нея, да, при това с удоволствие.

Никълъс го погледна изумен, щом осъзна колко непреклонен е баща му:

— Няма да ти позволя да го направиш!

Жил хвана сина си за рамото и го дръпна на пътеката:

— Няма да стане. Решил съм и още тази вечер ще призная пред херцога. Моля те само за едно нещо...

— За какво?

— Грижи се Ема и Анджелика. Трябва да знам, че те ще бъдат под твоята закрила и че тя ще бъде призната за моя съпруга. Това е единствената ми молба към теб.

Никълъс беше готов всеки момент да се разбунтува.

— Обичам я, Никълъс. Ти не би ли поискал от мен поне това за твоята скъпа Катрин?

Двамата замълчаха за момент и накрая Никълъс рече:

— Разбира се.

— Тогава направи го заради мен. Обещай ми, че ще се грижиш за Ема и Анджелика.

— Не може да увиснеш на бесилото заради тази жена! — извика Никълъс.

— Тя е моя съпруга! Ти не си ли готов да дадеш живота си, за да спасиш Катрин? Отговори ми! — Ако Никълъс не чувстваше такава всепоглъщаща любов към Катрин, той никога нямаше да го разбере — нито да му помогне.

Никълъс кръстоса поглед с баща си. Прокашля се и каза:

— Това, което искаш, е чудовищно... но да, аз също бих дал живота си за Катрин.

Същата нощ Катрин д'Аржан притегли мъжа си в обятията си. Отседнаха в къщата, която Жил бе наел в града. От близката пивница се носеха песни и викове. Катрин беше дребна жена с тъмна коса и блестящи очи. Усети, че нещо тревожи мъжа ѝ. Той лежеше сковано по гръб с втренчен в тавана поглед.

Реши да изчака, докато той е готов да говори. Тя бе лечителка. Щом узнаеше откъде иде болката му, щеше да я изцери.

Никълъс плъзна ръце по копринено нежната ѝ кожа:

— Толкова си красива. Понякога се чувствам недостоеен за теб.

Катрин седна в леглото и се наведе към него. Гъстата ѝ кестенява коса падна върху гърдите ѝ.



— Чувствам, че нещо те мъчи, Никълъс. Какво е станало? Защо ни повика баща ти?

— Не сега. — Никълъс зарови пръсти в косите ѝ и я притегли към себе си. — Не сега — прошепна той.

По-късно Катрин остана будна в очакване. Свещта догаряше в чашката и тя стана да запали нова. Сбърчи нос заради мириса на грянасала лой и съжали, че не бе донесла от своите ароматични восъчни свещи.

Беше студено, затова се загърна плътно с робата. Имаше нещо необичайно в начина, по който я люби Никълъс тази вечер — някакво ожесточение, каквото не бе виждала у него досега. Ако той не проговореше скоро, щеше да се наложи тя да го разпита. Никълъс беше вгълбен в себе си мъж и тя често се ядосваше, че той не споделя тревогите си. Върна се в леглото и се сгуши до него. И двамата гледаха в тавана.

— Баща ми смята да се остави да го обесят след четири дни — продума най-сетне Никълъс с треперещ глас. Тя го погледна и разбра, че не се шегува.

— Да го обесят? Мисля, че трябва да ми обясниш. — По гърба ѝ полази тръпка, но не от студа. Тя запали още свещи и ги нареди до леглото. Сетне седна до Никълъс и взе стиснатата му в юмрук ръка.

— Баща ми е влюбен в жена, обвинена в убийството на Уилям Белфур. — Никълъс вдигна ръката ѝ до устните си и целуна един по един пръстите ѝ. Катрин не виждаше лицето му, но усети болката му по гласа. — Баща ми се кълне, че тя е невинна. Обича я, оженил се е за нея и сега възнамерява да се признае за виновен в престъплението, за да я избави от бесилото.

— О, Никълъс! — Катрин го притисна в прегръдките си. Беше все едно да откриеш, че обичният ти е смъртно ранен. — Няма ли начин да го разубедиш? Предполагам, че съдът няма да позволи това?

— Да позволи? Баща ми е могъщ барон. Всички го уважават. Кой ще се усъмни в думите му?

— А той имал ли е основание да убие този Уилям Белфур?

— О, има отлично основание. Момчето е негов незаконен син, бивш любовник на въпросната Ема и баща на детето ѝ.

Катрин зяпна от учудване:

— Шегуваш се!

— Оказа се, че имам брат, Катрин. Не го знаех досега. Остави настрана, че не понасях този човек. Но той все пак е наполовина мой брат, а сега е мъртъв! — Никълъс скочи от леглото и се заразхожда гол из стаята. Катрин тръгна след него, за да го наметне с робата. — През всичките тези години мислех, че съм единствено дете. Как е могъл да изневери по такъв начин на майка ми? И защо не ми е казал след смъртта ѝ? Нямах да я нарани, а аз щях да го разбера. — Той неочаквано спря и Катрин се бутна в него. — Не. Не е вярно. Аз го осъдих днес. Казах му тежки думи.

— Ти рядко можеш да нараниш някого с думи. Забелязала съм, че това ти е в наследство от баща ти. Владееш се, но понякога не се сдържаш. Ако си го обидил, трябва да му се извиниш.

— Никога. Той е изневерил на брачната си клетва. Не е признал незаконния си син. И сега се е оженил за убийца!

— Тихо. Ще събудиш приятеля му Ролан.

— Ролан! Той познава татко от ранно детство. Трябва да го събудим. Той сигурно ще намери начин да обуздае тази лудост! — Никълъс грабна робата от ръцете ѝ, пристегна колана и изхвърча навън. Стаята на Ролан дъо Вар беше само на няколко крачки от тяхната. Изобщо не му дойде наум, че е късно, направо почука на дървената врата.

Вратата се отвори с трясък и едва не излезе от пантите си. Ролан подаде рошава глава отвътре. Яростната му физиономия накара Никълъс да замръзне на място.

— Дано имате основателна причина да ме безпокоите по това време — тросна се Ролан и му направи място да влезе. Мушна приготвения нож обратно под възглавницата, прикри голотата си с дреха и запали една свещ. Изглежда напрегнато Никълъс и накрая се усмихна: — Влизай, Катрин. — Катрин се появи на вратата и прегърна Никълъс през кръста.

— Сядайте и казвайте какво ви е вдигнало в този среднощен час. Кое е това нещо, дете не може да почака до сутринта? — Ролан пропусна да обясни, че той също не можеше да заспи.

Никълъс си наля вино от меха, който Ролан топлеше до огнището. Известно време никой не продума.

— Недейте да бързате. Часовете ми се струват безкрайни, когато съм далеч от моята Сара.

— Сара. — Никълъс стисна Катрин за ръката и очите му светнаха. — Точно така, Катрин. Заради Сара Ролан ще ни разбере. — Той се обърна ентусиазирано към приятеля на баща си. — Разбира се, не е нужно да ти казвам, че татко е полудял от любов. Жената, която обича, е осъдена да увисне на бесилото след четири дни. — Никълъс погледна към непрогледната нощ зад тясното прозорче. — Всъщност вече три.

— Напълно ми е известна любовта на баща ти към Ема — предпазливо каза Ролан. Кръстоса ръце на гърдите си и изгледа изпитателно младите.

— Лудостта на татко, любов или каквото ще да е, го е накарала днес да се ожени за тази жена в нейната килия.

Ролан кимна:

— Знам. Аз трябваше да се погрижа за венчалната халка. Баща ти искаше Ема да бъде защитена с неговото име.

Никълъс се освободи от прегръдката на жена си и закрачи из стаята.

— А знаеш ли, че незаконният син на баща ми е бил любовник на тази Ема и баща на детето й?

Ролан кимна, но замълча.

— Тогава известно ли ти е, че той смята да се признае за виновен в убийството на Уилям Белфур и да заеме нейното място?

Ролан се ококори смаяно.

— Не е възможно — рече той с недоверие.

— Да — каза Никълъс. — Според него той толкова много обича тази уличница, че е готов да даде живота си за нея. Трябва да го спрем!

— *Mon Dieu*. Това не е за вярване. — С два разкрача той се озова пред Никълъс и го сграбчи за яката. — Това е пълна лудост.

— Да отидем при него и да го разубедим — помоли Никълъс.

Ролан го стисна още по-здраво:

— Ако още веднъж наречеш Ема уличница, баща ти ще те изкорми и ще те хвърли на кучетата, хлапако. Нищо, че си му син.

За миг Ролан очакваше, че Никълъс ще му отвърне. Лицето му беше червено от ярост. Ала той само кимна:

— Както кажеш. Моето мнение за жена му няма да го откаже от решението да жертва живота си заради нея.

— Ще говорим с него, но се съмнявам да промени намеренията си.

— Най-вероятно ще повтори онова, което е казал на Никълъс — намеси се Катрин.

Ролан си навлече панталон и ленена долна риза, без да се смущава от присъствието на Катрин. Тя възкликна и се обърна с гръб. Ролан навлече туниката си и затъкна камата на кръста си.

— А какво ти е казал на теб?

— Ще те попита обичаш ли своята Сара и дали ще издържиш да я видиш как умира.

Ролан застина и погледна в мрака навън:

— Не, няма да понеса моята Сара да умре. — Той отвори със замах вратата. — Ала преди да предложи себе си на нейното място, щях да измисля план да я спася. Нека да си обединим мозъците с Жил и да видим какво ще измътим.

Жил също не спеше. Той дори нямаше защо да прикрива голотата си с дреха. Въобще не се бе съблякъл. Среднощното посещение не го изненада.

Упорито мълчеше, докато синът и приятеля му го атакуваха с въпроси и увещания да промени решението си. Почти не проговори.

— Как ще убедиш херцога, че ти си убил Уилям, след като те нямаше по време на убийството? — попита Катрин.

— Ще кажа, че съм яздил пръв от хората си — това е самата истина — с Ролан яздехме няколко дни пред групата с каруците. Те се движеха прекалено бавно за мен; няхах търпение да ги чакам.

— А какво основание ще представиш? — настоя Никълъс.

— Предполагам, че херцогът ще ми повярва, че съм обезумял, задето Уилям се е нахвърлил върху Ема. Ще му обясня, че съм видял как я напада и когато тя е избягала, аз съм го пребил до смърт.

— Ти притежаваш най-хладнокръвната ръка в християнския свят. Кой ще повярва, че си направил такава касапница? — Ролан започна да обикаля из стаята, размахвайки ръце. — Ако Уилям беше намушкан с копие, да, но убит с камъни? Никой няма да ти повярва, че си способен на такова нещо.

— Тогава просто ще кажа, че не съм искал да разберат, че убиецът е бил умел боец. Освен това аз имам и най-добрия мотив, за който още не съм споменавал. — Всички го погледнаха. Жил преглътна. Цял живот се бе водил от честта. Веднъж ѝ изневери и последиците от тази постъпка още го преследваха. Това признание щеше да го очерни за вечни времена. Но заради Ема бе готов да го изрече. — Много хора, особено в селата, вярват, че клетвата е достатъчна за един брак, дори и да не е казана пред свещеник. — Той си пое дълбоко дъх. — Макар че ние го отричаме, мнозина смятат, че обетът на Ема и Уилям е валиден. — Жил отново направи пауза. — С убийството на Уилям аз си осигурявам възможност да се ожения за нея.

Ролан вдигна ръце:

— Ами аз? Нали бях с теб и знаей, че не е вярно!

— Ти ще излъжеш заради мен и ще кажеш, че аз съм яздил пред теб. Ще заявиш, че по време на убийството ме е нямало. Аз пък ще обясня, че после съм се върнал при теб, за да се приберем заедно в замъка.

— Не. Отказвам да участвам в тази история! — Ролан извади ножа си и го запрати по камината. Острието затрепери като нямо свидетелство за вълнението на господаря си.

— Напротив. Ще се съ согласиш, защото ти би поискал същото от мен, за да спасиш живота на Сара.

Ролан посърна. Кимна на приятеля си и рече:

— Тогава трябва да измислим начин да спасим и двама ви.

— Няма време — каза Жил. С всяка частица на тялото си се чувстваше скован и остарял. Само преди няколко месеца бе прехвърлил четвъртото си десетилетие. А сега всеки ден му изглеждаше безценен. — Твърде късно е.

— Жалко, че не можем да направим така, че да изглеждаш мъртъв, Жил; нали се сещаш, да измамим палача по някакъв начин — размишляваше Ролан.

Жил поклати глава. Никълъс сви рамене.

— Възможно е — обади се Катрин в настъпилата тишина.

Тримата мъже се извърнаха като един и изгледаха Катрин. Тя им се усмихна:

— Аз познавам билките и техните свойства. Има няколко треви, които могат да приспят човек като мъртъв. Ала дозата и съставките им трябва да се приготвят много внимателно, милорд. Много растения имат приспивателни свойства. Когато се вземат както трябва, те изцеляват, но често причиняват и смърт.

— Няма значение — махна с ръка Жил. — Те не смятат да ми приготвят отровно биле, а здрава примка и бесилка.

Катрин пребледня при това грубо описание на участта му.

— Здрава примка... — повтори Ролан. Изведнъж се усмихна и потупа Катрин по рамото. — Мисля, че открих начин. А сега е най-добре всички да поспим.

Благодарен, че те най-после го оставиха на мира, Жил се изтегна на леглото, както си беше с дрехите. Не се страхуваше от смъртта. Можеше да загине и в битка. Беше сигурен, че бесилото не е по-страшно от удар с меч в гърдите.

Ролан и Никълъс влязоха и Катрин захвърли ръкоделието си.

— Какви са новините? — попита тя.

— Новини? Какви новини? — Жил се появи от стълбата, която водеше до втория етаж.

— Ходих да говоря с палача, Жил — обясни Ролан, наля чаша вино и приближи до приятеля си.

— Колко ужасно — пошегува се Жил. Откакто реши какво да прави, той постигна необичайно спокойствие на духа. Ема беше единственото, което го вълнуваше.

— Изглежда господин Добинс възнамерява скоро да зареже бесенето и да се премести в Йорк. — Ролан подаде чашата на Жил.

Жил вдигна вежди.

— Срещу щедра сума господинът ще ни помогне с удоволствие в нашата игра.

— Каква игра? — намръщи се Жил.

— Катрин ще ти забърка една отвратителна отвара — или поне така твърди — и ти ще я изпиеш. Когато Добинс, палачът, нахлузи въжето на шията ти, ти няма да усещаш никаква болка. Той няма да стяга примката, защото иначе няма да получи нито пени. Ще я пререже възможно най-бързо, ще те сложим в ковчега и ще полежиш като умрял, докато отварата на Катрин спре да действа.

Жил наблюдаваше реакциите на хората около себе си. Катрин стискаше мъжа си през кръста, сякаш той беше единствената ѝ опора. И двамата бяха бледи като платно. На бузите на Никълъс горяха две червени петна. Ръката, с която държеше чашата с вино, трепереше. Жил пламна от гняв.

— Това са пълни глупости. Ще се подчиня на съдбата си без ничия помощ.

Ролан вдигна крак на масата:

— Май нямаш търпение да умреш? Не искаш ли да прегръщаш жена си? Да я любиш отново?

Жил се обърна на другата страна. Мантията изшумоля зад гърба му. Ала на прага нещо го спря. Опита се да се освободи, но дрехата му се бе закачила на тънък сребърен нож, който ненадейно се озова до камината.

— Така. Сега седни и ми разкажи защо толкова се дърпаш на моето предложение да живееш. — Ролан отиде до приятеля си, измъкна ножа и си го прибра обратно в ботуша.

— Не се противя на живота, а на вашите глупости — каза Жил, като мушна пръст в малката дупка на мантията си. — Какво ще спечеля от това?

— Ще бъдеш мъртъв — намеси се Катрин, преди Ролан да успее да отговори. — Никой не забелязва мъртъвците. Ще можеш да се върнеш вкъщи и да откриеш кой е убил Уилям. Ще можеш да събереш доказателства и да обвиниш човека. А след това двамата с Ема ще бъдете свободни да заживеете заедно.

Жил нежно я докосна по рамото. Рядко проявяваше чувствата си.

— Мило дете. Ами ако не успея да открия доказателства? Ако не намеря убиеца?

— Ще успееш — прекъсна го Никълъс. На лицето му изгря искрена усмивка за пръв път, откакто бе научил за съществуването на незаконния си брат. — Някога да си се провалял в начинанията си?

— Вярата ти в мен е трогателна — саркастично отвърна Жил. — Но ако все пак се проваля?

Ролан вдигна чашата си, като че ли за на здравица:

— Двамата с твоята Ема ще отидете на някое закътано място и ще живеете като селяни до края на дните си.

— Хм. — На Жил му хареса тази идея. — Бих могъл да си обръсна брадата!

— И главата — предложи Катрин. Останалите замълчаха стъписани от думите ѝ. Всички знаеха, че косата е слабото място на Жил. — С тази катраненочерна грива си много забележим! — защити се тя.

— Ще го направя — усмихна се Жил и тупна по масата. — Добре, дайте да помислим върху подробностите.

— Първо трябва да кажеш на Ема за плана ни — каза Ролан.

Жил поклати глава:

— Тя никога няма да ни разреши да го изпълним. Ще се признае за виновна. Ще... *Mon Dieu*... нямам представа какво ще направи, но няма да ми позволи да рискувам живота си заради нея. Херцогът обеща да я държи в килията, докато стане време за екзекуцията. — Жил прокара пръсти по косата си. Познаваше Ема и беше сигурен, че тя ще се отрече от обясненията си и ще признае. Така само щеше да обърка всичко.

— Тогава няма да ѝ казваме — заключи Никълъс. — Нека да си мисли като всички, че си мъртъв. Така ще бъде по-убедителна.

— Не — възпротиви се Катрин. — Какво означава това? Ами шока? Мъката? Страданието? — Катрин го сграбчи за ръката и я притисна до бузата си. Тя беше силна жена и рядко плачеше на рамото на съпруга си. — Не мога да си представя как ще се чувствам, ако Никълъс умре — заяви пред всички тя.

Никълъс стисна ръката ѝ:

— Не ме интересува колко ще страда. Повече ме притеснява, че татко може да умре — извика Никълъс. Не можа да сдържи неприязънта си към новата си мащеха.



— Никълъс — сгълча го Катрин. — Не може да мислиш по този начин. Тя ще страда, и то много. Не бъде толкова жесток.

— Да, Никълъс. Предпочитам да съчувстваш на Ема, а не да я мразиш. Запази гнева си за мен — рече Жил.

— Тя е виновна за твоята смърт! Тя ще живее... и сигурно ще си вдигне полата пред първия... — Преди да успее да довърши, Никълъс се озова по гръб на каменния под. Главата му пламна от болка, а баща му се надвеси над него.

— Внимавай, говориш за жена ми. — Жил почервения от усилие да сдържи гнева си. Едва устоя на желанието да удари още веднъж сина си.

Ролан застана между двамата, за да помири баща и син.

— Нищо няма да спечелите така. Няма нужда никой да умира. Катрин ще забърка отварата, а Добинс ще си свърши работата. Ема ще пострада малко, но накрая ще бъде отново щастлива от завръщането на Жил.

— Ами ако не успея да приготвя отварата както трябва? — Страхът на Катрин, че няма да се справи със своята част от задачата, си личеше на лицето ѝ.

Жил се обърна към нея и протегна ръце. Знаеше, че я плаши още от първата им среща и сега искаше да ѝ даде кураж.

— Катрин, няма значение, дори и да сбъркаш отварата. Аз съм готов да посрещна смъртта. Все пак съм рицар. Винаги съм бил готов да дам живота си за краля и родината. Защо да не го направя и заради любовта? — Не говореше на Катрин, а на Никълъс, който като че ли още не можеше да го разбере. Точно синът му трябваше да се грижи за Ема и да прояви състрадание.

Ема се пробуди от неясна болка. Рязко седна в леглото и се хвана за гърлото, защото не можеше да си поеме дъх. Болката беше толкова остра, че не можеше да я опише. Обля я студена пот. Накрая бодежът изчезна тъй внезапно, както се появи. Тя се отпусна по гръб разтреперана. Обзе я страх от онова, което предстоеше да се случи. В килията цареше непрогледен мрак.

Сънят ѝ се събдваше.

Опита се да насочи мислите си към Жил и думите му от предишната нощ.

Обеща ѝ винаги да се грижи за Анджелика и да я обича.

Изобщо не очакваше, че ще я пуснат на свобода. Но вярваше, че Жил прави всичко възможно за това. Дори миналата вечер, докато я бе притискал в прегръдките си, той ѝ обеща никога да не види бесилото. Ала ето че този момент бе дошъл.

Докато мислеше за него, сърцето ѝ се успокои и страхът ѝ намаля. Прекара последните часове преди изгрев-слънце в спомени за него и Анджелика. Знаеше, че това ще бъдат нейните последни мисли.

В ключалката изскърца ключ и сърцето ѝ отново заби бясно. Беше сигурна, че хората от другата страна на вратата могат да чуят ударите му. Бързо сведе глава и отправи молитва за опрощение на греховете ѝ. Сетне изправи гръб и скръсти ръце в скута си.

Ослепителната светлина на факлата нахлу в стаята, след нея се появи и пазачът. Димът опари очите ѝ и я задави. Мъжът махна с ръка, за да прогони пушека и ѝ направи знак да го последва.

За миг Ема имаше чувството, че ще припадне. Ала се овладя и тръгна след човека. По коридорите във вътрешността на замъка беше тъмно като в рог. По стените нямаше прозорци, които да пропускат бледата светлина на утрото. Тук няма никаква разлика между нощта и деня, помисли си Ема. Тъмничарят вървеше бавно и от време на време хвърляше поглед през рамо, за да се убеди, че затворничката го следва.

Коленете ѝ затрепериха. Дали щеше да съхрани достойнството си в това изпитание?

Стигнаха края на каменния коридор. Ема усети, че пътят стана леко стръмен. Нозете ѝ стъпваха върху по-суха земя, която не беше така хлъзгава от влага и мухъл, както по-надолу.

Часовоят зави и отвори една тежка врата, обкована с желязо. Направи ѝ път да мине пред него и затвори вратата зад гърба ѝ. Тя се огледа. Стаята беше скромно обзаведена само с дървен стол и маса. Беше студено. Ново изскърцване на резе я накара да се обърне към вратата на противоположната стена. Чу някакво бръмчене. Дишането ѝ се учести. Гърлото още ѝ пареше и затова не можеше да си поеме дълбоко дъх.

В стаята влезе един мъж и Ема нададе вик на изненада.

*Никълъс д'Аржан!*

Тя се олюля и се хвана за ръба на масата. Онемя от неочакваната му поява.

— Знаеш ли кой към аз?

Тя кимна, напълно объркана. Отправи тревожен поглед към вратата, откъдето се бе появил той. Не се мяркаше никаква охрана. За миг Ема си представи как се втурва покрай него и бяга... на свобода. Не. Това нямаше да бъде честно. Трябваше да посрещне достойно съдбата си.

— Не разбирам защо си тук — каза тя. — Къде е Жил?

— Жил е мъртъв.

— Баща ми е мъртъв — повтори Никълъс д'Аржан. Гласът му беше студен като лед.

Тя не го разбра. Жил мъртъв? Втренчи мълчаливо поглед в младия мъж. Накрая събра сили да продума:

— Не — категорично заяви тя. Не бе възможно Жил да е мъртъв.

— Да, беше обесен призори, задето е убил онзи мръсник, Уилям Белфур.

— Не! — изпищя Ема. Скочи от стола. Внезапно усети как силите я напускат. Хвърли се към човека пред себе си. Заудря по гърдите му с юмруци, крещейки като обезумяла. От дни не можеше да сложи и залък в уста, а нощите си прекарваше в безсъние. Сега имаше чувството, че светът пропада в бездънна пропаст пред очите ѝ. Свлече се на колене пред Никълъс, разкъсвана от непоносимо страдание.

Той коленичи пред нея и я стисна за раменете.

— Да, Ема, присъдата е изпълнена — опита се да ѝ обясни Никълъс, докато тя ридаеше неутешимо. Щом тя се успокои, той рече: — Татко ме помоли да се грижа за теб. Жената на Ролан е с Анджелика в замъка. Там ще продължите да живеете и двете. — Последните си думи той изрече без никакво желание.

Опита се да бъде суров към нея, ала нейното страдание беше трогателно. Прегърна я, за да я утеши. Ема се оказа нещо съвсем различно от неговите представи. Не беше красавица, макар че всъщност няколко седмици в затвора можеха да отнемат хубостта на всеки. Ала далеч по-изненадваща беше дълбочината на нейната мъка.

Сълзите ѝ най-сетне пресъхнаха. Сякаш бе минала цяла вечност. Гърлото я болеше от повръщане, очите ѝ смъдяха от плач. Тя се хвана за гърдите и се закашля, опитвайки да овладее емоциите си. Вдигна глава към мъжа, който стоеше пред нея. Той я попита с поглед и тя кимна. Вдигна я на стола и забърза към вратата. Каза нещо на някой, когото тя не можа да види. Сетне се обърна към нея и я хвана за ръката. Без да съзнава накъде върви, Ема го последва покорно. Озоваха

се в друга стая, която беше по-добре обзаведена. Той я настани на меко канапе и ѝ наля вино в една чаша.

Ема се задави от силното питие, но то успокои треперенето на ръцете ѝ и гаденето. Стисна с две ръце чашата и погледна плашещият мъж, който беше син на Жил. Изглеждаше ѝ студен като лед.

— Разкажи ми. — Това бе всичко, което успя да каже тя.

— Баща ми дойде при мен преди няколко дни. Разказа ми за твоето положение...

— Не — извика тя. — Нима е знаел, че ще го направи и не ми е казал? *Знаел е!* Мили боже, крил е от мен... — Гласът ѝ секна. Внезапно страстните прегръдки и нежните думи придобиха ново значение. Те не бяха просто обещания, че ще се грижи за Анджелика и напразни надежди, че скоро тя ще излезе на свобода. Не, оказаха се съвсем друго от онова, което си представяше Ема. Тя ги възприемаше като отчаяни заблуди от прекомерна любов. Сега разбра, че те наистина са били обещания — обещания, спазени с цената на неговия живот.

Никълъс започна да крачи из стаята:

— Баща ми се кълнеше, че ти никога не би излъгала. Настояваше, че когато си се разделила с Уилям, той е бил жив. Вярваше, че друг го е убил. Каза, че няма време... няма време да разкрие истината, тъй като ти си била обвинена в убийството и ще бъдеш обесена днес. — Той си пое дъх; Ема бе пребледняла като платно. Пристъпи към нея, за да я хване, ако загуби съзнание, но тя го отпрати с ръка и той се дръпна.

— Призна ми, че няма да понесе твоята смърт. Затова реши да обяви, че той е убиецът. — Гласът му стана още по-студен от преди. — Обясни, че е изживял живота си. — Никълъс едва намираше сили да продължи. Огромната жертва на баща му го бе държала буден цяла нощ; самият той ужасно се страхуваше за живота му.

Ема заплака. Как можеше още да намира сълзи? Въпреки всичко те се затъркаляха по лицето ѝ.

— Искam да го видя — пресипнало помоли тя.

— Разбира се — сви рамене Никълъс. — Ела. — Той ѝ подаде ръка.

Тя не я пое. Стараеше се да го избягва. Той я смущаваше. В очите му виждаше само студено, непреклонно обвинение. Очевидно винеше

нея за смъртта на баща си.

Тя също обвиняваше себе си за неговата смърт. Изправи се и веднага залитна. Краката не я държаха.

От затворническите килии на херцога Ема се озова под ослепителните лъчи на слънцето. Сигурно приближаваше обяд! Тя се огледа учудено и застина на място. Никълъс също спря и се обърна към нея.

— *Болката* — изстена тя. — Зная точно кога е станало. Събудих се, мислех, че е още нощ, но сега разбирам, че трябва да е било утро. Разбрах кога е станало. — Не продума повече, дъхът ѝ свистеше в гърдите. Сграбчи Никълъс за ръката, осъзнавайки ужасната истина. Вече не усещаше дали той я държи за ръката и дали изобщо ѝ обръща внимание.

Никълъс я отведе в един малък параклис в долното подземие на палата.

Там ги посрещна същият свещеник, който дойде да я изповяда предишната вечер. Никълъс я остави на човека и се оттегли, без да каже и дума.

— Негова светлост пожела тленните му останки да бъдат положени до гроба на баща му в семейната гробница в замъка Хокуоч. Тъкмо го приготвих да го отнесат. Елате, милейди.

В първия момент тя не забеляза обръщението. Сетне осъзна, че вече е лейди. Човекът, който ѝ предстоеше да види в ковчега, не бе просто любовта на сърцето ѝ, смисълът на живота ѝ, а и неин съпруг. Наложил се набитият свещеник да я хване с две ръце, за да я задържи на крака в сумрачния параклис.

Фигурата, която лежеше безмълвно пред олтара, приличаше на мраморна статуя в някоя огромна катедрала. Ема отиде като в унес до ковчега и протегна ръка.

Той беше студен.

Студен като мъртвец.

Жил изглеждаше като заспал. Свещеникът беше покрил тялото му до брадичката с грубо платно, за да прикрие следата от примката. Въпреки желанието да го намери потънал в сън, Ема осъзна, че няма съмнение — Жил бе мъртъв. Ръката, която притисна до лицето си, беше леденостудена. Докосна белега по пръстите му, който познаваше толкова добре.

Сетне се обърна към свещеника:

— Искам да остана сама. — Човекът я потупа нежно по рамото, поклони се в знак на съгласие и излезе.

Ролан наблюдаваше, скрит зад нишата на съседния параклис. Не му се искаше Ема да направи нещо фатално със себе си. Освен това се молеше Жил да не реши да дойде в съзнание точно в следващите няколко минути. Подозираше, че подобно развитие на нещата ще дойде в повече на Ема.

Тя отдръпна платното. Ролан се извърна изчервен, щом Ема сведе глава над голото тяло на Жил. Обърна се с гръб и се облегна на стената. Горчиво съжаляваше, че дадоха обещание пред Жил да запазят в тайна плана си. Всъщност докато той мълчеше заради Жил, Никълъс спазваше уговорката от чиста злоба. Ефектът беше един и същ. И двамата щяха да мълчат.

Ема коленичи до плочата, върху която бе положено тялото на Жил и отпусна глава върху студения камък. Дълго остана така, потънала в молитви. Накрая стана и погледна тялото на любимия си. Докосна всеки белег по снагата му от главата до петите. Сетне го покри отново с платното и се разрида. Проклинаше на глас и него, и съдбата. Кълнеше го, че я бе напуснал, после го молеше за прошка. Обгърна с длани лицето му, притисна устни в неговите и обезумяла се опита да му вдъхне топлина и живот.

Ролан се втурна към нея и я хвана за рамото. Тя се завъртя и объркано го изгледа. Когато го позна, се усмихна слабо и отново се върна към мъртвия си съпруг. *Съпруг. Само за няколко часа.*

— Ах, Ролан. Защо, защо? — Никога нямаше да разбере, никога нямаше да проумее каква бе причината за неговата саможертва. Притисна ръка на сърцето му, погали мускулите на раменете му, припомняйки си как го бе прегръщала в любовните им нощи. — Толкова е студен. Знам, че е лудост, но имам чувството, че усещам присъствието му. Ти вярваш ли в съществуването на душата, Ролан?

Той я докосна по ръката:

— Да.

— Чувствам душата му. Тук с мен. — Тя замълча. — Това ме успокоява. Той беше толкова горд, Ролан. А сега завинаги ще бъде запомнен като убиеца на собствения си син. Не мога да разбера. Знам, че не е убил Уилям. Защо? Защо? Защо... — Думите ѝ се изгубиха в ридания.

— Жил ме предупреди, че ще ме попиташ точно това. Каза ми да ти предам, че той е рицар и на драго сърце би дал живота си за краля, тъй че защо да не го направи и от любов?

*Защо не от любов?*

Тя прикова поглед в Жил. Представи си как изрича тези думи, сякаш го чу. Сега вече знаеше защо го е направил. Разбираше го. Все едно бяха пред съда, когато го бе видяла за първи път. Можеше да чуе думите му, като че ли бе вчера.

*Ема, нима не си осъзнавала до какви последици ще доведе тази греховна връзка? Защо се съгласи да пожертваш най-ценното си?*

Гласът ѝ беше много тих, но не така измъчен:

— О, Жил. — Ти също пожертва най-ценното си, твоята чест — от любов. — Тя потърси ръката му и я притисна до бузата си. — Той стори това заради мен и Анджелика. Отказа се от името и достойнството си. Ще се постарая да бъда достойна за тази саможертва. — Тя почтително приглади платното върху тялото му и го докосна за последен път. Целуна го за сбогом и се обърна към Ролан.

— Искам да бъде облечен в костюма, с който беше на венчавката.

Ролан отиде да търси свещеника. Ема сама го изкъпа и го облече. Свещеникът и Ролан само ѝ помагаха с тялото, защото то бе твърде тежко за нея. Ролан се суетеше наоколо, не толкова смутен от обожанието ѝ към Жил, а изнервен, че непрестанните милувки и прегръдки ще го събудят. На няколко пъти Ема пренарежда дрехите му.



Премени го в сребристата туника, която бе изтъкала със собствените си ръце. На кръста му сложи колана със соколите. Той беше изработен в цветовете на огъня и показваше изпепеляващата любов, която гореше у нея. Вчеса брадата и косата му, като си почиваше през няколко минути, за да изтрие сълзите от лицето си. Въпреки това те капеха по восъчнобледата му кожа.

След като най-сетне не остана извинение да продължава да се занимава с тялото на любимия си, неколцина монаси го положиха в дървен ковчег, старателно изписан с летящи соколи. Преди да затворят капака, Ролан остави меча на гърдите му и скръсти ръцете му върху дръжката.

— Не — извика Ема, когато мъжете се приготвиха да го покрият. Втурна се към ковчега, претърси дрехите си и извади разпятието на майка си. Обви верижката около белязаната ръка на Жил и склучи пръстите му върху кръста.

— Сега — прошепна тя. Хвърли му последен поглед. — Господ да те благослови и нека да се съберем отново в отвъдното. — Целуна го по ръцете и лицето и най-сетне отстъпи, за да позволи на монасите да затворят ковчега. Едва не изкрещя отново да ѝ позволят да го погледне за последно, ала Ролан я удържа. Нямаше какво повече да каже.

— Готова съм, приятелю — каза тя.

Ролан я прегърна през рамо и я отведе. Беше много притеснен. Страхуваше се да не се случи най-лошото, да не би приятелят му да не се събуди въобще. Минаваше час от мига, в който Жил трябваше да се събуди.

Жил се събуди в пълен мрак. Протегна се и крайниците му опряха в стените на ковчега. Объркан, той затърси пипнешком и осъзна, че е затворен от всички страни. Обзе го паника.

Гърлото му пареше и го болеше. Беше истинска мъка да преглъща. Точно преди съвсем да загуби контрол над себе си в тясното пространство, си спомни къде е.

Беше мъртъв.

Отмести меча си настрани. Нещо беше здраво овързано около пръстите му. Стараейки се да успокои пулса на сърцето си, той провери ръката си. Мигновено разбра какво го стягаше. Тънка верижка и кръст.

*Кръстът на Ема.*

Значи всичко се бе развило по план. Внимателно допря длани в капака на ковчега и натисна. Сетне натисна втори път. Ръцете му затрепериха, за малко да обезумее от ужас. После обаче се сети, че те вероятно не бяха взели предвид, че той няма да има сили да вдигне капака.

Обърна глава и забеляза, че през миниатюрни дупчици в дървото нахлуваше слаба светлина. Очевидно процепите бяха прикрити в орнаментите на ковчега — той сам си го бе избрал. Поне имаше достатъчно въздух. Опита още веднъж да вдигне капака и успя леко да го помръдне. Накрая той падна и ярката светлина го заслепи.

— Слава богу. Тъкмо се канехме да те извадим, пък ако ще прислугата да види. — Никълъс се надвеси и стисна баща си за ръцете. Двамата с Ролан го изправиха в седнало положение.

— Не го мести — предупреди Катрин. — Не ми харесва колко е бледен — прошепна тя на мъжа си. Сложи ръка на гърдите на Жил и премери пулса му. — Прекалено е слаб. Извадете го и го сложете да легне.

— Дръж му краката. — Никълъс хвана баща си за глезените и с Ролан го преместиха от ковчега в едно кресло до камината. Сетне се

дръпнаха и оставиха Катрин да се погрижи за него.

Жил се чувстваше необичайно сънлив. Почти не можеше да помръдне. Не се смути дори когато Катрин плъзна ръце по тялото му. Тя опипа гърлото му. Той опита да каже нещо, но не можа.

— Жил, стисни ми ръката. — Катрин разтри китката му. С въздишка на облекчение забеляза, че силата му се възстановява. — А сега можеш ли да говориш? — Катрин се страхуваше от две неща. Едното беше, че Жил ще умре, а второто — че може да загуби сетивата си.

Жил отвори уста и издаде някакъв неразбираем звук. След няколко опита успя да изрече две-три думи.

— Мед — щракна с пръсти Катрин и Никълъс ѝ подаде гърнето. Сетне държа баща си за раменете, докато Катрин наля няколко лъжици от лекарството в устата му. — Тук има и билки, милорд.

Костваше му доста усилия да преглъща. Задържа кашата колкото можеше по-дълго в устата си, за да избегне болката. Накрая остави топлата, сладка смес да се стече в гърлото му. Оказа се, че не боли толкова, колкото предполагаше.

Катрин го прегледа, като обръщаше главата му наляво и надясно. Надникна и в очите му, сложи ръка на гърдите му.

— Кажи ми как се чувстваш сега.

— Чувствам се изключително добре за един мъртвец — прошепна той с дрезгав глас.

Ема крачеше из тясната спалня, която лейди Катрин ѝ предостави в наетата къща в града. Пръстите ѝ трескаво работеха с вретеното. Жадуваше за Анджелика. Имаше нужда да се утеши в нейната прегръдка и ухание на невинност.

На раклата Катрин ѝ бе оставила вино с билки за приспиване. Надигна чашата и отпи. Гърлото ѝ бе пресъхнало, чувстваше го като продрано. Отдаде го на дългото плакане. Когато задремеше, сънуваше, че Жил ѝ говори. Гласът му долиташе до нея отдалеч, като от дълбините на пещера. Ръката ѝ затрепери. На долните етажи на къщата някой се засмя.

— Как смеят! — прошепна Ема и изпи до дъно виното, за да се спаси от смеха долу. — Как може да се забавляват, когато Жил лежи

студен в ковчег? — От тази мисъл очите ѝ отново се насълзиха. Изтегна се на леглото и зачака сънят да я споходи.

Ролан хвана острия си нож и отрязва кичур от косата на Жил.

— Ема ще спи ли през цялата нощ? — попита Жил.

— Така твърди Катрин. Отварата е много силна. Ти ще изчезнеш преди изгрев-слънце, а ние ще отнесем празния ковчег в замъка и ще те погребем утре с всички церемонии.

— Страхувам се за нея. Може би е грешка да не ѝ казваме.

Никълъс и Катрин се приближиха:

— Поне дузина пъти сме обсъждали това — каза Никълъс. — Тя трябва да изглежда истински опечалена.

— Аз също се тревожа за нея — намеси се Катрин. — Но съм съгласна с мъжете, милорд. Убиецът на Уилям е искал да ѝ навреди и на нея. Ако тя не покаже нужната скръб, той може да се усъмни. А това съмнение може да го наведе и на други фатални идеи.

Жил седеше отпуснато на стола, необичайно разсеян. Сякаш беше някъде другаде със своите тревоги, докато Катрин и Ролан го преобразяваха като скитник.

Правилно ли бе да оставя Ема в неведение?

Щом Катрин събра отрязаната му коса, за да я хвърли, той се насили и се изправи на крака.

— Чакай — спря я той. Гласът му бе все още пресипнал и едва се чуваше. Никълъс му подаде ръка и с негова помощ Жил отиде до Катрин, която го чакаше търпеливо. Взе кичур коса, облегна се на масата и затърси нещо в пазвата си.

— Какво има? — приближи се Катрин.

— Имах един... един...

— Това ли търсиш? — досети се Катрин и се втурна към вързоп, оставен до вратата.

— Да — прошепна Жил и взе кичура златиста коса. — Отризах го в затвора. Тя не можа да разбере защо го искам. Кога беше това?

Катрин го докосна по рамото, развълнувана от болката в гласа му:

— Няма нужда да говориш за това сега.

— Но кога беше? — повтори той, галейки с палец къдрицата.

— Беше в несвяст повече от четиринадесет часа — отвърна му Катрин.

Жил сложи двата кичура, черен и рус, един до друг. Отвърза панделката от русия и преплете косите, както вятърът бе направил при тяхната първа среща. Сетне ги привърза заедно и ги даде на Катрин.

— За нея е — обясни той. Катрин кимна, взе ги и излезе от стаята. Ролан и Никълъс съблякоха хубавите му дрехи. — Грижете се за туниката, защото много държа на нея — предупреди ги Жил с новия си пресипнал глас. Пряко сили отиде при тях. Взе колана, изтъкан от Ема, и си го върза на кръста.

Ролан сгъна туниката и заедно с ленената му риза ги прибра в раницата. Дватамата с Никълъс облякоха Жил, сякаш е безпомощно бебе — всъщност той така и се чувстваше. Бе изразходил всичката си енергия. Вече не намираше никакви сили у себе си, освен да си сложи на шията сребърната верижка с разпятието на Ема.

Когато Ролан и Никълъс най-после останаха доволни от новата премяна на Жил, те повикаха Катрин, за да чуят мнението ѝ. Тя зяпна при вида му, грабна едно огледало от полирана стомана от чантата си и го изправи пред Жил.

Отсреща го гледаше напълно непознат човек. Изглеждаше по-стар и измършавял. Беше облечен в дрипи, а голата му глава сякаш бе крастава. Сърцето му заби бясно. Не познаваше мъжа от огледалото. Накрая се успокои и каза с усмивка:

— Ще свърши работа. Тъй... утрото наближава, а ни чака дълъг път до Хокуоч. Ролан...

— Да, намерих каквото трябва. Група богомолци отиват на поклонение и ще минат покрай замъка — запътили са се към манастира, там ще разглеждат реликвите. Имат нужда от някое и друго пени и са готови да те заведат до замъка, стига да се явиш пред градската порта.

— А Ема...

— Ще я защитавам с цената на живота си — отвърна Ролан, отваряйки му вратата. Навън се бе появила мъгла, която пълзеше над палата.

Жил кимна и изчезна в бялата пелена.

Ема огледа залата от мястото си на високата маса. Бяха изминали две седмици от завръщането ѝ в Хокуоч. Храната имаше вкус на пепел. Всички около нея продължаваха да живеят живота си. А нейният се бе разпаднал. Дори милите усмивки на Анджелика не можеха вече да подобрят настроението ѝ.

До нея с ведро физиономия седеше Никълъс д'Аржан. Въобще ли не скърбеше за баща си? Беше приел ролята му без ни най-малко притеснение. Наистина хората имаха нужда от господар, а благодарение на Ролан, който си остана иконом, преходът мина без сътресения. Ала Ема се чувстваше ужасно не на място, свита между него и жена му.

Положително повечето хора в замъка обвиняваха нея за смъртта на Жил. А жените сигурно бяха убедени, че тя е убила Уилям. За щастие речта на Никълъс при тяхното завръщане накара народа да запази съмненията за себе си. Никълъс обяви пред всички, че баща му е убил Уилям и така затвори устата на подозрителните — поне в присъствието на друг член на семейството. По-смелите вероятно щяха да се нахвърлят върху нея, ако Никълъс не бе предупредил да се отнасят към вдовицата на баща му с нужното уважение. Все още никой не желаше да проверява докъде може да стигне търпението на новия господар.

Ема също нямаше желание да го изпитва. Тя искаше единствено да остане в стаята на Жил и да се отдаде на мъката си, близо до неговите вещи. Ала Никълъс настоя тя да присъства на всички обеди и вечери и на службите в параклиса. Двамата си бяха разменили груби думи заради това негово решение.

Жена му се оказа също толкова костелив орех като него самият. В мига, в който я видя да тъче, Катрин поиска Ема да научи всички момичета от селото на своя метод, за да се произвежда по-фин плат. Обясни ѝ, че сега е вече господарка и трябва да се грижи за благо на имението.

Ема беше на път да се побърка. Гърбът я болеше, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Не можеше да спи. А в уроците на стана участваха само ръцете ѝ, не и съзнанието.

Всяка нощ го сънуваше. В сънищата ѝ той беше студен. Съжаляваше, че не го погребяха на поляна с цветя, а в каменната гробница под параклиса. Иначе поне щеше да си го представя с лице, огряно от слънцето.

Неочаквано Ема стана от масата. Без да отвърща на въпроса на Никълъс къде отива, тя се прибра в синята стая, която сега бе нейна. Преоблече се в най-старите си дрехи. Когато отново слезе в залата, присъстващите на високата маса оживено обсъждаха нещо, събрали глави. Не представляваше никаква трудност да се измъкне незабелязано навън.

Отначало тръгна да обикаля двора. Не знаеше къде отива, но свежият зимен въздух проясни главата ѝ. Над нея в сивото небе прелетя сокол, понесъл се по вятъра. Тя го проследи с поглед, но скоро очите ѝ се премрежиха от сълзи.

— Беатрис — докосна я по рамото Марк Тревейлин.

Тя бързо изтри сълзите си и се обърна:

— Пак ме бъркаш с... — Ема млъкна на средата на думата. — Какво има? Да не ти е зле? — Кожата му изглеждаше сива и сбръчкана, беше обрасъл с брада. Очите му бяха зачервени. Тя се пресегна и огледа лицето му. — Ами да. Трябва да идеш при лейди Катрин. Тя е много добра лечителка, по-добра и от нашия доктор.

— Нищо ми няма. — Марк припряно си тръгна.

Ема го проследи с поглед. Той отиде в конюшните. Никълъс положително щеше да го накаже, ако го зърне в този запуснат вид. Воините на Жил бяха винаги добре облечени, кожените им дрехи блестяха от лъскане, дръжките на мечовете им светеха.

Мисълта за Жил отново я накара да вдигне очи нагоре, ала соколът вече не се виждаше.

Тя бавно прекоси селото от единия край до другия, оглеждайки всяка пътека. Спомняше си откъде бе дошла, при това на такава цена.

Разглежда купчина камъни, останала от падането на стената и си спомни как Жил я бе стискал в прегръдките си, докато раздаваше заповеди на своите хора.

— Трябва да престана с това! — каза си тя. С бързи стъпки избяга от спомените. Тъкмо наближи кладенеца и група просяци я нападнаха шумно. Тя поклати глава и разпери ръце, за да им покаже, че няма какво да им даде. Последва я всеобщ смях. Кожата ѝ настръхна. Стори ѝ се, че те продължават да я наблюдават, но един бърз поглед я увери, че това не е така. Те вече измъчваха поредната си жертва и като че ли напълно бяха забравили за нея.

Жил не я изпусна от очи, докато тя не изчезна в мъглата. Толкова му се искаше да я повика. Едва се удържа.

Прегърби се, подпирайки се на тояжката си, сякаш бе сакат. Така прикриваше истинския си ръст, освен това сопата беше и добро оръжие. Само за няколко дни той престана да се нуждае от боите на Катрин. Калта от брега на езерото до воденицата му вършеше отлична работа.

Много му липсваха мечът и камите. Но ако имаше право само на едно желание, щеше да си поиска хубавите кожени ботуши. Краката го боляха — както и гърбът. Нощите върху студената земя го караха да съжалява за пухеното си легло и топлината на огнището.

Топлина.

Отчаяно имаше нужда от топлината на Ема. Всяка сутрин той ходеше до езерото, за да си напомня защо бе поел това изпитание.

Заради Уилям. Заради незаконния си син. А той беше ухажвал безразборно всички — от дъщерята на воденичаря, Беатрис, до жената на кръчмаря. Макар че кръчмарят не бе имал възможност да дебне около езерото и да напада ухажорите на жена си. Всъщност Жил подозираше, че човекът прибира солидни печалби от нейните похождения.

Запита се кой е убил Уилям и след това е оставил Ема да поеме вината. Всяка нощ, докато се въртеше в изоставената конюшня, го измъчваха гняв и съмнение, че ще успее в начинанието си. Беше на път да се провали, след като не успя да докаже невинността на Ема по законен път и да издейства свободата ѝ.



На следващия ден Ема отново почувства нужда да излезе от замъка. Същият самотен сокол се рееше на небето, появяваше се и отново изчезваше.

Изтощена от дългите уроци и тягостните разговори на масата, в които всеки избягваше да споменава болезнената тема, Ема се запъти към хълма. На няколко прозореца грееха свеци, мъглата отново забулваше селото. Мина покрай купчина пепел, останала от пожара. Лъхна я мирис на изгоряло. Неочаквано се изви вятър, който повдигна полите ѝ.

Соколът се появи, снишавайки се над селото. Ема несъзнателно го последва в самотния му път. Крилете му бяха разперени величествено за полет.

Птицата кацна на покрива на изоставената конюшня на Лоури. Стори ѝ се, че дори завъртя глава и я погледна. Това я накара да приближи.

Пристъпи прага на съборетината. Някакъв звук я стресна и тя се взря в тъмните сенки. Трима или четирима просяци клечаха около малък огън. Те извърнаха към нея мрачни лица. Единият я погледна в очите. Беше с мръсно лице, целият увит в дрипи. Дъхът ѝ секна, сърцето ѝ щеше да се пръсне. Ема се обърна и побягна.

На бегом качи стълбите на замъка, втурна се в залата и се заглежда за Мей и Анджелика. Грабна детето и го притисна в обятията си. Неочакваното вълнение, което я обзе в конюшната, сега продължаваше да пришпорва сърцето ѝ.

— Защо се страхувам? — прошепна тя. Отнесе детето в спалнята си и го зави на пухеното легло. Сетне закрачи неспокойно из стаята. Разпусна косата си и се залови да я разчесва. Няколко минути по-късно се появи Мей.

— Мей?

— Да, милейди? — Мей свали кърпата от главата си и изу обувките си.

— Имам... имам нужда от въздух. Ще останеш ли тук тази нощ? — Опита се да не издава треперенето си.

— Разбира се. — Мей взе гребена от слонова кост, който навремето бе принадлежал на лейди Маргарет, и го прокара през косата си. — Но навън е влажно и ужасно студено. Ще измръзнеш, ако се качиш горе на зида.

— Няма да се бавя. — Ема се загърна в мантията и прибра косата си в качулката.

Сара я срещна в залата:

— Къде отиваш?

Без сама да знае защо, Ема я излъга:

— Излизам само да глътна малко чист въздух. — Сара я потупа по рамото и я пусна.

Ема знаеше, че пазачът ще вдигне подвижния мост, щом падне нощта. Ала по това време все още имаше движение. Използва преминаването на една каруца и се измъкна навън.

Мъглата пълзеше на парцали пред нея. Порутената конюшня се появи в здрача пред очите ѝ, сякаш понесена във въздуха от бялата пелена. Ема колебливо спря пред тъмния вход и надникна вътре. Просящите лежаха на куп в центъра на помещението, хъркаха и мърмореха в съня си.

Веднага откри онзи, когото търсеше. Проправи си път през краката и ръцете на останалите и се наведе над човека. Мислено му нареди да се събуди. Стоеше до него като в транс. Като че ли някаква сила я теглеше към очите му.

Щом се доближи до мъжа, я обля гореща вълна. Хлъзна поглед по ръката му, отпусната върху гърдите. Белег, който толкова приличаше на неговия, пресичаше пръстите му. Луната се показва иззад облаците и един заблуден лъч светлина освети нещо на шията на просяка.

Ема се пресегна и докосна предмета. Изящна сребърна верижка се криеше в дрипите.

Изпищя и той се събуди. Очите им се срещнаха.

Той я сграбчи за рамото в желязна хватка и я изправи на крака. Без да продума, я повлече към дъното на конюшната.

Двамата застанаха един срещу друг, без да могат да се видят. Тъмнината беше непрогледна. Ема изтръгна ръката си от него. Слепешката напипа грубите вълнени дрехи на просяка. Погали ги с пръсти и плъзна ръце нагоре.

Трескаво проследи очертанията на брадичката му, скулите и челото. Само учестеното му дишане нарушаваше тишината. Той нито спря милувката ѝ, нито ѝ отвърна. Тя отметна парцалите от главата му и зарови пръсти в наболата коса. Познаваше чертите му, усещаше го

със сърцето си и не ѝ бе нужна светлина, за да знае, че е той. Дъхът ѝ секна от вълнение.

— Жил — прошепна тя и докосна устните му с трепереща ръка.

След миг вече го налагаше с юмруци по гърдите, обезумяла от мъка. Задърпа дрехите му, разголи шията му, издраска с нокти ръцете му. Той я спря, като зарови пръсти в разпиляната ѝ коса, която го удряше като камшик. Тя мълчаливо му отмъщаваше за страданието си. Не можеше да повярва и това почти я докара до лудост.

Той я притисна в прегръдките си. Постепенно я успокои. Шепнеше ѝ неразбираемо. Косата ѝ бе мека като коприна. Топлината ѝ му напомняше болезнено за прекараните с нея нощи. Очите му засмъдяха.

Ема се отпусна в обятията му. Чувстваше го толкова истински и познат. Всеки допир до него я измъчваше, топлият му дъх я подлудяваше. Отвори уста, за да му изкрещи и гнева, и радостта си.

Той впи устни в нейните. Това беше човекът, когото тя знаеше. Тези целувки не бяха от някакъв сакат просяк. Познаваше добре устата и вкусът му.

Скоро поиска да го има целият. Мушна ръце под дрипите, за да докосне голите му гърди, отпусна длан върху сърцето му. Изплашена, че сънува кошмар, тя заби нокти в кожата му.

Устните им се целуваха жадно, без да се отделят дори за глътка въздух. Той обгърна гърдите ѝ, откривайки отново нейното тяло. Мушна ръка под полата, за да усети топлината ѝ. Накрая я повдигна и я взе на ръце.

Тя нетърпеливо притисна главата му и го целуна дълго и страстно.

Когато той проникна в нея, Ема задуши в устните му своя вик. Имаше чувството, че умира и го намира отново в рая. Той я подпря на грубата дървена стена, стисна задника ѝ и ѝ се отдаде напълно. Тласъците му ставаха все по-мощни, проникваха все по-дълбоко в нея. Скоро тя застина в обятията му, той я прегърна и вля в нея своята любов.

Разтреперан падна на колене и я повлече със себе си на покрития със слама под. Издрани и подути, устните им още бяха долепени. Ема не искаше целувките да свършват, защото това означаваше да отстъпят място на думите.

А тя се страхуваше от думите. Бе спряла да разсъждава в мига, в който го зърна. Тялото ѝ пламна от страст.

Накрая Жил се дръпна. Знаеше, че той трябва да проговори пръв. Облаците върху луната отново се разкъсаха. Слабата светлина достигна до тях. Това му стигаше да забележи, че очите ѝ са леко притворени.

— Направих го от любов, Ема. — Той обгърна с длани лицето ѝ и я погали по бузите. — Отвори очи.

— Не искам — прошепна тя. — Ами ако изчезнеш? — По страните ѝ потекоха сълзи. Той се надвеси над нея и я целуна по клепачите. Това отново взриви чувствата им. Устните им се сляха в целувка.

Този път се целуваха протяжно и нежно. Ръцете му обходиха тялото ѝ. Привлече я към себе си. Очите ѝ все още бяха затворени. Косата ѝ се разпиля по гърдите му и той потръпна от допира с кожата му. Изви снага и отново я облада, прониквайки внимателно в нея.

Ала Ема нямаше търпение за това.

Накара го да ускори движенията си. Галеше го навсякъде, долепила устни в неговите. Той не можа да сдържи стенанията си. Забрави за спящите наблизо просяци, притисна хълбоците ѝ до себе си, откъсна устни от нейните и изстена.

Ема отвори очи. Той обаче не изчезна. Усещаше горещата му плът в себе си. Тялото ѝ се разтресе в конвулсии и тя притвори пак клепачи, задъхана от силата на страстта. Стигнаха върховете на насладата както винаги — като едно цяло.

— Как? Защо? — попита накрая Ема с треперещ глас.

— Аз... — Жил внезапно скочи и спря с ръка появилата се изневиделица сопа, която за малко да се стовари върху тях. Пое удара върху себе си и изкрещя от болка. — Мили боже — измърмори той. Без проблем изтръгна дървото от ръцете на немия младеж, който му се бе притекъл на помощ. Очевидно тяхното любене бе прозвучало на останалите като ръкопашен бой.

Хвана момчето за ръка и го отпрати при другите двама скитника, които клечаха уплашени до вратата на конюшната.

— Намерих една монета и си купих жена. Това е. Благодаря ви, че ме защитихте, но още не съм приключил с нея — прошепна им той. Махна им с ръка да останат по местата си, взе сопата и се скри отново при Ема и мрака.

Тя се бе сгушила в най-далечния ъгъл. Той я прегърна и усети как цялата се тресе от страх.

— Ти не биваше да знаеш — каза той.

— Гласът ти... — прошепна тя и го докосна по шията.

— Нищо му няма. — Жил я стисна за ръката. — Ролан трябваше да не те изпуска от очи.

— Ролан! Че той знае ли? Кой още знае? Катрин? Никълъс? Всички, с изключение на мен?

Жил я накара да замълчи със страстна целувка. Опита се да укроти гнева ѝ.

Тя се отскубна от него и втренчи поглед в черните му очи. Ето защо той бе изглеждал мъртъв в параклиса. Не бе видяла живец в очите му.

— Всички ли знаят? — Почувства се предадена. — И ти си се съгласил на това?

Жил я притисна в прегръдките си:

— Направихме го, за да те предпазим.

— Защо? — Тя го разтърси за раменете. — Страдах повече, отколкото ако бяха обесили мен! Имах чувството, че изтръгват мозъка от костите ми! Как можахте да замислите такъв план и да ме държите в неведение?

— Опасявахме се, че ти няма да се съ согласиш...

— Да се съглася ли? Направо щях да ви забраня!

— Именно. Страхувахме се, че ти ще объркаш всичко, ще признаеш убийството, или няма да изглеждаш достатъчно съкрушена... — Жил смутено млъкна.

— Искали сте да изглеждам съкрушена? — Стана ѝ студено, а отвътре гореше.

— Искахме да излезеш на свобода, а аз да остана жив. — Дрезгавият шепот на Жил стържеше в ушите ѝ. Той я прегърна още по-силно. — Повярвай ми, направихме всичко, за да ти спасим живота.

— Какво мога да кажа? — прошепна тя. — Ще бъде безсърдечно да протестирам, ще изляза неблагодарница. — Пулсът на сърцето му беше толкова спокоен и истински, че тя зарови лице на гърдите му и въздъхна. Започна да идва на себе си и постепенно да се отпуска.

— Преследвам убиеца на Уилям — рече той.

— Преследваш? Да не си луд? Официално ти си мъртъв.

— Точно това е моето предимство. Както съм преобразен, мога да разследвам обстоятелствата...

— Не ти давам. Не можеш да скриеш кой си. Някой ще те види, ще те отведат и пак ще те обесят! — повиши глас тя.

— Само ти ме разпозна. — Той отново се опита да я прегърне, но тя се измъкна. Не искаше да се поддава на изкушението да намери спокойствие в обятията му.

— Не, това е лудост!

— Не признавах Уилям, докато беше жив. Не мога да го отричам и след смъртта му.

Очите ѝ се напълниха със сълзи:

— Ти ще ме убиеш. Сламеникът ми подгизна от сълзите ми. Открих те жив, ако сега отново те изгубя... — тя се задави, — ще бъде много зловеща шега. — Сключи умоляващо ръце. — Не можеш да скриеш кой си. Аз не те ли познах? Ти имаш... някакво излъчване, което няма никой друг. Няма да успееш. И пак ще те изгубя.

— Престани! — Той зарови пръсти в косите ѝ. Отметна кичурите от лицето ѝ, за да се вгледа в прекрасните ѝ очи. — Не мога да отрека Уилям и в смъртта му. Нали аз съм виновен за това, което излезе от него? Аз му бях баща, а не направих нищо да изглежда пороците му. Държах се настрана. Затова съм длъжен поне да открия убиеца му.

Тя го сграбчи за дрехите:

— Ти нямаш никаква вина за това, което беше той. Той сам си е виновен. Не, ние всички носим вина, защото ние го направихме такъв с глезене, подмазване и обожание. Не се обвинявай. Нека да избягаме заедно. Като отмъщаваш за Уилям, ти отричаш мен. И Анджелика.

— Не, любов моя. Нищо не отричам. Искам името ти да бъде изчистено от подозрение. И ще го направя.

— Как смееш! Как смееш да рискуваш живота си?

— Аз решавам какво да правя с живота си.

— Моля те, умолявам те като жена, която те обича. Откажи се. Избягай с мен. Забрави Уилям.

Настана тишина. Накрая той ѝ отговори с едва доловим шепот:

— Как искам да изпълня желанието ти. Но честта ме задължава да отмъстя за Уилям. — Той сви юмрук. — Някой му е отнел живота и нехайно е поставил и теб в опасност! Щом не можеш да разбереш желанието ми да отмъстя за неговата смърт, поне осъзнай защо се гневя, че са замесили и теб.

Той вдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите:

— Той се е раздавал като уличница, Ема. И в селото, и в замъка. — Пое си дъх и я пусна. Пресипналият му глас стържеше в тишината. — Изглежда обаче, че си е платил за тази привилегия. Предполагаемите му противници май повече жалят за парите му, отколкото за изгубената чест на дъщерите и жените си. — Потърси ръката ѝ в мрака. Двамата преплетоха пръсти.

— Откажи се, преди да те разкрият. Моля те.

Жил не можеше да изпълни желанието ѝ. Всяко ново нещо, което научаваше за Уилям, го разяряваше все повече. Ядосваше се не само на незаконния си син, а и на собствената си незагриженост за него. Съжаляваше, че не го бе наказвал достатъчно. Ако беше поел истинска отговорност за сина си и го бе признал, сега нямаше да има нужда да издирва убиеца му. За да я разсее от тревогата ѝ, той я притегли към себе си и прошепна:

— Стопли ме, много ми е студено. — Това беше самата истина.

Тя мигновено го прегърна и се притисна до него:

— О, Жил. Искаш ли да ти донеса одеяла?

— Не — отвърна той. — Просящите живеят само с дрипите на гърба си.

— Страхувам се за теб. Ами ако се разболееш?

Той плъзна устни по шията ѝ:

— Не се тревожи за мен. Аз съм вече мъртъв.

Ема се усмихна тъжно:

— Какво горчиво наказание за греховете ми! Мъжът на сърцето ми да е на една ръка разстояние от мен, ала в прегръдките на смъртта.

Жил понечи да каже нещо, но тя яростно поклати глава.

— А сега си възкръснал, но пак не мога да те имам. И защо? Заради несходство във възгледите? Ти си мъж, трябва да отмъстиш, да пролееш кръв. Аз мечтая само за спокойствие. Избирай, Жил. И то сега. Кръвопролитие или спокойствие. Уилям или аз.

— Ема... — вдигна ръка Жил, ала бързо се отказа. Дрезгавият шепот правеше думите му по-властни, по-категорични. — Не мога да избирам. Трябва да направя това. Честта ме задължава. Той беше мой син, а аз не го признах. Не ме карай отново да избирам.

Тя коленичи пред него:

— Моля те. Умолявам те.

Той поклати глава.

Двамата замълчаха. Ема го наблюдаваше, макар че в тъмното виждаше само разголената му шия и раменете. В сърцето си отказваше да повярва, че той няма да изпълни желанието ѝ. Разочарованието прониза гърдите ѝ. С треперещи пръсти докосна кръстчето на майка си.

— Тогава върви. И Бог да ти е на помощ.

Само изшумоляването на полите ѝ показва, че тя си отиваше. Ала конюшната му се стори двойно по-студена без нея.

Жил изруга и хукна след нея, разблъсквайки другите просяци от вратата. Едва не я повика по име. Но бе твърде късно. От нея нямаше и следа. Облаци закриха месечината, по пътеките се стелеше мъгла.



Гневът я държа само ден-два. Още колко дълго щеше да успее да запази в тайна от Ролан и другите, че знае за Жил? Може би той имаше право. Не можеше да се спре да не го търси с поглед сред хората. Непрестанно си измисляше работа в селото. Ала не го видя.

След това гневът отстъпи място на страха. Щом тя го позна, други също щяха да го забележат. Понякога го прашаше по дяволите заради упорството му, друг път редеше молитви за спасението му.

„Има само един начин да го върна при себе си. Трябва сама да разбере кой е убил Уилям. Тогава вече нищо няма да ни пречи да бъдем заедно!“ Щом взе това решение, тя се успокои.

Започна да наблюдава всички. Особено внимание обаче обръщаше на любовниците на Уилям.

Мей рядко го споменаваше, но от време на време пееше неговите песни на Анджелика или докато приспиваше някое друго бебе. Беатрис пък избухваше в сълзи веднага щом чуеше името му. Ала Ема не долавяше гузна съвест у нито една от двете.

Един ден, на връщане от уроците с тъкачките, се отби при оръжейника. Там намери едно момче, което познаваше хората от друг ъгъл — крадливото селянче. То работеше за майстора, подаваше му различни инструменти. Двамата ѝ кимнаха, щом тя влезе в царството им. Ема седна на купчина слама до детето и се загледа как Големият Роби изковава върха на една пика.

Казваха, че децата не могат да лъжат. Ема сплете пръсти за късмет.

— Ти беше ли тук, когато убиха сър Уилям?

Хлапето я изгледа, сетне се втурна да надуе духалото на Големия Роби. Като се върна, изтри потта от челото си и рече:

— Видях трупа му. Здравно го бяха премазали.

Ема потрепери. Тя също помнеше как изглеждаше Уилям в деня на смъртта си.

— А знаеш ли кой го направи?

— Аз ли? Че защо аз да зная нещо? — сви рамене детето. Гледаше като възрастен с тъмните си, непроницаеми очи.

— Ще ти дам кифличка, ако ми разкажеш всичко, което знаеш за убийството и кой може да го е направил.

Момчето се ухили:

— Видях го, сър Уилям, по-рано през деня. В селото. Яздеше жената на кръчмаря зад воденицата.

— На колко години си? — попита тя.

То сви рамене и вдигна по четири пръста на всяка ръка.

— Толкова си малък? — промърмори тя. — Кога ги видя?

— Ами пропуснах си обеда, за да ги гледам.

— Момчето казва истината. — Оръжейникът остави чука за миг. — Аз го доведох тук. Нямаше работа в кръчмата, да проси огризки по масите. Хубавичко го напердаших, задето е гледал как сър Уилям задоволява желанията си, да ме прощавате, милейди.

Ема се изчерви от сервилния му тон.

— Не се притеснявай, това не ме обижда.

— Всички научихме с изненада, че сър Уилям е бил незаконен син на негова светлост. Освен това аз не вярвам, че лордът е убил собствения си син. Това не е нормално.

— А според теб кой го е убил? — попита го тя.

— Не сте и вие, милейди.

Тя се приближи до него.

— Благодаря ти, Роби. Искам да разбера кой го е убил. Трябва да изчистя от позора името на лорд Жил.

Той кимна и се захвана отново с работата си. Мускулите се издуха по ръцете му, когато размаха чука.

— Търсете мъж. Здрав, разгневен мъж. Много силен. — Големият Роби взе една дървена кутия с ръждясали панти и стовари чука си върху нея. Кутията се разцепи на трески. — На сър Уилям са му сторили нещо далеч по-лошо от това, което направих аз с кутията. При това само с един камък.

Ема залитна.

— Успокойте се. Простете — извика той и се втурна към нея. — Изобщо не помислих. Да изпратя ли момчето да повика някой?

Ема поклати глава. Големият Роби беше прав. Положително убиецът беше мъж. Никоя жена не притежаваше такава сила. Не можеше повече да пази плановете си в тайна.

Почука леко на вратата на стаята на Жил. Катрин й отвори. Заболя я, когато забеляза, че Никълъс е седнал в креслото на Жил, с протегнати към камината крака — позата, която обичаше и баща му.

— На него му е студено — каза му тя.

Никълъс скочи на крака:

— На кого? — попита невярващо той. Тонът му предизвика у нея тъжна усмивка.

— На Жил. Знам всичко. Как можахте да го криете от мен?

— Доведи Ролан и Сара — нареди Никълъс на жена си. Тя забърза да изпълни поръчката му.

Ема поклати глава и застана пред него:

— Имаш същия властен характер като баща си, но той го укротява с уважение. Заповяда ми само веднъж, и то беше много ядосан, така че му простих.

Никълъс почервеня:

— Смяташ да ми даваш съвети, как да се отнасям с жена си?

Ема седна на ниското столче до креслото на Жил. Погали страничната облегалка на масивното дърво:

— Не. Простете ми, милорд, нямах право. Прекалих. Нали точно аз отнех живота на баща ви и ви лиших от присъствието му?

— Що се отнася до това... — той млъкна, защото Катрин влезе с Ролан и Сара.

— Намерих го — простичко обясни Ема.

— Кой знае защо, това не ме изненадва — заяви Ролан. Отиде до нея и я докосна по рамото. — Как е той?

— Студено му е. Облечен е като просяк, брадата му я няма, опитал се е да се състари, ала без успех...

— Стига толкова! — сряза я Никълъс. — Длъжна си да пазиш тайната му като нас. Той си е поставил цел и смята да я постигне, ако ще и с цената на живота си.

— Ти си злобен човек — рече Ема, подпряла юмруци на хълбоците си. — Питам се защо. Заради мен? Обиждам ли те с нещо?

— Да. Обиждаш ме. Ако татко не се бе влюбил в теб, нямаше да има нужда да те защитава. Ако просто бе поискала пари срещу услугите си, сега той нямаше да плаща за теб с достойнството си!

Сара и Ролан зяпнаха от учудване. Никълъс се обърна към тях:

— Добре. Не е ли така? Какво достойнство му остана сега? Когато кралят излезе на свобода и ме завари на мястото на баща ми, ще поиска да узнае как е станало. И какво ще му бъде обяснено? Че е убиец — на собствения си син!

Каквото и да мислеше за думите му, Ема знаеше, че Никълъс също се тревожи за баща си.

— Щом толкова си загрижен за баща си, помогни ми да открия убиеца на Уилям. Не можем ли да разрешим тази загадка, ако всички обединим усилията си?

— Отлична идея — плесна с ръце Катрин. — Всеки от нас може да разпита хората на Уилям, къде са били в деня на убийството.

Преди Никълъс да се възпротиви, Ема отвори прозорците и ледената мъгла припълзя в стаята.

— Студено му е. И ще му стане още по-зле.

— Така е — намеси се Ролан, приближи се до прозореца и надникна навън в мразовития ден. — Гърбът го боли, ако спи прекалено дълго на твърда земя.

Катрин свали една кожена чанта от стената:

— Бях изпратила този мехлем за лорд Жил. Занеси му го.

— Не — каза Никълъс. — Тя не бива да го търси, нито пък някой от нас може да го направи.

— Мисля, че някой трябва да го наглежда, в случай че има нужда от нещо — рече Катрин и подаде чантата на Ема.

Ема се изчерви при спомена за нощта, в която Жил окачи чантата на стената — същата, в която Никълъс я свари на колене между краката на баща му.

— Благодаря. — Тя притисна топлата кожа до гърдите си. — Това ще облекчи болката му, но няма да изчисти името му и да му върне достойнството. Нужни са усилията на всички ни. Днес говорих с Големия Роби. Той ми показва, че убиецът е бил най-вероятно мъж. Нека да направим списък с приятелите на Уилям.

— Малцина от тях биха могли да го убият — каза Ролан. — Повечето бяха в Селси, докато Уилям избягал от задълженията си и се върнал тук. Много хора имаше и с Жил.

— Трябва да търсим сред онези, които са останали тук. А и какво ще кажете за любовниците му? Те имат бащи, братя, съпрузи, които сигурно са били против неговите похождения — намеси се Сара.

— Права си — кимна Никълъс. — Аз бих убил всеки, който посегне на моята жена. Ще откъсна накитите му и ще го накарам да ги изяде за вечеря.

Ролан седна в креслото на Жил. Разгъна един пергамент и се зачете в него:

— Този документ е напълно безполезен. Договорът за годеж на Жил и Мишел д'Амбри. Можем да скрием списъка с имената между думите, така никой няма да разбере с какво се занимаваме. Кой ще го направи?

— Аз пиша хубаво. — Сара взе пергамента. — Позволете ми аз да го направя. А вие, мъжете, знаете по-добре кого трябва да запишем тук.

Час по-късно те изчерпаха всичките си идеи. Внушителният списък беше разпределен поравно. Ема и Никълъс постигнаха крехко примирие, скрепено от общата им цел да върнат Жил у дома.

Ролан придружи Ема до залата за вечеря и седна до нея.

— Трябва да го отделиш от другите. — Нямаше нужда да споменава за кого говори. — Не можеш да говориш с него в тяхно присъствие, но той трябва да знае какво смятаме да правим. Няма смисъл и той да разследва същите хора. Може би ще е добре да го убедиш да сложи край на това безумие. Накарай го да избере ден, в който да престане с търсенето.

Беатрис сервира поднос с варени змиорки пред тях.

Ролан й сипа в чинията. Стомахът й се сви. Тя отказа щедрата порция и отпи от виното си.

— Зная с какво мога да го накарам да престане с издирването. Просто ще го попитам дали иска да види детето му как расте.

Ема отиде право при кладенеца и започна да хока просяците, че мързелуват, докато другите чистят улиците и помагат за възстановяването на селото. Здравите веднага увесиха носове и се ометоха. Двама ненормални забърбориха и размахаха ръце; Ема обаче не им обърна внимание. Един остана да се подпира на сопата си с крива усмивка на мръсното си лице.

— Ами ти? Не можеш ли да помогнеш? — скръсти тя ръце на хълбоците си.

Той сви рамене и посочи сопата, за да й покаже, че е сакат.

— Хм. Използваш недъга си, за да мързелуваш. Ела.

Тя тръгна на изток към крепостния зид и той я последва, потрепвайки с бастуна. Въпреки недостига на къщи нейната стоеше празна.

— Това място май има нужда от почистване. Вземи го премети. Събери слама. Направи го отново годно за обитаване.

— Защо? Тук никой не живее. Сигурно вътре има призраци — възпротиви се той и плю на земята.

— Призраци? — изсумтя тя. — Кой измисли тази глупост?

Няколко мъже, които поправяха сламения покрив на съседната къща, прекъснаха заниманието си и нададоха ухо. Изгледаха я така, че кожата ѝ настръхна. Разпозна в тях приятели по чашка на Айво.

Жил очевидно се напругаше, за да говори достатъчно високо:

— Казват, че тук витаел духът на някакъв убит човек. Разправят, че нямал лице.

— Че защо му е да идва тук? Човекът, за когото говориш, беше рицар. Тази къща не е дом на благородник.

— Само че любовницата му живеела тук.

Ема го зашлеви по лицето. Той се дръпна и залитна, но успя да се задържи на коляно.

Тя се надвесил над него и рече с разтреперан глас:

— Мери си приказките, зли човече, защото ще наредя да ти отрежат езика. Не знаеш ли коя съм аз?

Той направи реверанс пред нея:

— Не, не съм тукашен. Дойдох с група поклонници преди седмица.

— Това не е оправдание. Аз съм вдовицата на господаря лорд Жил. А сега се залавяй за работа, мързеливецо, и гледай да я свършиш както трябва, че ще повикам управителя да те изхвърли там, откъдето си дошъл.

Той ѝ отдаде чест — жест на подчинение, който толкова често сам бе получавал от селяните. Никога не бе предполагал, че ще му се наложи и той да го направи на някой друг.

Тя прикри усмивката си и се отдалечи. Стъпваше леко. Бе успяла да го отдели от другите просяци и бе намерила място, където да се срещнат.

Той се съблече в мрака на нейната колиба. Тя бе идвала по-рано. Огънят хвърляше червени отблясъци по стените, а във въздуха се носеше уханье, което не можеше да определи. Отметна завивките и откри, че тя е сложила в леглото затоплени камъни. Отмести ги настрана и се мушна под топлите чаршафи. От време на време се унасяше в дрямка, докато я чакаше да дойде. В просъница усети, че някой слага още дърва в огнището и се събуди. Подпря се на лакът и каза:

— Притесних се, че не съм те разбрал правилно и че може да не дойдеш.

— Как ти е челюстта? — попита Ема.

— Зле. Доста си силна за жена.

Тя се засмя тихо и провери парцалите, които затуляха пролуките в стените и вратата. Сетне коленичи до него:

— Ролан ме изпрати. Но първо легни по корем. Донесох ти мехлем за гърба.

— Защо му е на гърба ми мехлем? — попита той, но я послуша и отпусна глава върху ръце.

— Според Ролан, не ти се отразява добре да спиш на студено и твърдо легло.

— Без теб всяко легло е студено и твърдо.

Тя го целуна по рамото и го отви до кръста. Той се намръщи, щом усети студения въздух, но бързо го забрави, защото тя втри топлото масло в гръбнака му. Това мигновено го възбуди. Дъхът му замря.

Ема нежно размаза мехлема по целия му гръб. Дланите ѝ се плъзгаха по кожата му, позлатявайки я с блясъка на маслото. Той зарови още по-дълбоко глава във възглавниците и затаи дъх. Обля го гореща вълна.

Движенията на пръстите ѝ се промениха. Силните ѝ ръце на тъкачка накараха мускулите му да се отпуснат. Дланите ѝ тръгнаха от врата му, безкрайно бавно се плъзнаха по гръбнака му, разтриха всяко ребро и се заключиха в средата на гърба. Той усети, че тя налива още масло. Въздухът се изпълни с приятен аромат. Мускус. Уханието на любовта. Започна отново да го масажира, като първо размаза маслото и после го втри от врата до... кръста. Пръстите ѝ се спуснаха още по-надолу и той изстена.

— Боли ли те? — сепна се тя.

— Не — отвърна той приглушено. — Не, толкова е... приятно, че едва издържам.

След тези думи, ръцете ѝ вече не масажираха, а галеха. Той се наслаждаваше на допира с кожата ѝ — всеки път различна, от мазолеста до гладка като коприна. Вече не усещаше студа. Тялото му гореше.

Тя се съсредоточи върху раменете му. Всяко възелче в мускулите му, всяка следа от умора изчезнаха. Изви се в дъга, за да я накара да се върне към гърба му. По гръбнака му отново капна масло и се разля на топли струйки встрани. Дишането му се учести; сърцето му лудо заби.

Пръстите ѝ се плъзгаха нагоре-надолу с все по-дълги движения. Тя отметна напълно завивките от него и студеният въздух докосна кожата му.

Прокара ръце по гърба му, погали задните му части и стигна до бедрата. Членът му настръхна, готов и възбуден.

— Ема — изстена Жил и се обърна. Взе я в обятията си и я притисна към себе си. — Не ме възпламенява мехлемът, а пръстите ти.

Тя го целуна и вкусът на устните ѝ изтри всички мисли от главата му. Мирисът на съблазнителни масла и допирът на ръцете ѝ го



накара отново да изстене.

— Обладай ме — прошепна тя. — Обладай ме, както само ти можеш.

Той проникна в нея, обезумял от страст. Облада я с ожесточеност, събудена от нуждата и желанието.

Когато утолиха страстите си, тя придърпа завивката върху двамата и се сгуши до мокрото му от пот тяло.

Зарови пръсти в космите на гърдите му.

— Ролан и Никълъс направиха списък на хората, които може да са убили Уилям. — Тя се надигна и затършува из струпаните им на куп дрехи. — Запазил си това? — Тя му показва колана, който бе изтъкала за него.

Жил го взе от ръцете ѝ. Плъзна пръсти по бродерията.

— Ти си го направила за мен, тези соколи, тези символи, които се свързват един с друг в безкрайна редица. Опитваше ли се да ми кажеш нещо повече от благодарност?

Тя сведе глава и целуна ръцете му:

— Да. Втъках в него своята безкрайна любов към теб, но не го осъзнавах тогава. Ние сме свързани, нали?

— Да. — Вълнението му бе толкова силно, че едва не го задави. — Нося го на голо, за да имам нещо от теб до себе си.

Думите му я подсетиха, че не е дошла при него само за да му предложи любов, а и за да му покаже списъка със заподозрените. Внимателно сгъна колана и зарови в чантата си:

— Изпращат ти това. — Тя му подаде късче пергамент, откъснато от списъка на Ролан. — Те ще проследят другите. Ти трябва да се погрижиш за тези.

Жил се подпря на лакът и се взря в имената, написани със ситен почерк между някакви имоти и пари за зестра.

— Виждам, че годежните документи на Мишел д'Амбри най-после са влезли в употреба — засмя се той. Прегледа списъка. — Вече съм издирил повечето от тези хора — мъжете обичат да клюкарят на чаша бира в кръчмата. Но малцина от тях избягват директните въпроси. Хм. Воденичарят. Той по цял ден се хвали как е открил тялото на Уилям, но другите като почнат да го закачат, признава, че тогава е ходил до Лин за нов воденичен камък. Не мога да отида до

Лин, за да разпитам кога си е тръгнал от там. Може би Никълъс би могъл...

— Ще го попитам. А другите?

Той я прегърна и подпря брадичка на главата ѝ:

— Кръчмарят. Него го задраскай. Той е сервирал на трима по същото време. Хлебарят. Двамата с жена му едва не се избили, защото цял ден се карали заради нейните похождения — или поне такава е мълвата. Големият Роби. Не, не е възможно — той е прекалено нежна душа. Но ще проверя къде е бил за твое успокоение. Другите двама в списъка бяха с мен. — Той въздъхна, сгъна изрезката и я мушна в прокъсаното си палто.

— Ролан и Големият Роби смятат, че го е убил мъж. Ако излезе, че никой от списъка не го е направил, възможно ли е да е жена?

— Жените не убиват.

Ема едва се удържа да не се разсмее:

— Шегуваш се. Жените също изпитват силни чувства. А това престъпление е направено от омраза. В състояние на възбуда един мъж би извадил камата си, нали?

— Така казва и Ролан, но аз мисля, че Уилям е разярил някой мъж и онзи му се е нахвърлил да го бие с юмруци. След като е умрял обаче, убиецът е прикрил следите си, като е размазал лицето му с камък.

— Една жена също може да поиска да го стори, но вероятно не би имала сили.

— Жените обичаха Уилям.

— И то страстно. Може би е зарязал някоя и тя не го е понесла. Освен това съдът не сметна, че една жена няма сили да убие мъж с неговия ръст.

Жил я стисна отчаяно в прегръдките си:

— Не говори за това. Забрави го.

Тя изчака той да се успокои. Той също имаше нужда да го забрави:

— И на мен ми се иска да повярвам, че го е направил мъж, но някак не ми изглежда правдоподобно.

Жил премести ръката си от кръста ѝ към дупето:

— На мен пък ми изглежда много правдоподобно. — Той зарови лице във врата ѝ. — Когато те видях в селото, не мога да си представя,

че само мога да мечтая двамата да бъдем заедно.

Той притегли хълбоците ѝ към себе си:

— Когато дойде лятото, ще те отведе на някоя поляна с цветя и ще те любя под синьото небе.

— Няма да дочакаме лятото, ако ти не се откажеш от плановете си. Моля те, пак те умолявам, нека да избягаме заедно. Избери живота пред смъртта. Забрави за Уилям. Господ ще накаже убиеца му.

— И преди ме молеше да се откажа. Тогава си помислих, че никога повече няма да те видя. Ала не мога да издържа. Провалих се с Уилям, защото отричах съществуването му. Всеки ден научавам нови и нови неща за неговото коварство. Оставил е дългове в пивницата. Тъпкал е нивите с коня си и сигурно ще принуди не едно семейство да гладува тази зима...

— Ти не си виновен за това!

— По-тихо! — Той сложи пръст на устните ѝ. — Нали не искаш някой да разбере, че сме тук?

След тази основателна забележка, която по-скоро имаше за цел да я накара да млъкне, Ема сниши глас:

— Откажи се. Още сега. В името на нашето дете.

Той се отпусна назад и я изгледа учудено. Тя се наведе към него и той обгърна с длани лицето ѝ.

— Нашето дете? — повтори Жил.

— Да. — Тя взе ръката му и я положи върху корема си. — Ти ще ми се присмееш, но аз вярвам в това. Заченахме детето онази нощ в конюшната. Никога не съм чувствала страстта ти толкова дълбоко.

Гърлото му пресъхна от вълнение. Той притисна длан върху корема ѝ.

— Как ще ти се присмивам? Обичам те прекалено много. Нали зная как ме намери, водена само от любовта си. — Двамата се прегърнаха. Той я целуна по рамото, гърлото, гърдите. Накрая долепи устни до корема ѝ. Топлината ѝ го омагьосваше; думите ѝ му вляха надежда за бъдещето.

Прегърна я и впери невиждащ поглед в сламения покрив над главите им. Тя заговори тихо. Той не бе променил решението си, защото не знаеше за детето.

— Мъжете се интересуват само от секс и кръвопролития.

Той се изправи и седна в леглото:

— Това е много жестока присъда.

— Но е вярна. Ако не беше истина, ти щеше първо да помислиш за бебето, а не за отмъщение.

— Стига толкова. Не търся отмъщение, а справедливост. Няма да променя решението си. Целият живот ще е пред нас, когато убиецът на Уилям си плати — цял живот да отгледаме Анджелика и това дете — в мир!

Тя прехапа устни, за да сдържи болката, която ѝ причиниха тези думи. Покри с ръце корема си:

— Обсъдихме как е убит Уилям и кой може да го е сторил, а не говорихме за по-важното. Защо.

Страстта им и камъните в леглото бяха изстинали. Тя потрепери и той я гушна до себе си, преди да ѝ отговори:

— Защо? Имаш предвид защо някой ще тръгне да убива Уилям? Много просто. Ядосал е някого до смърт. Или го е подлудил от ревност.

Тя го изглежда. Суровите му черти изпъкваха още повече на светлината от огнището. Без брадата му у него нямаше нищо, което да смекчи поне малко изражението.

— Имах предвид, защо точно в този момент и на онова място? Кой ще се ядоса чак толкова, че Уилям се опитва да ме изнасили? О, ще ми се да се надявам, че някой го е сторил от добра душа да ми помогне. Но пък да се ядоса чак толкова, че да го убие? Не. Не се сещам за друг мъж, който толкова да милее за моята съдба, освен Ролан. Но той беше с теб.

— А-ха. — Нейните думи и новината за детето им съвсем го объркваха. Вече не беше сигурен дали е взел правилното решение. Знаеше само, че не може да се отрече от клетвата си да отмъсти за Уилям.

— Кой може да убие Уилям, задето се е опитал да ме изнасили? Кой може да е толкова загрижен за мен?

— Аз — рече той. — Аз не бих понесъл мисълта, че някой може да те нарани...

Ема притвори очи.

— Недей да мислиш за това.

Той допря чело до нейното:

— Само най-лошото ли е взел от мен той?

— Не говори така. Недей, моля те. Ами майка му? Човекът, който ѝ е бил съпруг? Те нямат ли вина за неговото възпитание?

— Ти не разбираш. Той дойде да се обучава при мен, когато беше само на девет. Нямаше къде другаде да го възпитае. Аз съм отговорен за това, което излезе от него — и никой друг.

Жил се надвеси над нея, подпирайки се на лакти, за да не ѝ тежи, и я целуна. Тя извърна глава:

— Какво съм аз за теб, освен това? — Тя сложи ръце на задника му и изви хълбоци към него.

— Сърцето ми. Цялата ми душа.

Той отново се опита да я целуне. Тя обаче обърна лице към стената; по бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

— Това не е достатъчно — прошепна тя.

— Любов моя, не е вярно, че се интересувам само от секс и кръвопролития. Ала воинът в мен няма да позволи това убийство да се размине безнаказано. Трябва да постигна справедливост...

В стаята нахлу студен въздух и облиза раменете на Жил. Той скочи на крака и хвърли завивките върху Ема. След миг вече бе грабнал дрипите и сопата си.

От вратата надникна детско личице:

— Ти призрак ли си?

Жил се успокои. Хвърли поглед зад гърба си. На сламеника сякаш нямаше никой, само купчина одеяла.

— Приличам ли ти на призрак, малък пакостнико? — скара му се той. Отпусна се върху сопата, за да смали ръста си.

Детето се наведе през прага и се огледа:

— Разправят, че призрактът му живеел тук.

Колко бързо се разпространяваха слуховете.

— Децата не бива да слушат клюки. Къде е майка ти? А баща ти? — Жил размаха сопата към момчето.

— Мъртви са. Но не са призрази. Погребани са на полето с останалите, които умряха от треската.

— И ти самият ще станеш на призрак, ако не изчезнеш веднага! — Жил го бодна със сопата по корема.

— Ти си стар. Не можеш да ме хванеш, ако побягна.

— Само че ти не бягаш, а аз се каня да те набия с дървото. — Детето се изпари и Жил затръшна вратата след него. Издълба малка

дупка в пръстта, заби единия край на сопата в нея, а с другия застопори вратата. — Това би трябвало да го спре. Следващия път трябва да внимаваме повече.

Ема отметна завивките и се пхна в роклята си.

— Няма да има следващ път. Ами ако той ме познае? Положително ще ми излезе име на уличница, която спи с просяци.

Жил се пресегна към нея, но тя отбягна ръката му. По лицето ѝ още се стичаха сълзи.

— Той няма как да види кой лежи под мен. Сигурен съм, че тялото ми те е скрило — обясни ѝ той.

— Но всички знаят, че това беше моят дом. — Тя взе чантата си и я метна на гръб. — Може да си помислят, че...

— Точно така. — Жил взе ръцете ѝ в своите. — Помисли малко, Ема! Ние виждаме това, което очакваме да видим в тази къща. Всеки, който отвори вратата и види мъж и жена да се любят, ще предположи, че жената си ти...

Ема прехапа устни. Отказваше да си признае колко я привличат ръцете и близостта му. Съсредоточи се върху думите му.

— А ако види някого при воденицата, човек за кого ще го вземе? Независимо дали е под някой мъж или не?

— Дъщерята на воденичаря — отговори Жил.

— О, боже мой — възкликна Ема.

— Какво? Хрумна ли ти нещо?

Ема закри из стаята, прехапала устни:

— Тревейлин на няколко пъти ме обърква с Беатрис. Ами ако... — тя си пое дъх — ами ако Тревейлин е помислил, че Уилям се опитва да насили Беатрис?

— Че той какво общо има с Беатрис? — Жил се опита да скъси разстоянието между тях, но с всяка негова стъпка напред Ема отстъпваше назад. Заболя го от това.

— Той много се интересува от нея. Възможно е да е той.

— Но ти носиш мантия, за разлика от останалите жени.

Тя поклати глава:

— Не и в онзи ден. Слънцето така печеше, че аз бях само по вълнена рокля. — Колкото повече осмисляше идеята, толкова по-убеден ставаше гласът ѝ. — Освен това Тревейлин е гузен — нещо го яде отвътре.

— Защо смяташ така?

— Ти какво мислиш за него?

— Способен, макар и не всеотдаен воин. Бих му гласувал доверие да ми пази гърба. Не, не е възможно той да го е направил.

Тя кимна:

— Аз също бих го отхвърлила като заподозрян, ако не бяха две неща. Той е луд по Беатрис, а изведнъж много се занемари. Кожата му доби лош цвят. Изглежда, сякаш страда заради нещо.

— Страда? — попита Жил, както увиваше главата си в дрипи, за да заприлича на просяк.

— Да. Мисля, че той съжaliaва за стореното. Нали така излиза, че е предал господаря си?

— Ако наистина е убил Уилям, то е по-лошо от предателство. — Жил се тупна с юмрук по гърдите. — Направо е подписал смъртната си присъда.

Тя се взря в черните му очи. Обзе я тъга:

— Но аз няма да бъда тук, за да го видя.

Жил закуцука с тояжката си към групата просяци, които очакваха отец Бернар да им даде огризките от кухнята. Тъй като не беше настоятелен като останалите, той се добра само до парче студен овнешки бут. Повечето месо беше оглозгано от някой, който бе вечерял в неговия собствен замък. Докато гризеше кокала, се оглеждаше за Тревейлин. Когато най-сетне го откри, по гърба му полазиха тръпки. Неизвестно защо, той не повярва на Ема. Ала Тревейлин вървеше, сякаш е вече мъртвец. Влачеше крака. Косата му висеше отпуснато. Ако не знаеше истината, Жил щеше да помисли, че човекът страда от тежка болест.

Отърси се от съжалението си към своя рицар. Ако действително бе убил Уилям, той го бе сторил в пристъп на гняв. Но не можеше да приеме, че бе извършил такова зло срещу Ема, макар и неволно. Бе позволил вината да падне върху невинна жена. Нали рицарите се кълнях винаги да защитават по-слабите? Тревейлин бе престъпил клетвата си.

Никълъс стоеше на входа на конюшната. Жил мярна и Беатрис — възлюбената на Тревейлин.

Тя изтича до конюшната и се спря пред Никълъс. Без да чува и звук, Жил се досети, че момичето се подмазва на сина му. Стоеше твърде близко до него, усмихваше се широко, ръцете ѝ бяха склучени на гърба, клатеше се напред-назад и пъчеше гърди в лицето му. Никълъс два пъти поклати глава, накрая сви рамене и кимна.

Сподавен стон върна вниманието на Жил към Тревейлин. Той наблюдаваше двойката със свити юмруци, но на няколко метра от тях. Въобще не забелязваше просяците, които се бореха наблизко за трохите от масата. Мърмореше си нещо под носа. Нахвърли се върху Беатрис веднага щом тя дойде при него, без да обръща внимание на стоящия наблизко Жил.

— Какво правиш? Негова светлост може да е млад и хубав, но се говори, че много държи на жена си.



Беатрис вдигна рамене:

— Теб какво те засяга? Той ме харесва. Предложих да му помогна с ваната тази вечер. Той прие.

— Проклетата глупачка. За какво може да те вика в банята, освен да те прекара набързо? Най-много да си спечелиш някое копеле. На нищо ли не те научи историята със сър Уилям?

— Научи ме, че можеш лесно да се отървеш от копелето, ако не го искаш.

Тревейлин я сграбчи за ръката и я блъсна към себе си:

— Какво искаш да кажеш?

— Че няма защо да се ражда едно бебе, ако жената не го иска. — Тя щракна с пръсти. — Махнах го ей така!

— От него ли беше? — Гласът му затрепери. — Или от мен? Или не можеш да кажеш? — Лицето му бе бяло като платно. — Щях да се оженя за теб.

— И какво от това? — Тя се изскубна от ръцете му, запретна поли и хукна нагоре по стълбите.

Жил се изправи и тръгна, куцукайки, към конюшните. Синът му беше в една от клетките и оседлаваше коня си. Наблизо не се виждаше никой от конярите.

— Беатрис каза, че си я поканил да ти помогне в банята.

— Мили боже! — възкликна Никълъс. — Изплаши ме до смърт. — Жребецът му се разлудува и едва не го стъпка. Той го плесна по задницата.

— Е? Истина ли е? — Жил се облегна на вратата. Впери очи в сина си, който се извърна да затегне юздите на коня.

— И какво, ако е така? Тя е в списъка със заподозрените. Не само мъжете изпитват омраза. Теглихме жребий и Беатрис се падна на мен. Тя е хитро момиче, готова е да легне с всеки мъж, който има сравнително пълна торбичка на колана — или между краката.

— Хвърляли сте жребий? — Жил се изправи, забравил, че трябва да крие истинския си ръст. Погледна сина си в очите.

— Ами да. Жена ти настояваше, че няма да можеш да откриеш убиеца на Уилям без наша помощ. Затова направихме списък на всички в кралството, които биха имали интерес да убият Уилям, и сетне го разделихме на части. Ти не си ли получи своята част? Тя обеща да ти го предаде.

Жил кимна:

— Да, даде ми един списък.

Никълъс поведе коня към вратата.

— Тъкмо тръгвам за Лин да проверя какво е правил там воденичарят — както нареди ти. Отхвърлихме повечето имена от нашия списък.

— А Беатрис? — сръза го Жил.

— Беатрис? Тя ми се измъква. Не мога да разбера кога е напуснала замъка в деня на убийството — ако изобщо го е правила. Готов съм аз самият да я изкъпя, ако така ще получим информацията, която търсим.

— Търсим? Кои сте тези „вие“? — Жил така яростно стисна тояжката, че го заболяха кокалчетата.

— Ролан, Сара, Катрин и Ема.

— А Катрин дали ще одобри тази съвместна баня с Беатрис?

Никълъс го погледна право в очите:

— Да одобри? Да не би да ми се караш за държанието? Може би е по-добре първо да погледнеш себе си, преди да се нахвърляш върху мен.

Жил го остави да излезе, без да продума повече. Въздъхна тежко и затвори очи. Познатата миризма на слама и коне изпълни ноздрите му.

— Старче.

Жил отвори очи. Никълъс се бе върнал. Стоеше на портата.

— Катрин е подходяща невеста заради земите, парите и братята си. Доколкото си спомням, това ми каза, когато я предложи за моя жена. Ала аз се научих да я обичам. Дори да бе дошла само с една проядена от молци фуста, пак щях да я приема. Ако смяташ, че Катрин ще допусне някоя друга жена до банята ми, значи не я познаваш. Беатрис може да говори каквото си иска, но дали ще стане, е друг въпрос.

— Аз и Ема смятаме, че Тревейлин е видял как Уилям се опитва да я изнасили. Само че я е сбъркал с Беатрис. Мислим, че е възможно той да е убил Уилям в пристъп на ярост.

Никълъс го погледна през рамо и се приближи към него.

— Какво искаш да направя?

— Наблюдавай го, особено когато е около Ема. Накарай Катрин или Сара да следят Беатрис. Искам да закриляте Ема. Който и да е извършил това убийство, той явно е бил готов да я остави на бесилото.

— Ще изпълня волята ти. — Младежът докосна баща си по рамото. — Твоята Ема ме помоли да ѝ купя парче плат от Лин. Подозирам, че скоро ще си отиде.

Дъхът му замря. Какъв смисъл имаше да победи, след като щеше да е сам? Нечии гласове накараха и двамата да се обърнат към входа на конюшнията. Трима войника яздеха към тях. Жил стисна рамото на сина си:

— Пази я, тя носи моето дете.

Никълъс не можа да каже нищо, защото баща му се отдалечи, подпирайки се на тояжката си.

Ема седна на пухеното легло и започна да реши косата си. Анджелика пълзеше върху една вълча кожа на пода и гледаше Малкия Роби. Момчето клечеше на пети със смръщена физиономия.

— Как да си играя с нея? Тя нищо не казва. Само си смуче палеца като бебе.

Ема му се усмихна:

— Тя си е бебе. Много мило все пак, че дойде при нея.

— Тя е прекалено малка да играе на зарчета.

— Определено! — Ема се разсмя от сърце. — Но ти сигурно знаеш и други игри.

— Гледай. — Малкият Роби щракна с пръсти. В ръката му се появи сребърна монета.

Анджелика извади палеца си от устата. Момчето ѝ подаде монетата и тя сериозно я огледа. Тъкмо се канеше да я лапне, и Роби я грабна от ръцете ѝ:

— Това не става за ядене!

— Откъде взе тази монета, Роби? — Ема се наведе и протегна ръка.

Той скри парата зад гърба си.

— Моя си е. Не съм я откраднал. Умрелият рицар ми я даде.

— Защо? — Ема се постара гласът ѝ да звучи непроменен.

— Тайна. Обещал съм.

Анджелика се опита да му се изкатери на гърба. Той се катурна на земята и тя извика от удоволствие. Известно време Ема наблюдаваше как децата си играят. Роби застава на четири крака. Анджелика се опитваше да го яхне като пони.

Малкият Роби падаше на земята. Радостта им почти я разплака. Роби имаше нужда да играе колкото Анджелика. Ала сигурно рядко му се удаваше такава възможност.

— Виж, Роби, рицарят е мъртъв. Вече няма защо да пазиш тайната.

— Наистина ли? — наклони глава Роби. Бузите му не бяха така хлътнали като преди. Нямахше ги и сенките под очите.

— Да. — Тя се престори, че изобщо не я интересува и се хвана за стана.

— Той ме накара да занеса едно писмо.

— Какво писмо? — Ръцете ѝ затрепериха над преждата.

— „Ще те чакам до езерото край воденицата“ — сериозно изрецитира детето, наподобявайки гласа на Уилям. Сетне се завъртя на място. Анджелика го последва, зави ѝ се свят и падна.

— И на кого занесе това писмо? — Тя затаи дъх.

— На онази със златната коса. Дето е същата като твоята. Бес.

— Беатрис?

— А, да. На нея. Беатрис. — Роби замръзна като истукан. — Тя може ли да ме целува? — Не смееше да мръдне, докато Анджелика го мляскаше по бузата.

— Сигурно така иска да ти благодари, че си играеш с нея.

Беатрис. Може би Тревейлин не е убил Уилям. Може би Беатрис го бе видяла край воденицата и е полудяла от ревност, че той се закача с друга.

Никълъс седна до Катрин пред камината в залата. Чувстваше, че страните му горят.

— Предложиха ми помощ в банята тази вечер.

Катрин се усмихна над ръкоделието си:

— Мей, нали? Тя непрестанно те гледа, когато си с гръб към нея.

Никълъс още повече се изчерви:

— Не. Беатрис.

Усмивката на Катрин посърна. Тя забодe иглата в лeнeнoтo платнo.

— Беатрис. Тя e гoтoвa дa изкъпe и жaбa, aкo ѝ oбeщae дa я oтвeдe oттук.

— Разрeшaвaш ли ми дa я пуснa в бaнятa? Всe oщe нe знaeм къдe e билa пo врeмe нa убийствoтo.

— И кaк смятaш дa пoлучиш тaзи инфoрмaция oт eднo изтърквaнe нa гърбa?

Тoй сви рaмeнe:

— Кaквo щe кaжeш ти дa ни изнeнaдaш? Щe я зaплaшиш дa я прaтиш в някoй свинaрник в Нoрмaндия, aкo нe ти рaзкрие къдe e билa oнзи дeн.

Кaтрин сe изкикoти:

— Свинeфeрмaтa мнoгo ѝ oтивa, нo aкo тa e убилa сър Уилям, тaкивa зaплaхи нaдaли щe ѝ пoдeйствaт.

— Шeгувaх сe. — Тoй я дoкoснa пo ръкaтa. — Нo eднa възмутeнa съпругa мoжe с пoдхoдящи думи дa пeдизвикa признaниe.

Кaтрин прeплeтe пръсти с нeгoвитe:

— Стигa дa нe сe пeдизвиквa нищo другo.

Бeатрис сe суетeшe глупoвaтo oкoлo Никълъс. Тoй скърцaшe със зъби. Тя нaглeждaшe мoмчeтaтa, кoитo нoсeхa вoдaтa. Пoслe oбaчe сe зaлoви дa му пoмaгa дa сe съблeчe.

— Мнoгo стe хубaв, милoрд.

— Е, блaгoдaря ти, Бeатрис. Кoгaтo... приключим с къпaнeтo, мoжe дa си нaмeрим другo зaбaвлeниe зa дългитe чaсoвe нa вeчeртa.

Тя oкoкoри oчи:

— Милoрд. Кaквo нaмeквaтe?

Тoй изтърпя дoпирa нa пръститe ѝ, дoкaтo тa свaляшe туникaтa му.

— Някaквa игрa? Шaх?

— Стрaхувaм сe, чe нe съм я игрaлa тaзи игрa. — Тя зaстaнa дo вaнaтa, стиснaлa с нaдeждa кърпa в ръкa, и впeри пoглeд пoкрaй гърдитe му.

Тoй свaли дoлнaтa си ризa и сe пoмoли нaум Кaтрин дa дoйдe, пeдeи Бeатрис дa гo aтaкувa.

— Спомена, че си помагала и на други в банята.

— О, да. На лорд Жил. — Тя се изчерви и старателно взе да избягва погледа му. Никълъс реши, че лъже. Накрая Беатрис вдигна очи към него. — И, разбира се, на сър Уилям.

— Аха. Копелето на баща ми. Голяма привилегия да служиш едновременно на баща и син. — Опита се да спечели малко време. — Сгъни това.

Тя захвърли кърпата и се втурна да изпълни заръката му.

— Често ме викаха да прислужвам на сър Уилям. Той беше страхотен рицар. Предложи ми да ме отведе оттук. — Тя изсумтя.

— Сериозно? — обади се Катрин от вратата. Бе скръстила ръце на гърдите си. — А предложи ли ти брак? Или просто му е трябвала някоя уличница за банята?

— Милейди! — Беатрис се наведе над ризата и внимателно започна да я сгъва. — Негова светлост ме накара да се погрижа за ризата му.

— Негова светлост си има валет за тази цел. — Катрин застана пред нея. Жена му беше с една педя по-ниска, но Беатрис се сви от думите ѝ. — Струва ми се, че този път не си улучила с избора си. Аз отговарям за жените от прислугата в този замък. — Тя се обърна към Никълъс. — А теб те предупредих, че ако направиш дете на още някоя прислужница, ще обърна дебелия край. Искам тя да се маха. Прати я при брат ми в Обетованата земя. Той може да я продаде...

— Милейди! — Беатрис падна на колене. — Моля ви, моля ви. Аз съм девица. Негова светлост въобще не ме е докосвал!

Никълъс се усмихна мило на жена си. Обетованата земя, мили боже! Далеч по-добре от свинарник!

— Съжалявам, Беатрис, но не можем да лъжем. Господ ще ни убие, ако го направим. — Той сведе глава. — Прегръцахме се...

— Не! — Беатрис избухна в сълзи.

— Обетованата земя. Утре, милорд — каза Катрин и размаха пръст на мъжа си. — Прати Тревейлин да свърши тази работа. Той ще се погрижи да получи добра цена за нея.

Никълъс вдигна Беатрис на крака. Тя се отскубна от ръцете му, сякаш я бе изгорил.

— Кълна се, милейди. Господ ми е свидетел. Изобщо не сме се докосвали, изобщо.

Катрин махна с ръка. Седна на масата и взе един от пергаментите на Жил. Разгъна го.

— Ето, милорд. Това тук изглежда подходящо място за нея. — Тя тупна по чертежите за пристройката към конюшната на Жил. — Точно тук. Някой арабски принц може да хареса млечнобялата ѝ кожа.

— Не е ли прекалено сурово наказание за една обикновена прегръдка? — замисли се Никълъс.

Беатрис погледна с разширени очи пергамента и по страните ѝ потекоха сълзи.

— Кълна се, милейди, не сме направили нищо, с което да ви опозорим.

— Милорд? — Катрин наклони глава.

Хвърли му такъв поглед, че по гърба му полазиха тръпки. Слава богу, че само се преструваха. Беше напълно убеден, че Катрин може да продаде Беатрис в някоя забравена от Бога страна, стига да пожелае.

— Защо не помислим за друг начин да я накажем? — предложи той. — Какво ще кажеш за бой с камшици? — Беатрис пребледня. — Точно така. Бой с камшици. Колко да бъдат?

Катрин сгъна пергамента:

— Може би нито един, ако Беатрис ни разкаже някоя клюка.

— К-к-клюка? — Беатрис спря да кърши ръце и се опули.

— Да. Кой ни е предан? Кой не е. Кой мами негова светлост в работата си?

— Бъчварят — той краде пари. Управителят на имението — той се прави, че не забелязва, когато някой мели брашно за себе си. — Беатрис избълва цял порой от дребни престъпления срещу замъка.

Никълъс ѝ кимаше окуражително. Щом тя млъкна, за да си поеме дъх, той я попита:

— А ти къде беше, когато убиха сър Уилям?

— Тук, милорд. Кълна се. През целия ден бях тук. — Бледото ѝ лице отново почервения.

— Хайде, хайде — подкани я Никълъс. — Сигурен съм, че знаеш нещо за легендарното убийство. Та колко камшика да бъдат, милейди?

— Кълна се, милорд. Сър Уилям ми изпрати бележка, че ще се върне от Селси да ме види. Трябваше да се срещнем до воденицата на баща ми. Обикновено там се виждахме, но... — Тя сведе глава. Сълзите ѝ закапаха по роклята.

— Но? — Катрин вдигна въпросително вежда и потупа по сгънатия пергамент. Беатрис впери очи в свитъка.

— Но аз му бях сърдита. Той дори не дойде да се сбогуваме, като тръгна за Селси. Гледаше ме и сякаш не ме виждаше. Та исках да го накарам да ме чака. Затуй не отидох. — Тя изтри сълзите си с опакото на ръката и обезумяло погледна Никълъс и Катрин. — Кълна се, милейди. Не отидох. Скрих се тъй, че той да не ме намери. Ако бях отишла, той сигурно нямаше да е мъртъв! — На лицето ѝ за пръв път се изписа искрена тъга. — Щях да полудея от мъка по него. Обичах сър Уилям, милорд. — Тя изплака последните си думи и зарови лице в шепите си.

Катрин стана.

— Мисля, че можем да ѝ дадем още една възможност, нали, милорд? Може би трябва да се покае пред отец Бернар.

— Да, милейди. Ще ѝ дадем още една възможност. Този път няма да има камшици. Но, Беатрис, трябва да обещаеш повече да не ме изкушаваш.

— Да, милорд, никога. Никога вече.

Никълъс посочи вратата:

— Върви си.

Беатрис се втурна към вратата, а Катрин завъртя очи. Щом останаха сами, тя се обърна към мъжа си:

— Е, мисля, че е възможно тя да е искала да го накара да я чака; думите ѝ прозвучаха правдоподобно.

Никълъс кимна:

— Предполагам. Но доколкото съм чувал, никоя жена не е карала сър Уилям да чака.

— Възможно ли е Тревейлин да е подслушал каква бележка носи Малкият Роби? Може да се е ядосал и да е тръгнал да се бие с Уилям. Това може да обясни защо е удрял с камък. Внезапно му е причерняло от гняв, грабнал е първото оръжие пред очите си. И от страст — тя е виновна и за злото, и за доброто на света. — Катрин леко го докосна по рамото.



— Няма как да го докажем. Единственото ни доказателство са думите на едно момче, но те не стигат — въздъхна Жил.

Ема обгърна коленете си с ръце. Тази среща, час преди изгрев-слънце, беше толкова различна от предишната. И двамата гледаха да са далеч от сламеника. Той стоеше прав; тя седеше на пръстения под с гръб към вратата.

— Нито можем да потвърдим, нито да отречем, че Беатрис се е скрила от Уилям — каза Ема.

— Коя жена ще тръгне да се крие от Уилям?

— Не всички сме глупачки, които могат да бъдат заслепени от едно хубаво лице! — Ема едва сдържа гнева си. — Изглежда лошото отношение на Уилям му се е върнало десетократно, ако Беатрис говори истината. Каквото посееш, това ще ожънеш.

— Никой ли не помни да я е виждал онзи ден?

Тя сви рамене:

— Усещам със сърцето си, че е Тревейлин. Той страда. Измяната му е изписана на лицето. Трябва да го принудим да си признае.

— И как ще го направим? — Жил се подпря на тояжката и отпусна брадичка върху ръцете си. — Нямаме примамка, с която да му заложим капан.

— Щом искаш справедливост, Жил, убий го — прошепна тя. — Нека Бог да го съди. Предложи му да се дуелирате, ако трябва, но сложи край на тази история.

Тя вдигна очи към него. Колко много го обичаше. Така страдаше, че той не желае да изостави разследването си. А сега, след като вече имаха надежда да узнаят убиеца на Уилям, той изобщо нямаше да се откаже — поне не заради нея.

— Тревейлин може да не си признае дори при смъртна заплаха. Аз ще бъда осъден цял живот да остана скитник, или пък ще ме намерят и пак ще ме обесят.

— Тогава трябва да престанем да се срещаме. Повече не желая да рискувам да ни хванат заедно. Ами ако те открият чрез мен?

Той като че ли въобще не я слушаше:

— Тази история ще приключи само когато Тревейлин си признае — и то пред свидетел. — Жил изправи гръб и захвърли гневно тояжката. — Освен това нека да погледнем истината в очите. Той е два пъти по-млад от мен. Какъв шанс имам да го победея в двубой? Той е изключителен воин — един от най-добрите. Лично аз съм го обучавал.

— Два пъти по-млад от теб — ядоса се тя. — Господ да ни е на помощ! — Тя стана и изтупа полите си. — Отивам си. Не мога да понеса да те заловят! И пак да те обесят. Едва не умрях от мъка предния път. Помисли поне за детето ни, остави ме мен!

Той не отвърна нищо.

Тя затвори очи, за да спре напирещите сълзи:

— Ти си направил своя избор. Довърши начинанието си без мен.

— Ема. — Той понечи да я хване за ръката, но тя я мушна в полата си. — Толкова сме близо до...

— Смъртта. Нечия смърт — на Тревейлин, или твоята... Няма да го понеса. В Линкълн никой не ни познава, можем да отидем там. Аз ще тъка, ти можеш... — Гласът ѝ замлъкна. По изражението му разбра, че няма смисъл да го убеждава. — Не. Виждам, че ти си избрал друг път. Всъщност ти вече дори не си отегчен. Преследването те забавлява, нали?

Той не каза нищо.

Когато тя си отиде, Жил се облегна на вратата и се вгледа в сламеника. Камъните между завивките сега бяха леденостудени. Защо не искаше да разбере, че Тревейлин може да бъде накаран да си признае? Тогава щяха да могат да отгледат децата си в мир, вместо да се крият в Линкълн. А той искаше точно този мир.

Щом затвореше очи, си представяше допира на кожата ѝ, топлия ѝ дъх на устните си. Очите му горяха. Тя имаше право. Мъжете се интересуваха само от секс и кръвопролитие. И защо имаше чувството, че е държал нещо безценно на върха на пръста си и го е изпуснал?

Една дума непрестанно я преследваше в мислите ѝ по обратния път към замъка. Нощем използваше задната врата на замъка. Примамка. Каква примамка можеше да подлъже Тревейлин? Любов.

Ако бе убил Уилям от любов, той щеше да се отзове на повикването на Беатрис, нали?

Ала не можеше да помоли Беатрис да бъде примамка, за да изтръгне признание от Тревейлин. „Аз ще бъда Беатрис“, каза на глас тя. Думите ѝ проехтяха по каменния коридор, който извеждаше от складовите помещения на Хокуоч. „Ще изплета капан за Тревейлин и аз ще бъда примамката. И може би като уловя Тревейлин, ще мога да си върна и сърцето на Жил.“

Ема не желаше да намесва Беатрис в плана си, затова повика момичето след обяд. Бе дочула нещо за разговора на Никълъс, Катрин и Беатрис преди два дни.

— Пращам те в Лин, Беатрис. На самия бряг има странноприемница, „Лебеда“. Ще отседнеш там.

— Но защо... милейди? — Беатрис я изгледа от главата до петите.

— Нахалството ти ме изумява. Доколкото си спомням, наскоро се отърва от наказание с камшици, и нещо по-лошо, вече ми противоречиш.

Беатрис пребледня:

— Нямах намерение да ви противореча, милейди. — Тя свърши набързо работата си и се поклони дълбоко.

— Така е много по-добре. Много селяни още нямат дрехи, особено децата. А мъжете няма да се оправят с тази задача. Ще вземеш двама от тях и ще им кажеш какъв плат да купят. Няма да обясняваш на никого къде отиваш, защото мнозина ще ти завидят. — Тя се обърна да излезе, но сякаш се сети за нещо, рече през рамо: — О, Беатрис, докато си там, можеш да си купиш нова рокля. Като награда за малката неприятност, която преживя.

Ема проследи доволна с поглед как Беатрис потегля с двама мъже на път. Веднага изтича до раклата, където слугинята си държеше вещите. Прерови я и извади роклята, с която Беатрис миеше пода. Уви главата си в една от нейните кърпи, отвратена от мръсотията по нея. С

наведена глава излезе на двора, като се придържаше към сградите и сенките. Оглеждаше се за Тревейлин.

— Донеси на негова светлост гарафа с вино, момиче — повика я Сара.

В първия миг Ема не осъзна, че Сара говори на нея. Отиде да изпълни поръчката, като криеше лицето си, за да не я познаят.

Роклята леко зееше на деколтето, а я стягаше на кръста, но Никълъс почти не ѝ обърна внимание, когато тя влезе в покоите на Жил.

— Остави виното на масата.

— Да, милорд. — Ема остави гарафата, приближи се до него и сложи ръка на рамото му. — Какво правите, милорд?

Той скочи на крака като опарен:

— Луда ли си? — Изведнъж се ококори: — Ема! Помислих те за Беатрис.

— Тогава е време да проверим можем ли да прилъжем със същия номер Тревейлин да се изповяда.

Никълъс ѝ се усмихна:

— Виждам накъде биеш, но какво точно смяташ да правиш? — попита той и я покани да седне.

За пръв път Ема не се притесняваше от сина на Жил.

— Жил пуска слухове в селото, че сянката на сър Уилям броди наоколо. Искам вие да се направите на този призрак. Беатрис ще си уреди среднощна любовна среща с Тревейлин, но той ще я свари с Уилям. Може би ще реагира по същия начин като преди — ще нападне. Само че Ролан ще бъде наблизо, за да ви помогне.

— Това е пълна глупост! Поставяш се в опасност и ако смея да ти напомня, носиш детето на баща ми. Забранявам ти! — Той си наля чаша вино и я пресуши на един дъх.

Ема удари с юмрук по масата:

— Искам детето ми да има баща. Какъв смисъл има да съм омъжена за него, след като той е мъртъв? Искам да живеем с него като мъж и жена.

— На мен планът ми харесва — обади се Катрин от вратата и влезе с Ролан. — Тъкмо се канех да повикам палача за бой с камшици, но ти проговори, Ема, и разбрах, че не си Беатрис.

— Невероятна прилика, милейди — каза Ролан и хвана Ема за ръката.

— Тогава ми помогнете. Отпратих Беатрис, а месечината ще бъде пълна тази вечер. Можем да предложим среднощно забавление на Тревейлин. — Ема заговори бързо, за да не я прекъсват: — Никълъс ще се облече в дрехите на Уилям. Той е единственият от нас, който му прилича по ръст и фигура. Ако си сложи ризница и покрие главата си, всеки ще го помисли за Уилям.

— Трябва да кажем на Жил за плана ни — намеси се Ролан.

— Не — каза Никълъс. — Той няма да ни разреши.

— Веднъж да сме на едно мнение — рече Ема. — Така поставяме в опасност всичките му близки. Теб, мен, детето му.

Сара дойде с Анджелика и зяпна, когато видя Ема:

— Ема! Защо си облечена в тези дрехи? — Тя огледа лицата им. — Надушвам някаква конспирация. Какво умувате? Не може да ме държите в неведение.

Ролан въздъхна и набързо обясни на Сара плана. Тя нацупи устни и впери умислено поглед в тавана.

— Достатъчно е да си сложиш мантия като оная, която е носил Уилям в деня на смъртта си — каза тя. — Така ще се създаде илюзия, че е той.

Катрин се съгласи:

— Но задължително трябва да имаш ризница под дрехата. Мога да забъркам смес, която прилича на кръв и ще я размажем по лицето ти...

— Моля ви — възпротиви се Ема. Стомахът ѝ вече се бунтуваше. — Не говорете повече за това. Нека просто да го направим. Тази вечер.

Жил се чувстваше далеч по-спокойно през нощта. На тъмно нямаше нужда да пази толкова лицето си, можеше да вдигне глава и да не се страхува, че ще го познаят. Запъти се към замъка, а парцалите, с които бе навлечен заради студа, се мятаха в краката му.

Целият ден бе размишлявал, докато скитосваше. Надаваше ухо на клюките, но и наум преживяваше отново прекараните с Ема мигове.

Тя беше права. Харесваше му преследването. То му даваше чувство, че е полезен — преглеждането на сметки никога нямаше да

му донесе удовлетворение. Но Ема имаше право, че с това той може би се отказваше от нещо по-хубаво. Докато обикаляше селото през деня, видя семейства — бащи, майки и деца — които се бореха с трудностите на живота, но изглеждаха в мир със себе си.

Като господар той можеше да оправи някои от нередностите в селото — шумните алеи, споровете за земята.

Ако обаче не харесваше преследването, щеше ли да се съгласи с плана на Катрин и Ролан да го обесят само наужким? Усещаше, че мотивите му са доста мътни.

Ема го бе принудила да се вгледа в сърцето си. Само желанието за справедливост го задържаше в Хокуоч. Но дали не беше и жажда за отмъщение, както твърдеше тя? А мъстта не стопляше леглото му. Загубата на Ема пронизваше сърцето му с непоносима болка. Ако вече бе заминала за Линкълн, той щеше да я последва. Иначе бе готов дори сам да я заведе. Изведнъж спря да го интересува дали името му някога ще бъде изчистено от позора. Вълнуваше го само да си върне Ема и децата. Искаше да изживее земните си дни с нея.

Забеляза, че подвижният мост не беше вдигнат, но сви рамене. Вече не отговаряше той за тези неща. Съвсем скоро щеше да стане един обикновен човек от Линкълн. Щом синът му искаше портите на замъка да са отворени през нощта, това си бе негова работа.

Когато се озова във вътрешния двор, той си придаде пак вид на скитник и закуцука сред хората, които още не си бяха легнали. Сви се до конюшната и отправи поглед към оръжейницата. Оглеждаше се за Малкия Роби, защото той можеше да предаде бележка за Ема от него.

Нямаше никакво движение. Той откъсна една клонка и зачерта фигури по пръстта.

Нечие възклицание го накара да захвърли пръчката и да се изправи. Сара се бе надвесила над него. Сега го сграбчи за рамото:

— Какво правите тук?

Жил се ухили:

— Толкова ли е лесно да ме разпознае човек?

— Не, но безброй пъти съм ви виждала да ровите така в прахта. Сигурно ще има и други, които са запомнили това.

Жил вдигна рамене и отново клекна.

— Чаках Малкият Роби, за да му дам бележка за Ема, но след като ти ме намери, ще предам съобщението по теб.

Луната се показа иззад облаците и на двора светна като бял ден. Сара се скри в сянката на конюшната.

— Съобщение?

Жил я погледна:

— Кажи й, че я чакам тук.

— Защо? — Тя закърши ръце. — Имам предвид, че тя сигурно спи. Защо искате да я тревожите?

— Трябва да я видя.

— Не може ли да почакате до сутринта?

— Случило ли се е нещо? — Жил се изправи. Полазиха го тръпки. — Увърташ. Защо?

— Без причина. Просто Ема има нужда да поспи.

Жил я измери с поглед:

— Заповядвам ти като твой господар, да я доведеш тук. Веднага.

Месечината отново се скри и ги потопи в мрак. Издигна се вятър.

— Не мога. Тя не е тук.

Прониза го болка. Ема си бе отишла. Пак бе закъснял. Заради упорството му да открие убиеца на Уилям тя го бе напуснала.

— В Линкълн ли отиде? — Щеше да я намери там и да й докаже любовта си.

— Линкълн? — учуди се Сара, но бързо отвърна: — А, да. В Линкълн е.

Жил моментално разбра, че тя лъже. Възможно ли бе Ема да му е говорила за Линкълн, а всъщност да се е скрила на друго място? Но защо ще го прави? За да се отърве от него и всичките мъки, които й причини?

— Лъжеш. Щом не е в Линкълн, къде е? Трябва да зная. Не мога да живея без нея.

Сара отстъпи:

— Моля ви, не мога да ви кажа.

Той я последва в сенките.

— Напротив. Ще ми кажеш. Заповядвам ти.

Ала Сара вече не гледаше него. Погледът ѝ се насочи към оръжейницата. Жил се обърна, за да види кое може да е по-важно от неговата любов към Ема.

Със скръстени на гърба ръце, Марк Тревейлин обсъждаше нещо с Малкия Роби. Каквото и да каза детето, думите му предизвикаха

мигновена реакция. Тревейлин хукна нанякъде. Профуча покрай Жил и Сара и влетя в конюшната.

Малкият Роби също се завтече, но към тях.

— Не — извика Сара и вдигна ръце, за да го накара да замълчи.  
— По-късно, момче. Не сега!

Зъбите на хлапето просветнаха на мижавата светлина от луната.

— Предадох съобщението. Както поискахте. Къде ми е пенито?  
— Роби протегна мърлява ръка към нея.

— По-късно, момче. По-късно.

— Вие обещахте пени и аз си го искам.

Жил премести поглед от заинатеното изражение на детето към Сара:

— Ще ти дам две пенита, ако ми кажеш какво съобщение предаде току-що — каза той.

— Не! — Сара сграбчи хлапето за рамото и го блъсна да си върви.

— Шест пенса — прошепна Жил. Малкият Роби се измъкна от ръцете на Сара.

— „Ела при езерото до воденицата. Беатрис“ — изпя момчето. — Това е всичко. Той много се зарадва.

Жил веднага се досети къде е Ема в момента. Разбра защо не е на път за Линкълн.

— Дявол да ви вземе всичките! — извика той на Сара.

Тревейлин се появи на вратата на конюшната с коня си. Яхна го и тръгна към вътрешната порта. Тъкмо я затваряха. Поспори малко с вратаря и накрая портата се отвори широко за него.

— Плати му, Сара. Още сега. — Жил се втурна в конюшната. Забеляза липсващите коне. Бяха жребците на Ролан и Никълъс. С треперещи ръце сложи юздите на една бърза кобила.

Ловко се метна на животното, стискайки тояжката в ръце. Двама коняри се появиха на стълбите, забързани да видят кой смее да краде коне от Хокуоч. Жил размаха тояжката като меч и отблъсна единият от пазачите, който се опитваше да хване юздите.

Сара влезе вътре.

— Не мърдайте от местата си, ако не искате да ви отрежа палците! — изкрещя тя, сочейки с пръст конярите. Те се свиха и



отстъпиха пред заплахата ѝ. Познаваха добре тази жена — и ѝ се подчиняваха.

— Недейте да ходите там — замоли го тя и го дръпна за ръката.

Жил заби пети в хълбоците на кобилата и я пришпори в галоп.

Прелетя през двора, а копитата на животното трополяха по паветата. Вратарят тъкмо се канеше пак да затваря портата. Жил му изкрещя предупредително и се насочи право към него. Човекът извика и отскочи настрана. След миг Жил премина през тесния отвор и се озова в другия двор. Прекося подвижния мост и излезе на отъпкания път.

Вятърът свистеше в дрипите му. Луната озаряваше в сребристобяло околността.

Успя да разбере от Сара всичко, от което се нуждаеше. Кой знае защо, Ема прилъгваше Тревейлин към воденицата. Спомни си какво ѝ бе казал. Че нямат примамка, с която да хванат Тревейлин в капан. Кръвта му се смрази във вените. Ема бе намерила примамка. Самата себе си.

Забави ход при горичката, която обграждаше езерото. Слезе от коня и го върза за едно дърво. Излезе от шубрака, като внимаваше да не стъпва по клоните. Самотен кон пиеше вода от езерото.

Огледа се. Тревейлин стоеше на няколко метра от брега, от отсрещната страна, където бе убит Уилям. Воденицата се издигаше тъмна и притихнала зад гърба му. Жил стисна тояжката. Обзе го безсилна ярост, искаше му се да смачка някого, че не са го включили в плана, какъвто и да бе той.

Облаците се разсеяха. Жил ахна от изненада. На един захвърлен воденичен камък стоеше Ема. Беше неподвижна като статуя, със сведена глава. Позата ѝ беше пленителна, като на богиня. Луната осветяваше бялата кърпа на главата ѝ. Не можеше да види обаче лицето ѝ.

Затаи дъх; Тревейлин се бе размърдал. Бавно приближи към нея, спъвайки се на няколко пъти по брега. Дръжката на меч му проблесна на месечината.

Меч! Жил бе готов да се обзаложи, че Тревейлин не е имал меч, когато е убивал Уилям. Любовта няма нужда от оръжие.

Този път Тревейлин не бе дошъл на любовна среща.

Жил вдигна тояжката си и за малко да изкрещи на Ема, когато във въздуха се разнесе стенание. Беше нечовешки стон на агония. Косата му се настръхна.

— Уилям — извика тя от другата страна на езерото. — Уилям, любов моя. Ела при мен. — Думите ѝ бяха тихи, но достигнаха до Жил в гората.

*Ела при мен.* Как го прониза този зов. Не искаше никой друг мъж да чува тези думи от нейната уста.

Макар че усещаше, че това е някаква игра, той едва не припадна, като я чу да вика Уилям.

— Беатрис! — изкрещя Тревейлин. Спря с протегнати ръце на десетина метра от Ема.

Жил припълзя по-близо. Нямаше да може да я защити, ако останеше в шубраците сред дърветата. Тъкмо излизаше от гората, когато една фигура се откъсна от сянката на воденицата и се насочи към Ема. Ризницата на човека проблясваше на лунната светлина. Ослепително синята му мантия се вееше около мощната му снага. Силуетът се обърна към Тревейлин и Жил трепна — мъжът нямаше лице.

Тревейлин изпищя. Залитна към Ема, но тя не му обърна внимание.

— Ела при мен, любов моя. Люби ме още веднъж — прошепна тя и протегна ръце към кошмарната фигура без лице.

Думите ѝ пронизаха Жил до мозъка на костите му. Тревейлин нададе нечовешки вик.

Призракът разтвори обятия към Ема.

*Никълъс.*

— Беатрис! — извика Тревейлин. Но вместо да тръгне към нея, както очакваше Жил, той се хвърли към ужасното привидение, размахвайки меча си.

Жил хукна след него. В мига, когато острието се спусна към сина му, той вдигна тоягата.

Мечът посече сопата на две, но ударът все пак беше отклонен. Тревейлин се извърна на другата страна. Задъхваше се с отворена уста и обезумял поглед.

Жил стоеше невъоръжен пред него. Тревейлин замахна с меча.

Жил се хвърли на земята. Острието прониза рамото му, прониквайки през дрипите като нож в масло.

— Не — изкрещя Жил, когато Никълъс се втурна към Тревейлин. Синът му застина на място. — Това е моята битка — прошепна той и отново прилекна, за да избегне втория удар на Тревейлин.

Тревейлин пристъпи дебнешком напред. Лицето му бе изкривено в страховита усмивка.

— Беатрис — нареди той. — Застани зад мен.

Жил се изправи пред него с разперени ръце и напълно беззащитен.

— Жил. Мечът ми — каза нечий глас зад гърба му. Ролан. В ръката му тупна желязо. Стори му се прекрасно да усеща дръжката в ръцете си, благослови тежестта на острието. Старите му инстинкти се събудиха.

Тревейлин го нападна с вик. Мечовете им се сблъскаха. Тревейлин беше по-нисък и по-тежък, но и по-млад. Само за няколко минути Жил плувна в пот. Дрипите затрудняваха движенията му. Рамото го болеше. Ръката му тежеше и лепнеше от кръвта.

Повече се отбраняваше, почти не нападаше. Луната се скри, над земята се спусна непрогледна тъмнина, сенките скриха границата между водата и небето.

Тревейлин го отблъскваше към езерото. Жил играеше защитна игра, подскачаше, измъкваше се всеки път, когато мечът на противника профучаваше на опасна близост до него. Накрая разбра къде е предимството му. Прилекна вляво, леко се завъртя, за да накара и Тревейлин да се премести. Само да можеше да го задържи още няколко секунди. Луната се показва от облаците. Ема стоеше пред очите на Тревейлин, обляна в светлина. Призракът на Уилям беше до нея.

— Беатрис те прави на глупак — извика Жил. Посрещна поредния удар с меч си и остриетата се преплетоха почти до дръжките. Отскочи назад. — Беатрис те прави на глупак — продължи да го ядосва той.

Тревейлин нададе вой и отклони за миг погледа си към Ема. Щом погледна настрана, Жил се хвърли напред и с едно движение изби меч от ръцете му. Оръжието изхвърча и падна върху замръзналата земя. Тревейлин изстена и рухна по гръб.

Жил мигновено се озова върху него и притисна острието в гърлото му.

— Ела, Беатрис — повика я той. — Избери си любовник. Живият ли избираш или мъртвият? Уилям или Тревейлин? Или може би ще предпочетеш мен — поредния мъртвец?

Тревейлин измуча:

— Убий ме. Сложи най-сетне край на това.

— Когато му дойде времето. — Жил натисна леко острието. От гърлото на Тревейлин потече кръв. — Но първо искам да зная кого иска за любовник хубавата Беатрис.

Ема сякаш се носеше по въздуха към тях.

— Уилям — прошепна тя.

Тревейлин застина под меча на Жил. Усмивката му се изкриви в жална физиономия. Той изви гръб и зави срещу луната.

— Уилям — повтори тя.

— Кучко такава — изкрещя Тревейлин. — Ти ми се подиграваш. Аз те защитих. Спасих те от изнасилване!

Жил го държеше заклещен между меча и земята. Обзе го желание да прониже гърлото му, изкушението бе твърде силно. В този миг Ема вдигна поглед от жалкия мъж в краката на Жил и се взря в очите му. Като че ли прочете мислите му. Гледаше го с блестящи очи. Цялата ѝ надежда бе в този поглед.

Тя заговори на Тревейлин, без да откъсва очи от Жил:

— Аз съм Ема, не Беатрис. Уилям не изнасилваше Беатрис онзи ден; аз бях.

— Не — задави се Тревейлин. — Ти беше. Ти. Той се опита да те насили. Аз го убих заради теб. Размазах проклетото му лице! Убих копелето! — Той се разрида.

Жил вдигна меча си. Ала Тревейлин не направи опит да се изправи. Остана да лежи по гръб, с обърнати към небето длани. Ема клекна до главата му. Докосна го по челото.

— Аз съм Ема — каза тя. — Беатрис я няма тук.

Вдигна очи към Жил:

— Той ме изпрати на кралски съд. Задаваше само въпроси, които бяха в негов интерес. Хвърли вината върху друг, за да се отърве. Нека Господ бъде милостив към душата му.

Ролан го хвана за рамото и го изправи на крака.

Тревейлин изруга и се опита да се отскубне от ръцете му. Нададе ужасен писък и се хвърли да стисне Ема през кръста. Пъхна ръка в ботуша си и извади нож:

— Назад. — Камата проблесна на лунната светлина. Върхът ѝ бе опрян в корема на Ема. — Ще я разпоря, ако някой се приближи. Хвърли меч!

Жил разпери ръце в ужас, щом я видя в плен на убиеца. Ала не пусна меч.

Тревейлин разряза в талията роклята на Ема. Тя извика от болка. Жил хвърли меч и той издрънча на заледената земя. Тревейлин го вдигна и го запрати в езерото. Взе своя меч и го прибра в ножницата. Сетне стисна Ема за гърлото с ръката, която държеше ножа.

Жил бе побеснял от писъка на Ема, но не можеше да помръдне. Острието сега бе надвиснало над гърдта ѝ.

Усети от лявата си страна Никълъс, кошмарът без лице, който тръгна към Тревейлин.

— Почакай — прошепна той. — Почакай.

Тревейлин завлече Ема при коня си на брега на езерото. Задрънчаха повои. С опрян в корема ѝ нож, той ѝ нареди да се качва. Миг по-късно се метна зад нея и изчезна в нощта.

Жил изруга. Скри по-дългото парче от тоягата в дрипите си и побягна към гората. Грабна юздите на коня си, като ги оплете в бързината, и скочи върху животното.

Воден само от инстинкта си и необичайната връзка, която чувстваше с Ема, той тръгна слепешком по дирите им.

Гората свършваше в едно тресавище. Не виждаше нищо, защото вятърът вееше в парцалите на гърба му.

Те бяха поели по едновременните пътеки през блатата, използвани още от римско време. Бяха се насочили към залива. Към морето.

Най-накрая ги видя в далечината — тъмен силует на фона на появилата се мъгла.

Защо не се бе опитала да скочи? Сигурно заради бебето. Не можеше да рискува да го загуби.

Изби го пот от тревога, рамото му гореше, топлата кръв напояваше дрипите му.

Тревейлин препускаше безразсъдно през блатата. Жил го следваше по петите. Безмилостно пришпорваше коня си по тесните пътеки сред мочурищата. Вървяха успоредно на брега на залива Хокуоч. Двете фигури пред него ту се появяваха, ту изчезваха в мъглата. Някаква светлина блещукаше до водата.

Скоро видя, че там гори огън. Около него седяха група мъже. Помощ. Ала скоро всичките му надежди за спасение се изпариха. Тревейлин бе свърнал встрани. Не към твърда земя и помощ, а към пясъците и мъглата.

— Господи — изстена Жил.

Започваше прилива. Копитата на кобилата цапаха във вода.

— Тревейлин! Глупако.

Шепнейки молитви, той срита животното в хълбоците и препусна след тях.

Тревейлин хвърли поглед зад гърба си и пришпори коня още по-бързо. Жребецът се спъна, падна на предните си крака, изцвили и хвърли ездачите си във водата.

Жил скочи на земята. Конят на Тревейлин се изправи на крака и избяга от господаря си. Ема цялата се измокри. Жил почувства инстинктивно, че водата е леденостудена. Ема щеше да умре от настинка, преди да успее да я спаси. Тя залитна към него с протегнати ръце. Тревейлин я повлече след себе си. Двамата изчезнаха в мъглата.

Жил направи крачка напред и кракът му потъна в плаващите пясъци. Изтегли сопата си и опипа с нея дъното. Разстоянието между тях се увеличаваше. Ала водата и мъглата предаваха като ехо всеки техен звук и Жил тръгна след тях, следвайки ругатните на Тревейлин по бунтуващата се Ема.

Жил се стараеше да върви възможно най-бързо, като първо опипваше почвата под краката си. Паднеше ли, щеше да остане заклещен, а Ема щеше да загине.

Изви се вятър и разнесе мъглите. Бялата пелена се отвори като завеса пред очите му. Тревейлин бе забавил крачка заради Ема, която влачеше крака след него и мятеше ръце във всички посоки.

— Тревейлин! Ти си полудял! — извика Жил. — Ще се удавиш.

— Махай се — изпищя Тревейлин. — Махай се. Ще я убия. — Той блъсна Ема към себе си и Жил забеляза, че ножът пак опира в гърлото ѝ.

Спря с вдигнати ръце. Краката му натежаха като олово.

— Пусни я, Тревейлин. Пусни я, моля те. Няма да те спирам. Бягай, ако искаш!

Тревейлин поклати глава като сънен вълк, изваден от зимна летаргия. Блъсна Ема напред. Тя изкрещя. Пропадна в една дупка, изплъзвайки се от ръцете му.

Жил се втурна към тях, забравил за собствената си безопасност. Ема се бореше в капана на стихииите. Тревейлин се опита да я издърпа, но накрая я пусна и побягна към брега и Линкълншър.

Жил се хвърли към Ема.

— Не. Остави ме! Хвани него — извика тя. — Не го оставяй да се измъкне. — Тя задържа полите си.

Тревейлин се обърна. Около глезените му плискаха вълни. Мъглата ги приближаваше.

— Мръсна кучка. Убих Уилям заради теб, а ти ме предаде!

Без да слуша молбите ѝ, Жил нагази във водата и тръгна към нея. Хвана я за ръцете и задърпа.

— Аз мога сама да се измъкна. Бягай — посочи тя Тревейлин.

— Той не ме интересува. Само ти имаш значение за мен — задъхано рече той. — Мили боже, без теб не мога да живея.

Тревейлин нагази напърно към брега и увеличи още повече разстоянието между тях. От време на време отдалечаващата му се фигура се изгубваше в мъглата.

Жил я притегли за ръцете. Тя се измъкна. Той изруга и се освободи от дрипите. Развърза колана от кръста си и го обви около нея. Закопча токата под мишниците ѝ и уви ръцете си в плата. Задърпа с всички сили.

— Остави ме, Жил. Аз сама ще се измъкна. Трябва да го спреш. Само той може да докаже, че си невинен.

Той пак не се вслуша в молбите ѝ. Тя, изглежда, нямаше представа колко е близко до смъртта. И двамата бяха на косъм. Полите ѝ бяха пълни с пясък и вода и ги теглеха надолу. Той дърпаше колана с една ръка, а другата мушна в дупката на роклята ѝ, която остана от ножа на Тревейлин. Разкъса дрехата и я освободи от нея.

Тя изпищя и се освободи от капана, който едва не бе отнел живота ѝ. Жил вече не усещаше краката и ръцете си. За по-сигурно не я пусна, а продължи да стиска колана. Щом тя успя да се вдигне на крака, той я прегърна и двамата се запътиха, залитайки, към брега.

Трима мъже изникнаха от мъглата. Предпазливо се насочиха към Жил и Ема. Вървяха на зигзаг, за да не стъпят върху плаващи пясъци.

— Вземете я — каза Жил, когато един от групата се откъсна напред. Беше на края на силите си. — Ще умре от студ. — Човекът я подхвана за колана през гърдите и я вдигна на коня си. Беше облечен с дълга туника, пристегната на кръста.

Мъглата отново се разсея. На брега се виждаха огньове и дим. Изглеждаха толкова близо, и толкова далеч. Жил падна на колене. Трепереше от студ. Бялата пелена го обви и го скри.



Жил се събуди в спалнята си. Слънцето бе нашарило пода. Той изстена и седна в леглото. Рамото го болеше, увито в дебела превръзка.

Неговата спалня.

Сърцето му се сви от страх. Той отметна завивките. Къде ли беше Ема? Затвори очи. Паметта му го върна към мига, в който тя изчезна в мъглата, стисната в прегръдките на чужд човек.

С треперещи ръце облече дрехите, които старателно бяха положени върху скрина: фин лен, туниката, с която се бе венчал — и бе легнал в ковчега.

— Жил!

Той се обърна към вратата. Ема прекоси стаята и се хвърли в обятията му.

— Слава богу, любов моя — прошепна той през целувките. — Помислих, че съм те загубил. — Отдалечи я от себе си и я огледа. — Как е раната ти?

— Много добре в сравнение с твоята — каза тя, обви ръце около кръста му и се притисна до него.

Той я погали по бузата и повдигна брадичката ѝ:

— Толкова те обичам — въздъхна той в устните ѝ, невярващ, че тя е добре и при него. Стисна я в прегръдките си. За миг тя се отпусна в ръцете му и го обсипа с пламенни целувки. После се дръпна.

— Не сме сами — рече тя с усмивка.

Жил се обърна, но не я пусна от обятията си.

Ролан се приближи до тях, следван от трима непознати.

Приятелят му падна на колене пред него.

— Какво правиш? — докосна го Жил по рамото.

— Моля те за прошка. Оставих Тревейлин да ми се измъкне. Позволих му да отвлече жена ти. Трябва да ми отнемеш званието, да ме накажеш...

— Стига толкова! Ема е тук и изглежда съвсем добре. Стани. — Не можа да се въздържи да не прояви чувство за хумор. — Всъщност,

тя дори е по-добре и от мен. — Той нежно докосна мястото, където Тревейлин я бе пробол. Усети превръзката под дрехите ѝ и се намръщи.

Тя сложи ръка върху неговата:

— Нищо ми няма. Това е само драскотина. Тези мъже имат новини за теб. Чакахме те да се събудиш.

Ролан ги представи — поклонници, които лагерували на брега на залива Хокуоч. Били тръгнали да видят реликвите на абатството, но мъглата ги спряла.

Най-възрастният пристъпи и се поклони:

— Милорд, трябва да ви съобщим, че човекът, който беше с вас и тази дама в тресавището, е намерен удавен. Морето е изхвърлило трупа му тази сутрин на брега.

— Трябва да ви благодаря, че спасихте съпругата ми. Тя е всичко за мен.

— Не си ли любопитен защо се събуди в собственото си легло, а не в някоя просяшка колиба в селото? — попита от вратата Никълъс д'Аржан. Влезе и застана до богомолците.

— Учудих се, но после мислите за Ема изместиха въпросите от главата ми — обясни Жил и я притисна до себе си.

— Тези добри хора те видели в пясъците и тръгнали след теб, защото решили, че имаш нужда от помощ. Чули всяка дума, която казал Тревейлин — знаеш как водата разнася звука. Щом свършат постите, ще отидем при херцог Норфолк.

— Разбрахме, че горкият човек е убил уважаван рицар, после видял тази дама и хвърлил вината върху нея — каза един от поклонниците. — Наш дълг е да съобщим истината. Той ви е тормозил с победата си. Сега Господ ще го накаже на небето.

— Да — тихо рече Жил.

Настъпи мълчание; накрая Жил им благодари, че са спасили Ема и са го отнесли до брега.

На тръгване един от групата се обърна:

— Искаме да ви върнем това. — Той извади колана, с който Жил бе спасил Ема. — Предполагам, че е съсипан, цветовете му са се размили — каза той и излезе.

Ема взе колана:

— Не, не е съсипан. — Тя вдигна очи към Жил. — Просто фигурите вече не са свързани, а слети една в друга. Нищо не ги разделя, както нищо не разделя и нас. Изглежда така е трябвало да стане. — Тя сложи колана на кръста му и го закопча. Погали финото платно и копринените нишки. Той сложи длани върху нейните.

Никълъс се прокашля:

— Ще имате достатъчно време за това по-късно. Сега трябва да заемеш мястото си.

Жил погледна сина си:

— Преди няколко месеца мислех, че съм в края на своя живот. Намирах това имение за досада, от която трябваше да бягам. Вече не мисля така. Сега имам чувството, че ще векувам на тази божия земя. Ще живея всеки миг с мисълта, че трябва да бъда това, което не бях — добър баща. И по-добър съпруг.

Никълъс се изчерви:

— Не мисли, че само ти трябва да премислиш поведението си. Страхувам се, че дължа на Ема извинение. Тя е идеална спътница за теб. Не съм срещал по-упорита двойка от вас двамата! — Той се усмихна.

Жил прегърна сина си:

— Ела. Ще имам нужда от теб. — Той хвана Ема за ръка и я изведе от спалнята. Заедно с Никълъс слязоха в залата. Там сякаш се бе събрало цялото село до последния човек.

Жил приближи подиума пред огромната камина с чувството, че се завръща у дома.

— Жил!

Всички млъкнаха и се обърнаха към русото дете, което вдигна ръчички пред огромния мъж до майка си. Никой не продума. Той коленичи. Гласът му бе нежен:

— Анджелика.

Сълзи замъглиха погледа на Ема.

Анджелика се приближи до мъжа, който я очакваше на колене. Извади палец от устата си. Изглежда го от подстриганата глава до черните му очи. Пресегна се и го пипна за брадата с върха на малкото си пръстче.

— Няма брада — прошепна тя.

— Няма брада — съгласи се Жил.

Пръстчето ѝ се разходи по лицето му.

— Жил — каза още по-високо тя.

— Да, детето ми. Бях в рая и сега се върнах. — Той я вдигна и я гушна в здравата си ръка. Подаде ръка на Ема. Тя се усмихна и преплете пръсти в неговите.

Заобиколен от нея и сина си, Жил стъпи на подиума и зае отново мястото си на господар на замъка.

**Издание:**

ИК „Ирис“, София, 2000

Американска. Първо издание

Редактор: Правда Панова

ISBN: 954-455-043-1

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.